

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHELLE BLISS & BRENDA ROTHERT

*a filthy
politics novel*

A man with a beard and a white shirt is embracing a woman with long dark hair and a black top. They are in a close, intimate pose. The background features an American flag. The title 'Dirty Work' is overlaid on the image.

Dirty
WORK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KİRLİ İŞ

CHELLE BLISS

BRENDA

ROTHERT

İÇİNDEKİLER

Kirli İşler

Kirli İş Telif Hakkı © 2016

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Yazar Hakkında

Teşekkür

Dirty WORK

KIRLI İŞLER TELİF HAKKI © 2016

CHELLE BLISS & BRENDA ROTHERT

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitap sadece kişisel zevkiniz için lisanslanmıştır.

Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

*Yayıncı © HEA Inc. 26 Temmuz 2016 Lisa
A. Hollett tarafından düzenlenmiştir
Redaksiyon: Taylor Bellitto Düzeltme:
Rosa Sharon & Kayla Kennedy
Kapak Tasarımı © Sara
Eirew Formatlayan Chelle
Bliss Kapak Fotoğrafi © Sara
Eirew*

ISBN: 978-0-9975690-1-8

BÖLÜM 1

GÖZLERİM KALABALIĞI TARIYOR, tezahürat yapan ve Kongre adaylığımı destekleyen pankartlar taşıyan kitleyi inceliyor.

Beş yıl önce, Deniz Kuvvetleri'nden onurlu bir şekilde terhis edildiğimde, bunun benim geleceğim olacağını asla hayal edemezdim.

Tüm tabelalar aynı sloganı taşıyor: *Titan'a güvenin*. Memleketim Illinois'deki seçmenlerin bu şekilde düşündüğünü bilmek beni gururlandırıyor. Büyük ulusumuzu savunmak ve özgürlüklerini korumak için on yılımı savaşlarda mücadele ederek geçirdim. Denizci arkadaşlarımı kurtarmak için düşmanı savuşturduktan sonra bana Onur Madalyası verildiğinde, hayatımın kazanıldığını düşünmüştüm.

Oradan başka nereye gidebilirim ki? Bu en yüksek askeri nişan. Hiç aday olacağımı düşünmemiştim.

Chicago şehir merkezindeki Drake Hotel'in balo salonunda toplanan kalabalığı susturmak için ellerimi sallıyorum. Sesleri sadece bir fısıltıya dönüştüğünde konuşuyorum. "Bugün buraya Kongre adaylığımı resmen açıklamak için geldim."

Kalabalık yeniden canlanıyor, eskisinden daha yüksek sesle. Onları durdurmuyorum, tezahürat yapmalarına ve adımı haykırmalarına izin veriyorum çünkü... bu anı hak ediyorum.

"Titan. Titan," diye bağılıyor insanlar ve göğsüm gururla kabarıyor. Böylesine mütevazı bir başlangıca sahip bir adam ancak bu büyük ulusta bu seviyeye yükselebilir.

"Teşekkür ederim," diyorum mikrofona, insanlar sessizleşmeye başladığında ellerimi sabitlemek için podyumun kenarlarına tutunuyorum. "Daha önce hiç siyasetle ilgilenmedim ve bugünün ikliminde benim gibi dışarıdan birinin yarışa girmesine ihtiyaç olduğunu hissediyorum. Çok uzun yıllardır, sizin gibi insanları etkileyen kararları ömür boyu politikacılar veriyor. Seçimlerinin sizin hayatlarınızı nasıl etkilediğini umursamadan banka hesaplarının keyfini çıkarıyorlar. Her zamanki gibi Washington'a bir son vermek için buradayım. Bu gece her birinize, hayatlarınızı daha iyi hale getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Bugün, Birleşik Devletler Senatosu için adaylığımı resmen açıklıyorum."

Tavandan balonlar yağıyor, balo salonunu daha fazla kırmızı, beyaz ve mavi ile dolduruyor. Podyumun önüne çıkıp kalabalığa el salladıktan sonra eğilerek birkaç kişinin elini sıkıyorum.

"Desteginiz ve hizmetiniz için teşekkür ederim," diyorum ön sırada duran ve POW-MIA beyzbol

şapkası takan gaziye.

"Koştuğun için teşekkürler," diye cevap veriyor ve sol eliyle ellerimizi kapatıyor. Kırıışmış cildi

yaşlılık lekeleriyle delik deşik. "Biz gaziler için doğru olanı yapacağınızı biliyorum."

Aynı travmayı yaşadığımızı bildiğim için elini sıkarken hissettiklerimi yutuyorum. "Bunu kendi işim yapacağım." Başını sallayıp elimi bıraktığında yüzümdeki gülümseme samimiydi.

"Jude. Aman Tanrım, Jude Titan." Bir kadın öyle bir çığlık atıyor ki kulaklarım çınlıyor. "Şahsen daha da seksisin." İri, yuvarlak gözleri vücudumun üzerinde geziniyor ve sonunda yüzümde duruyor. "Day-um," diyor ılık çalmadan önce.

"Seni tanıyor muyum?" Sarhoşken unuttuğum tek gecelik bir ilişkiyi hafıza bankamda ararken yüzümü tarafsız tutmaya çalışarak soruyorum.

Elini ön koluma koyuyor. "Yapabilirsin," diyor sırtarak ve parmaklarını dövmemin üzerinde gezdiriyor.

"Bay Titan," diyor kampanya yöneticim arkamdan. "Gitmeniz gereken bir görüşme var efendim." "Oyunuza güvenebilir miyim?" Ayağa kalkmaya başladığımda ve onunla teması kestiğimde kadına soruyorum.

Bakışları beni ürkütüyor ama yüzümde bir gülümseme var. "Gözümü diktiğim başka kimse yok."

"Üzgünüm hanımefendi, Bay Titan'a ihtiyacım var," diyor Carl ve beni geriye doğru çekerek güvenli bir yere götürüyor. "Tanrım," diye mırıldandım ve bir nefes verdim. "Kurtardığın için teşekkürler."

"Eminim bu son olmayacak, Jude. Sadece dikkatli ol. Artık bir adaysın ve işler kolayca kontrolden çıkabilir ya da yanlış anlaşılabilir."

Kollarımı yukarı itiyorum ve sözleri bana çarptığında burnum kırıışıyor. "Yanlış mı anladın? Ben yanlış bir şey yapmadım. Onunla flört etmedim."

"Sizin yaptığınız ve onun *söylediği* iki farklı şey. Bir kampanyayı daha başlamadan mahvetmek çok kolaydır."

"Carl, beni seçtirmenin senin işin olduğunun farkındayım ama benimle bir aptalmışım gibi konuşma. Kadına kaba mı davranmalıydım?"

Başını sallıyor ve çenesi titriyor. "Hayır," diyor dişlerini sıkarak, burun delikleri alevlenirken omuzları yükseliyor. "Ama en başta kendini böyle bir duruma sokma, o zaman bir sorunumuz olmaz."

Yürümeyi bırakıyorum ve kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum. "Yani tüm kadınlardan uzak mı durmalıyım?" Başımı eğiyorum ve elimde olmadan alay ediyorum.

Burnunun kemerini sıkıyor ve nefesinin altında Tanrı hakkında bir şeyler mırıldanıyor. "Hayır, Jude," diyor küçümseyici bir ses tonuyla. "Sadece kendini bir daha böyle bir duruma sokma."

Parmağım dudaklarıma vuruyor ve hayal kırıklığımı kontrol etmeye çalışıyorum. "*Bu* gibi durumlardan kaçınmayı aklıma not edeceğim," diyorum, yanından geçip sahnenin arka tarafında toplanan küçük muhabir grubuna doğru ilerlemeden önce tırnak işareti kullanarak.

Neden bahsettiğini bilmiyorum. Kalabalıkta bir kadınla başa çıkamıyorsam, savaştan nasıl tek parça çıktığımdan emin değilim.

"Ah, merhaba, Bayan Campbell," diyor Carl elinde bir defter ve kalemle bize yaklaşan bir kadına.

"Bay Schultz. Çok ilginç bir seçim döneminin başlangıcı olarak görünen bu dönemde bizi burada ağırladığınız için teşekkür ederiz." Gözleri benimkilere kaydı ve ben de yorumundan etkilenmemiş bir şekilde bakışlarını tuttum.

"Zorlu bir dövüş için sabırsızlanıyorum," diyorum ona ve Carl'ın varlığına aldırmadan elimi uzatıyorum. "Ben Jude Titan." Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Sonunda ismin arkasındaki adamla tanışmak harika." Yüzü kızarıyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Rakibiniz Temsilci Preston'a ne söylemek istersiniz?"

"Şey." Bir an duraksıyorum ve kelimelerimi çok dikkatli seçiyorum. "Ona şunu söyledim, her ne kadar

Ben onun gibi köklü bir siyasi aileye mensup değilim, bir savaşı nasıl kazanacağımı biliyorum ve bu Kasım ayında onu yenmeyi planlıyorum."

Carl öne çıkar ve boğazını temizler. "Temsilci Preston'a değerli bir rakip olduğunu göstermek için sabırsızlanıyor."

Gözlerim onunkilerle kesiştiğinde, benden başka her yere bakıyor.

"Hükümet konusunda bilgili olmayabilir, ancak ülkesine cesaret ve onurla hizmet etmiştir ve Illinois'deki tüm seçmenlerin saygısını kazanmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

Öne eğilip kulağına fısıldıyorum, "Ne yapıyorsun?" "Kıçını kurtarıyorum," diye cevap veriyor dişlerini sıkarak.

"Bire bir görüşme için vaktiniz var mı?" Bayan Campbell gergin bir şekilde topuklarının üzerinde geriye doğru eğilerek soruyor.

"Bugün dolu, ama beni ararsanız -" Carl ceketinden bir kartvizit çıkarıp ona uzattı "- mümkün olan en kısa sürede bir görüşme ayarlayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Bay Titan," diye araya giren başka bir muhabir kayıt cihazını yüzüme dayadı.

Carl adamın kolunu iterek sözünü keser. "Bugün başka soru yok. Herhangi bir bilgi almak ya da ileride bir röportaj ayarlamak için lütfen medya sözcüsü Bayan Jenkins ile görüşün. Uzun bir sezon olacak, bayanlar ve baylar. Bay Titan adaylığını daha yeni açıkladı ve buakşam kendisini desteklemeye gelen destekçileriyle vakit geçirmesi gerekiyor."

Onunla tartışmak istiyorum ama o haklı. Bu gece basınla ilgili değil. İnsanlarla ilgili. Benim gibi nadiren sesi çıkan insanlarla.

Çok uzun zamandır pek çok siyasetçinin yaptığı *anlaşmalara* maruz kaldım. Ordu, özel çıkar grupları yüzünden ve her şeye kadir dolar adına kötü bir şöhrete sahip ve fazla çalıştırılıyor.

Amerikalılar savaşların haklı nedenlerle yapıldığına inandırılıyor. Yoksa neden onları desteklesinler ki?

Politikacılar, dünyayı tiranlıktan ya da terörizmden kurtarmak adına binlerce insanın hayatını kaybedeceği gerçeğini halka kabul ettirmek için yalanlar söylüyorlar.

Ancak savaşa gitme kararlarının özünde başka bir neden daha var - kitleler tarafından gözden kaçırılmış gibi görünen gizli bir neden.

Para.

Savaşlar milyarlarca dolara mal oluyor. Bu para ABD hükümetinden ülkenin dört bir yanındaki silah şirketlerine aktarılıyor.

Savaş büyük bir iştir.

ABD askerlerinin ve kadınlarının sırtından servet kazanılıyor. Washington'un seçkinlerinin ceplerini dolduran her bir dolar için canlarını verdiler.

Benimle bitiyor.

Bu döngüyü kıracağım ve insanları önceliğim yapacağım. Reagan Preston, denizcilerin ne pahasına olursa olsun kazanmak için savaştığını öğrenmek üzere.

BÖLÜM 2

ELLERİM YÜZÜMÜ KAPATIYOR ve iki parmağımı açarak televizyon ekranını görebileceğim bir "V" yapıyorum.

"Kahretsin," diyorum inleyerek. "Bir varlığı var, değil mi?"

Arkadaşım ve kampanya yöneticim Alexis, "Kesinlikle öyle," diyor.

Parmaklarımı kapatıyorum ve yeni rakibim Jude Titan'ı görmemenin mutluluk veren karanlığına geri dönüyorum. "Neden bu kadar çekici olmak zorunda? Ve... kahraman mı? Çekici *ya da* kahraman, sanırım başa çıkabilirim, ama ikisi birden?"

"Mmm, o adamla her zaman başa çıkabilirim," diye

mırıldanıyor Lexi. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Özür dilerim." Bana döndü ve bileklerimi tutarak ellerimi aşağı indirdi. "Bak, onun zayıf noktasını bulacağız. Adam daha önce hiçbir göreve aday olmamış. Senin siyasi deneyimin anne karnında başladı."

Gözlerimi deviriyorum. "Lex, politika geçmişi olan bir aileden gelmenin *hem iyi hem de* kötü yanları var. Jude Titan'a karşı çoğunlukla kötü. O bir savaş kahramanı, düzeni sarsmak için evine dönüyor. Yükü yok. Sadece yontulmuş bir çene hattı, kocaman bir gülümseme ve boynunda bir Onur Madalyası."

Lexi'nin yüzünde hülyalı bir ifade beliriyor ve onu itiyorum. "Onu madalyadan başka bir şey takmadan hayal *etmeyi bırak*."

"Değildim," diyor, açık renk yanakları kararıyor.

"Sen öyleydin."

"Olmuş olabilirim," diye itiraf ediyor.

"Boku yedim." Kampanya otobüsümün katlanabilir mutfak masasındaki ince döşemeli sıraya yaslanıyorum.

"Oyun yüzü," diye hatırlatıyor Lexi bana. "Bu duyuruyu ilk kez izlediğimizde iyiydin." "Tüm personel buradayken durum farklı. Seninleyken kendim olabiliyorum."

"Evet, biliyorum." Kol saatine bakıyor. "Hey, günün geri kalanı için işlerini yeniden planlamamı ve yuvarlanmamızı ister misin? Büyük kız külotlarımızı tekrar giymeden önce yuvarlanman için sana altı saat izin vereceğim."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler ama hayır. Titan'a karşı adaylığım konusunda iyi bir yüz ifadesi

takınmak için o röportajları ve konuşmayı yapmam gerekiyor." Başımı sallıyorum. "*Adı* bile güç ve kabiliyet kokuyor. Gerçekten çok işim var."

"Hemen yanında olacağım. Baban da yanında olacak."

"Haklısın," diyorum derin bir nefes alarak. "Bunu yapabiliriz."

Lexi bana "Paul Hawthorne'u eyalet meclisinde *beş dönem* görev yaptıktan sonra görevden aldınız," diye hatırlatıyor. "Onaylanma oranınız çok yüksek. Ve ne zamandan beri bir kavgadan geri çekiliyorsun?"

Şimdi hareketlenmeye başladı - kısa kırmızı tirbuşon bukleleri konuşurken zıplıyor. Bu kızı seviyorum. On yıldan biraz daha uzun bir süre önce üniversite ikinci sınıf öğrencisi olarak tanıştığımızdan beri yanımda.

"Tamam," diyorum derin bir nefes alarak. "Yani Jude Titan aday oluyor. Belki ön seçimde kaybeder."

Lex homurdanır ve güler. Eliyle ağzını kapatır. "Özür dilerim. Belki yapar." Boğazını temizliyor ve gülümsemesini durdurmaya çalışıyor ama sonunda yine gülüyor.

Başımı sallıyorum ve küçük banyoya geri dönüyorum. Kampanya otobüsünde hayat hiç de şık değil. Erkek ve kadın çalışanlar arasında klozet kapağı için yaşanan savaş gerçektir ve birinin kötü nişan almasıyla daha da şiddetlenir. Çiş lekeli bir klozet kapağını yere koymak iğrençtir.

Saçımı düzelttim ve yeni dudak parlaticısı sürdüm. İşim bitmeden personelin geri kalanının otobüse doluştuğunu duyuyorum. Geç bir öğle yemeği için bir şarküteride durduk ve şimdi kampanya mitingi için Charleston'a gitme zamanı.

Charleston'a giden yol sessizdir. Jude Titan'ın duyurusu herkesi düşünceli bir ruh haline soktu. Bu seçim çantada keklikti. Demokratların önseçimi tartışmasıydı, yani babamın boşalttığı Senato koltuğu için tek rakibim küçük, güney Illinois kasabasının ilginç belediye başkanı Cumhuriyetçi Sonny Solomon olacaktı.

Jude muhtemelen Cumhuriyetçi önseçiminde Sonny'yi geçecek ve bu zafer ona ivme kazandıracak. Güçlü bir geçmişim var ama yine de... yakışıklı bir savaş kahramanı *zorlu* bir rakiptir.

Charleston'da bir lisenin spor salonundaki mitingde konuşmamı yapıyorum ve sonunda Jude Titan'dan bahsettiğimde kalabalık kükrüyor.

"Bay Titan ülkemize kahramanca hizmet etti," diyorum, ellerim arkasında durduğum ahşap kürsünün kenarlarına gevşekçe sarılmış halde. "Ona saygıdan başka bir şey duymuyorum. Senato'da görev yapmak farklı bir şey. Deneyim ve azim gerektirir. Bende ikisi de var. Sadece otuz yaşındayım ama eyaletimizi iyi tanıyorum. İhtiyaçlarını iyi biliyorum. Stan Preston'ın kızı olmak beni bir sonraki senatörünüz olmak için mükemmel bir şekilde hazırladı. Desteğinize ihtiyacım var ve bu gece burada olduğunuz için minnettarım."

Alkış ve tezahürat sesleri beni canlandırıyor. Bu benim hayalim. Benim hayatım. Babamı ve onun ideallerini örnek alarak büyüdüm. Orta sınıfın sesi ve eğitim reformunun savunucusu olmak istiyorum. Şu anda bunu eyalet düzeyinde yapıyorum, ancak Kongre'ye yükselmeye ve daha büyük bir etki yaratmaya hazırım.

Sahnedan uzaklaşıyorum ve ellerini açmış, hepsi aynı anda konuşan insanlar tarafından karşılanıyorum. El sıkışıyorum, fotoğraf için poz veriyorum ve olabildiğince çok insanla konuşuyorum.

Lexi yaklaşıyor ve koluma giriyor. Bana *o bakışı* atıyor. Bir şeyler dönüyor demek.

"Üzgünüm çocuklar," diyor bekleyen gruba. "On beş dakika içinde bir haber kanalında röportajı var. Onu götürmek zorundayım."

Kampanya müdür yardımcılarımın biri isteyen herkese kartvizit dağıtıyor. Lexi beni bekleyen kampanya otobüsüne doğru yönlendiriyor.

"N'aber?" Arabaya biner binmez ve şoför kapıları kapatır kapatmaz ona soruyorum.

"Springfield'daki bir TV kanalı yöneticisinden telefon aldım. Titan ve Sonny Solomon ile Çarşamba akşamı bir soru-cevap etkinliği yapmak isteyip istemediğinizi soruyor."

"Çarşamba mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Eyvah. Bu yarın demek. Fazla hazırlık zamanı yok." "Biliyorum. Sanırım Titan'ın duyurusundan faydalanmak istiyor. Ona hayır diyebilirim." Başımı sallıyorum. "Hayır, ben varım. Jude Titan'ı şahsen tanımak isterim."

"Müdüre haber veririm."

Otobüs hareket etti ve haber merkezine doğru yola çıktık. Çalışanlarımdan biri olan Claire önümde diz çöküyor ve burnuma pudra sürüyor.

"Kilisede bir fahişe gibi terliyorum," diyorum ona. "O spor salonu klimalı değildi." "Seni iyileştireceğiz," diyor Claire. "Serinlemene yardımcı olmak için saçını toplamamı ister misin?"

"Bu harika olur," diyorum, oturduğum yerden buzdolabını açmak için uzanıyorum. "Su ister misin?" "Elbette."

İki şişe çıkarıp birini ona veriyorum. Benimkini açıp bir yudum alırken, yarın Jude'la buluşmayı düşünüyorum. Varlığının bugün televizyonda görüldüğü kadar hükmedici olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca en iyileriyle taşak geçebileceğimi görmesi için de sabırsızlanıyorum.

Jude Titan devam

edebilir. Ben hazırım.

BÖLÜM 3

DÜŞMAN.

Bu dünyada yürüdüğüm otuz yıl boyunca fazlasıyla aşına olduğum bir terim. Deniz Piyadeleri'nde görev yaptıktan sonra, bir başkasıyla karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim, ama işte buradayım - kuliste durmuş, akşam haberleri için rakiplerimle soru-cevap yapmayı bekliyorum... düşmanlarımla.

Carl sabahın yarısını Reagan Preston ya da Sonny Solomon'a karşı nasıl nazik olamayacağımı anlatarak geçirdi. Zerre kadar zayıflık gösterirsem vahşi bir köpek sürüsü gibi saldıracaklarını söyledi.

"Merhaba." Reagan başını sallıyor ve bana öyle büyük bir gülümseme veriyor ki samimi olup olmadığını merak ediyorum.

"Temsilci Preston," diye cevap veriyorum, ellerimi ona uzatarak. "Sizinle tanışmak bir zevk." Tamamen yalan ama ben bir centilmenim. Reagan'dan başka bir aday olsa sadece başını sallardı.

Elini benimkinin içinde kaydırıyor, gözlerini kaçırıyor. "Sen de," diyor ve alt dudağının kenarını çiğniyor. Gözlerim onun ağzına takılıyor. Derisinin kızarıklığı, dolgunluğu ve ortasından aşağı doğru inen minik çıkıntı büyüleyici.

Başparmağım elinin arkasını okşadığında geri çekiliyor. "Bugün iyi şanslar Bay Titan."

"Adım Jude," diye düzeltiyorum ve sırtıyorum.

"Jude," diye fısıldıyor ve dudaklarını büzerek kırıksıklığı daha da belirginleştiriyor.

"Reagan," diyor bir kadın yanından, kolundan çekeştirerek. "Yayına çıkmadan önce sana bir rötuş yapalım."

"Lexi, ben iyiyim." Reagan onu başından savar ve topukları üzerinde döner. "Ben de tam Bay Titan'la konuşuyordum."

Kadının gözleri bana dikilmeden önce büyüyor. Ellerimi ceplerime sokup gözlerinin benimkilere dönmesini beklerken vücudumda geziniyorlar. "Jude Titan, hanımefendi. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Ben Temsilci Preston'ın kampanya yöneticisiyim, Alexis." Adını söyleme şekli baştan çıkarıcı ve neredeyse bir tıslama gibi çıkıyor. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca sizi istediğimden daha fazla göreceğimizden eminim Bay Titan."

Gülümsüyorum ve başımı eğiyorum. "Dört gözle bekliyorum."

"Jude," diyor Carl genizden gelen, neredeyse yargılayıcı bir ses tonuyla. Reagan'la konuşmamdan hiç hoşlanmadığını anlamak için söyleyeceklerini duymama bile gerek yok. Bu onun kampanyası değil. Onu işe almış olsam bile, kendimden başka bir şey olarak aday olmazdım.

"İzninizle," diyorum Reagan ve Alexis'e. "Vakit gelmeden hazırlanmam gerekiyor." "Biz de," diyor Alexis hızla ve Reagan'ı ters yöne doğru çekiyor.

Bana hızlıca el sallıyor. "Dışarıda görüşürüz." Ona hızlıca göz kırptığımda Reagan'ın yanakları pembenin en parlak tonuna dönüşüyor.

"Bu da neydi böyle?"

Carl'a doğru bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Flört etmek," diye yanıtlıyor ve arkasını dönmeden önce başını sallıyor. "Sana hiçbir şey öğretmedim." Onu takip ederek hazırlanma alanına doğru ilerlerken ellerimi birbirine sürtüyorum. "Politikayı biliyor olabilirsin,

ama kadınları tanırım."

Durduğunda neredeyse sırtına çarpacaktım çünkü halkın asla göremeyeceği çılgın sahne arkası sahnesini izliyordum. "Onlar iki farklı canavar, Jude. Doğru kafayla düşünmen gerek."

"Düşüneceğim," diyorum tam gözlerim ona dikilmişken. "Söz veriyorum." O anda, ona olan inancımı kaybettiğimi hissediyorum.

Sözlerimin. Reagan Preston beklediğim gibi biri değildi. Televizyonda her zaman sevimli görünürdü, ancak bir şeyleri eksikti, ama şahsen... o çarpıcı. Kameranın yakalayamadığı küçük ayrıntılar onu gezegendeki diğer tüm kadınlardan ayırıyor.

Carl koluma vurarak gözlerimi Reagan'dan uzaklaştırdı. "Ona bakıyorsun."

"Siktir," diye mırıldandım ve boğazımı temizledim. "Kimse fark etti mi?"

Çenesini sıkıyor ve dişlerini ya da dudaklarını oynatmadan konuşuyor ve bu sinir bozucu. "İlk kez meme görmüş ergenlik çağındaki bir genç gibi davranmayı bırakmazsan öyle olacaklar."

Carl, tüm görgü kurallarına rağmen, bir anda değişebilir. On beş yılı aşkın süredir siyasetin içinde ama ondan önce tıpkı benim gibi deniz piyadesi olarak görev yaptı. Bu yüzden onu kampanya yöneticim olarak seçtim. Benim yaşadığım hayatı yaşamayan hiç kimse beni anlayamazdı. Gerektiğinde Carl beni anlamam için ne söyleyeceğini bilir ama genellikle beni güldürür.

Konuyu değiştirmek için "Soru-Cevap hakkında konuşalım," diyorum. Bu ondan çok benim için. Reagan'ı aklımdan çıkarmam gerekiyor ve şimdi memelerden bahsettiğine göre, onların da aklımdan silinmesi gerekiyor. "Ne bekleyebilirim ki?"

Olacakları anlatmaya başladığında Carl'ın gözleri parlıyor. Politikacı olmadığımı ve orduda görev yaptığımı hatırlatarak temel konuşma noktalarımın üzerinden geçiyor.

"Anladım," diyorum ona, sözlerinin yarattığı gerginlikten kurtulmak için başımı omuzlarımın etrafında döndürmeden önce.

Reagan babası yüzünden spot ışıkları altında büyüdü. TV kameraları ve röportajlar onun için yeni bir şey değil ve bu beni biraz dezavantajlı duruma sokuyor. Preston kampı deneyimsizliğimi kendi lehine kullanmadan önce halkın acemi olduğum için beni kısa bir süreliğine affedeceğini umuyorum.

"Neden kollarını açmıyorsun? Dövmeler bazı seçmenleri kaçırıyor." Gözleri kollarımda gezinirken burnu kırışıyor.

"Onlar benim bir parçam, Carl. Ben bir askerim ve çoğumuzda bir çeşit mürekkep var. Kim olduğumu saklayamam. Seçmenler beni severlerse, seveceklerdir çünkü nasıl bir adam olduğumu çok iyi biliyorlar. Kollar yukarıda kalıyor."

"Peki," diyor sıkıca kenetlenmiş çenesinin arasından.

"Vakit geldi," diye bağılıyor bir kadın haber setinden ve Carl'a şikayet etmesi için daha fazla zaman tanımıyor. "Herkes yerini alsın." Çılgınca alkışlıyor ve bizi harekete geçmeye çağırıyor.

"Git yakala onları kaplan," diyor başını sallayarak ve ben bu küçük lakap karşısında gözlerimi deviriyorum.

"Çocuk oyuncağı," diyorum ve sete doğru ilerliyorum. Korku beni ele geçirmeden önce oluşmaya başlayan yumruyu yutuyorum. Bu iş bende. Çok daha korkutucu durumlardan geçtim. Düşmanın silahını kafanıza doğrultmuş saklanıyor olması, Reagan Preston'ın gözlerinin içine bakmaktan daha korkutucu.

Bir an için aklım başımdan gidiyor ve biriyle omuz omuza geliyorum. "Özür dilerim," diye mırıldandım ve

Reagan'a baktı.

"Sorun yok," diye fısıldıyor, yumuşak mavi gözleriyle bana bakıyor. Gülünç derecede sakın ve saçının bir teli bile yerinde değil. Bakışları açıkta kalan kollarıma kayıyor. "Bu arada mürekkebin güzelmiş."

Elim bilinçsizce sol kolumdaki mürekkebe dokunuyor. "Teşekkürler. Bunun için hazır mısınız?" Nedense soruyorum. Hazır olup olmaması umurumda değil. Kendime arkadaş olmadığımızı hatırlatmam gerekiyor.

Asla arkadaş
olamayacağız. O bir
düşman.

Kafama bir tüfek doğrultmuş olmayabilir, ama güzel, melek gibi yüzü beni başka bir şekilde vuruyor. Başarısız olmamı görmekten daha çok istediği bir şey yok. Benim başarısızlığım onun zaferidir.

"Ben her zaman hazırım, Jude." Sırtarak koltuğuna doğru yürüyor ve beni de peşinden sürüklüyor. Midem aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi çırpınıyor ve bildiğim tek bir şey var - tamamen boku yemiş durumdayım.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak kendime sessiz bir moral konuşması yapıyorum. Kendime sadece bu Q&A'yı öldüreceğimi söylemeye çalışmıyorum, aynı zamanda Reagan yüzünden ereksiyon olmamam için dua ediyorum. Bu kötü olabilir, çok kötü. Gözlerimi açıyorum, aşağı bakıyorum ve kutsanmış sikimin ortaya çıkmak için en uygunsuz zamanı seçmediğini fark ettiğimde nefes veriyorum.

"Bay Titan," diyor haber müdürü, dikkatimi çekerek. "Temsilci Preston'ın yanına oturabilirsiniz."

Yerime oturuyorum ve ona doğru bakmaya cesaret edemiyorum. *Yapma bunu. Sakın yapma. Hayır. Siktir.* Tanrım, bacak bacak üstüne atmış otururken baldırları nasıl da görünüyor. Onu yalarken kafamı bir mengene gibi sıktıklarını hissedebiliyorum.

Haber muhabiri "Bay Titan," diye soruyor ama ben onu duymuyorum çünkü Reagan'ı hayal etmekle meşgulüm. "Bay Titan." Sesi bu kez daha yüksek ve tam onun tadına bakmak üzereyken transımı bozuyor.

"Üzgünüm Margret. Burada olmak harika." Sesimdeki boğukluğu duyabiliyorum ve televizyon izleyicileri tarafından fark edilmemesi için dua ediyorum.

"Başlayalım," diyor Margret kameraya.

Bu fırsatı Reagan'a bakmak için değerlendiriyorum. Kollarıma bakıyor ve dilini yavaşça alt dudağında gezdiriyor - parlak pembe renk beni çağırıyor. Gözlerimiz buluştuğunda kızarıyor ve kalbimin pır pır ettiğini hissediyorum.

Belki de kirli düşüncelere sahip olan tek kişi ben değilimdir. Bu böyle devam edemez. Birbirimizden etkilenemeyiz. Politika en pis işlerden biridir. Pişmanlık yoktur, duyarlılığa yer yoktur. Acımasız ve amansızdır. Zamanın sonuna kadar onun içine gömülmek istesem bile, onun yasak bölge olduğunu unutmamalıyım.

Ama o söz neydi... dostlarını yakın tut, ama düşmanlarını daha yakın? Baba haklı olabilir.

BÖLÜM 4

Yakama mikrofon takan prodüksiyon asistanına gülümsüyorum. Göğüslerime gizlice bakıyor ama umursamayacak kadar dikkatim dağınık.

Jude Titan içime işledi ve onunla tanışalı daha beş dakika bile olmadı. Çekici olduğunu biliyordum ama bu kadar... çekici olduğunu fark etmemiştim. Onunla konuşurken libidom tavan yapmıştı, mürekkepli, kaslı ön kollarına ve yoğun, koyu kahverengi gözlerine bakmak arasında kalmıştım.

Kendimi topraklamak için birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum.

Odaklan, Reagan. Odağını bul.

Jude'la bu ilk kamera önü karşılaşmam sırasında doğru noktada olmam çok önemli. Bakışları dikkatimi dağıttığı için sözlerimde tökezleyemem.

Sadece görünüşü değil. Başka bir şey daha var. Hiç de korkak değil. Çok havalı ve bu *çok* seksi.

Kulüp sandalyelerinde oturuyoruz, Cumhuriyetçi rakiplerim iki yanımda. Kanalin sunucusu yan taraftaki bir taburede oturuyor. Not kağıtlarından başını kaldırıp bize bakıyor.

"Otuz saniye çocuklar," diyor. "Hazır mısınız?"

"Hazırım," diyor Jude.

Kendimden emin bir şekilde başımı sallıyorum, aklım Jude'un sesinin ne kadar seksi olduğuna takılmış durumda. Ona gizlice bir bakış atıyorum ve bacaklarımı incelediğini fark ediyorum. Gördüğümü belli etmek için kısa bir saniyeliğine gözleriyle buluşuyorum ve o da göz kırpmıyor.

Göz kırpmıyor.

Ukala piç. Kanalin yapımcısı yayına son on beş saniyeyi sayarken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Babamın tavsiyesi kulaklarımda çınlıyor... *Konulara bağlı kalın, kişiselleşmesine izin vermeyin. Savunmaya geçmesine asla izin verme. Onu kaçarken yakala, her zaman bir adım önde ol.*

Haber sunucusu kameraya konuşurken hepimize cılalı bir gülümseme veriyor. Herkesin biyografisini okuyor ve sadece Sonny Solomon'un ki eksik. Jude Titan'ın askeri referansları etkileyici, kendime isteksizce itiraf ediyorum.

Kendini tanııtma sırası kendisine geldiğinde Jude kameraya "Ben de sizin gibiyim," diyor. "Ben sadece kendilerini düşünen politikacılardan bakmış sıradan bir adamım. Ülkemiz bir yol ayrımında ve

ben bizi doğru yöne götürmenin bir parçası olmak istiyorum. Ben kendini kanıtlamış bir liderim ve hatta

Yarışa yeni giriyor olsam da, size söz veriyorum daha fazla çalışmayacağım. *Size ne istemeniz gerektiğini söylemek yerine, insanlarla tanışmak ve bir senatörde ne aradığınızı öğrenmek için otobüsle büyük eyaletimizi gezeceğim.*"

Vay be. Bu güçlü bir açılıştı. Oyun yüzü yerinde, zamanı geldiğinde kendimi tanıtacağım.

"Ben Reagan Preston, 92. Bölge Eyalet Temsilcisi olarak görev yapıyorum. Meclis'te eyaletimiz için önemli olan konularda çok çalıştım. Eğitim reformu ve silah sahiplerinin haklarını koruyarak silah yasalarını sıkılaştırmak gibi konular. Babamın eyaletimiz için yorulmadan senatör olarak çalışmasını izleyerek büyüdüm. Bu tek başına beni bu iş için yeterli kılmaz, ancak hizmetin kanımda olduğunu bildiğinizi umuyorum. Eyaletimizi ve dünyamızı daha iyi bir yer haline getirmek, yapmak istediğim tek şey. Lütfen bana ya da ekibime ulaşın ve bir sonraki senatörünüzde ne aradığınızı bize bildirin."

Sonny Solomon'un girişi biraz üzücü. Hapishane gardiyanlığı deneyiminden bahsediyor ve seçildiğinde "Illinois eyaleti için nöbet tutacağını" söylüyor. Yaptığı espriye içtenlikle gülüyor ama başka kimse gülmüyor.

"Pekâlâ," diyor haber sunucusu, Jude'a bakarak. "Bay Titan, tabiri caizse şapkanızı ringe atmaya karar vermenize neyin sebep olduğunu bize anlatabilir misiniz?"

"Elbette. Savunma harcamaları, savaşlarla ilgili dış politikamız ve gazilerimizle ilgilenmek konusunda güçlü hislerim var. Ancak Senatör Preston'ın bir gün televizyonda koltuğunu kızına devretmeyi dört gözle beklediğini söylediğini gördüğümde de aday olmam gerektiğini hissettim. Bir sonraki senatörümüzün kim olacağına o karar veremez, halk karar verir."

Ve işte içimdeki saldırgan köpek geliyor.

"Senato koltuğuna bir kemer çentiği gibi davranmanıza içerliyorum," diyorum sert bir şekilde. "Hayatımı kamu hizmetine adadım."

Jude bana eğlenen bir gülümseme veriyor. "Ne, hukuk fakültesini bitirdiğinden beri geçen birkaç yılda mı? Bu yüzden ne kadar borcunuz var, Temsilci Preston?"

Gözlerimi ona doğru hafifçe kısıyorum. "Ailem eğitimimi finanse edebildiği için minnettarım. İnanın bana, bunu hafife almıyorum. Ülkemizdeki eğitim maliyeti kontrolden çıkmış durumda. Eğitim reformu öncelik listemin en başında yer alıyor."

"Benimki de," diyor, karanlık bakışları benimkilere kilitlenmiş. "Eğitim masraflarını karşılayabilmek için ülkemize hizmet ettikleri için iki ayağı bir pabuca giren arkadaşlarım için."

Lanet olsun. Bu adam tarafından çarmıha geriliyorum.

İçtenlikle, "Onların ve sizin hizmetleriniz için minnettarım," diyorum.

"O zaman bu koşuya *kemer çentiği* demeyin, Temsilci Preston. Ben senin olabileceğinden daha fazla kamu görevlisiyim ve ailenin Senato koltuğuna Hamptons'daki lüks bir ev gibi bir nesilden diğerine aktarılması gereken bir şeymiş gibi davranmasına içerliyorum."

Haber sunucusu araya girmeye çalışıyor. "İzin ver-"

"Affedersiniz," diyorum, gözlerim hâlâ Jude'a kilitli. "Babam bir gazi ve eski bir maden işçisi. Biz mavi yakalı bir aileyiz ve diğer mavi yakalı ailelerin eyalet ve federal düzeyde onların sesi olmamıza izin vermesinden gurur duyuyoruz. Hiçbir şeyi hafife almıyorum."

"O zaman baban yerine kendi erdemlerinle koş."

"Pekala," diyor sunucu yüksek sesle. Sinirli bir şekilde gülüyor. "Gördüğüm kadarıyla heyecanlı bir yarış olacak."

Bay Solomon'a buraya gelmesi için bir şans vereceğim."

Kanım Jude Titan'a duyduğum öfkeyle pompalanıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve birbirimize dik dik bakıyoruz, ikimiz de başka tarafa bakmayı reddediyoruz. Boynunda bir damar göze çarpıyor.

Yani o da kızgın. Onun zayıflıklarından nasıl yararlanacağımı öğrenmeliyim ve umarım

Birini keşfettim.

Sunucu, Jude ve benim aramda gidip gelerek, "Federal programlarla ilgili görüşlerinizi konuşalım," diyor. "Neleri korumak, neleri kesmek istersiniz?"

Dilimi tutuyorum, önce Jude'un konuşmasına izin veriyorum. Isırıyor, savunma harcamaları ve gazilerle ilgili konulardan bahsediyor. Daha fazlası için dürtüklenince, sunucuya kararsız olduğunu söylüyor.

Sıra bana geldiğinde eğitim reformundan, iç güvenlik, ekonomik iyileşmeden ve gazilere verdiğim sarsılmaz destekten bahsediyorum. Bu soru bana ait ama eminim artık çok geç. Jude erkenden sağlam yumruklar attı ve bunlar yarının haber döngüsünde ses getirecek.

Röportajın geri kalanında oyun suratımı takınıyorum, hatta röportaj bittiğinde Jude'un elini sıkmayı ve ona gülümsemeyi bile başarıyorum. Setten ayrılırken bakışlarının beni yaktığını neredeyse hissedebiliyorum.

Lexi kuliste beni bekliyor. Kolunu omuzlarıma doluyor. "Harikaydın," diyor.

Hâlâ halkın içindeyiz, o yüzden bunu söylemek zorunda. Ama ezildiğimi bildiğini biliyorum. Yanımızda duran bir adam var ve Jude'a memnun bir gülümseme veriyor.

"İyi işti," diyor.

Jude, "Ve sen de bunu mahvedeceğimi düşündün, Carl," diyor.

O yakıcı gözleriyle bana bakıyor, o kadar koyu ki neredeyse siyahlar ve karnım heyecanla dönüyor.

O röportajda beni mahvettikten sonra ona *nasıl* ilgi duyabilirim? Vücudum ondan ne kadar nefret ettiğimi altmış saniye içinde unutmuş gibi görünüyor.

Jude bana avını inceleyen bir kurt gibi bakıyor. Bakışları hesapçı ve emredici. "*Burada yetkili benim, tatlım.*" diyor.

"Pislik" kelimesini ağzıma alıyorum ve kaşlarımı meydan okurcasına kaldırıyorum.

Dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kalkıyor ve o da kaşlarını kaldırıyor.

Lexi, "Reagan, bence gitmeliyiz," diyor.

"Öpecek bebeğiniz var mı?" Jude bize doğru takılıyor.

"Aslında kutlayacak bazı anket rakamlarım var," diyorum.

"Ön seçimde rakipsizken anketlerde kötü çıkmak oldukça zor," diyor sırtarak.

Gözlerimi deviriyorum. "Sence sadece Demokratlar için mi anket yapıyoruz?"

Sırtışı kaybolur. "Hayır, sanırım değil."

"*Kesinlikle* hayır. Sizinle tanışmak ve ne kadar gerçek bir beyefendi olduğunuzu öğrenmek harikaydı Bay Titan." "Ben bir beyefendiyim Bayan Preston, ama aynı zamanda bu yarışta kazanmak için varım."

Hafifçe başımı salladım. "Sağlam çıktın, hakkını vermeliyim. Bir sonraki buluşmamızı dört gözle bekliyorum." "Ben de öyle." Ses tonu anlam yüklü ve bakışlarını bir kez daha üzerimde gezdiriyor. Lexi yanımda nefes nefese kaldı. İçeri girdiğimiz stüdyo kapısına doğru ilerliyorum.

"Seni kesiyordu," diyor alçak bir tıslamayla. "Kim olduğunu sanıyor?"

"Yenilmez olduğunu düşünüyor," diyorum kampanya otobüsüne yaklaşırken. "Ona yanıldığını kanıtlamaktan zevk alacağım."

Gösteriyi kampanya otobüsünden izleyen diğer çalışanlarım, adımımızı attığımızda bize acımasızca bakıyorlar.

"Biliyorum," diyorum iç çekerek. "Videoyu analiz etmeye ve Jude Titan hakkında bulabildiğimiz her şeyi araştırmaya başlayalım."

Makyözüm Claire hafifçe gülerek, "Seçim bitene kadar onunla birlikte bir dolaba kilitlenmeye gönüllüyüm," diyor. "Evet, aslında şaka yapmıyorum."

"Ondan uzak durun," diyorum kararlılıkla. "Bu ekipten hiç kimsenin onunla yaklaşmasını göze alamayız."

ona."

"Biliyorum." Claire'in yanakları utançtan kararıyor ve kendimi kötü hissediyorum. "Anlıyorum," diyorum daha nazikçe. "Göze hoş gelen bir adam."

Şimdiye kadarki en yetersiz ifade.

Lexi, "Sonuna kadar seninleyiz Reagan," diyor. "Yani kolay bir galibiyet olmayacak. Önemli olan tek şey kazanmış olmak."

"Bu doğru. İki katına çıkmamız ve sıkı mücadele etmemiz gerekecek. Bu da daha uzun çalışma saatleri ve daha az izin günü anlamına geliyor. Buna hazır olmayan varsa anlarım ama lütfen şimdi konuşun."

Çalışanlarımın hepsi sessizce bana bakıyor.

Otobüs şoförüm Roy, "Biz hallederiz," diyor.

Altmışlı yaşlardaki şoförüme gülümsediğimde gerginliğim unutuluyor. Preston Takımı'nın resmi bir üyesi bile değil ama yine de bana tezahürat yapıyor.

"Aynen öyle Roy," diyorum başımı sallayarak. "Bu iş bizde."

BÖLÜM 5

"LANET OLSUN." Carl kampanya otobüsünün camından dışarı bakarken öfkeden kuduruyor. "Nasıl oldu da Preston'la aynı şehre düştük?"

Başım yana kayıyor, onun gözlerini takip ederek fotoğrafı ve *Pure Preston* sloganıyla kaplı otobüsüne bakıyorum. Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum ama beceremiyorum. Onu tekrar görme düşüncesi bile içimde bir heyecan yaratıyor.

Mini münazarada sahneyi paylaşmamızın üzerinden sadece dört gün geçti ama onu aklımdan çıkaramadım. Carl her gece video görüntülerini tekrar izleyerek neleri daha iyi yapabileceğimi gözden geçirdi ve Reagan'ın zayıf noktalarını deşifre etmeye çalıştı. Her lanet olası gece onun güzel yüzüne bakmak, uzun, zayıf bacaklarını çaprazlayıp açarken görmek ve dikkatimi vermeye çalışmak zorundaydım.

Şimdi burada, bir kaç adım ötemde.

"İyi olacağız Carl. Bu kadar büyütecek ne var?" Diyorum ve nemli avuçlarımı kot pantolonuma siliyorum. "Yollarınızın planlı olmadıkça ve tartışma gibi bir şey için asla kesişmemesi gerekiyor."

Carl bir pano dolusu evrakı karıştırıyor, sanki sihirli bir şekilde ona bir cevap vereceklermiş gibi sayfaları öfkeyle çeviriyor.

Gözlerimi otobüsünün kapısında toplanan kalabalıktan ayıramıyorum. "Belki bu bizim yararımıza olabilir." Yalan söylüyorum ama onu tekrar görmek için her bahaneyi kullanabilirim.

Dikkatimi çeken sadece güzelliği değil, aynı zamanda tavrı. Reagan Preston kolay lokma değil. Ayrıca, bir parça doğruluk payı olsa bile, göreve gelmek için babasının adını kullandığının söylenmesinden de hoşlanmıyor.

Carl otobüs şoförüne, "Hank, binanın diğer tarafına çek," diyor. Reagan'ı görmemi engelleyeceği için onunla tartışmak istiyorum ama sessiz kalıyorum.

Carl kapının yanındaki parmaklığa tutunmuş, biz durur durmaz saldırmak için bekliyor. "Ben bunu çözene kadar burada bekle."

"Emredersiniz efendim." Otobüsten inmeden önce onu selamlıyorum. Yüzü buruştu. "Daha ciddi olmalısın, Jude."

Gülümsememi kaybediyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Tamamen ciddiyim." Uzaktaki bir

hareket gözüme çarpıyor. "Acele etsen iyi olur. Reagan'ın kampının bu tarafa geldiğini görüyorum."

Otobüsten inerken birinin kafasının tepside olmasıyla ilgili bir şeyler homurdanıyor. Daha iyi görebilmek için minderin üzerine diz çöküyorum ve Reagan'ı bir an görebilmeyi umuyorum.

"Hadi," diye fısıldıyorum ve burnum neredeyse cama değecek şekilde koltuk minderinin arkasını parmaklarımın arasında kavıyorum.

Dude, topla kendini.

Ne zaman bir kadın bana azgın bir ergen gibi davrandırdı?

Acınası.

Onu gördüğümde *o adam* olmayacağıma karar vererek tekrar oturmaya başladım. Kalbim tam anlamıyla boğazıma sığırdı.

Başım çok büyük belada.

Dört gün önce onu ilk gördüğümde bildiğim gibi şimdi de biliyorum. Koyu renk saçları omuzlarından aşağı dökülüyor, göğüslerini örtüyor ve yürürken vücudunda dalgalanıyor. Kampanya yöneticisi Lexi ile birlikte yürüyor ve beni henüz görmedi. Ona baktığımı fark etmeden önce yavaşça pencereden uzaklaşıyorum.

Carl onlara doğru yürüyor ve elleri havada uçuşuyor. Reagan'ın vücudunun geriye doğru sarsıldığını görünce kapıya doğru yöneldim.

Onlardan 10 adım uzaklaşmadan, "Hanımlar, bir sorunumuz mu var?" dedim. Ben Reagan'a bakıyorum, o da bana bakıyor.

"Bir sorun yok," diye tersliyor ve kollarını kavuşturarak göğüslerini yukarı kaldırıyor. Gözlerim anında dolgunluklarına takılıyor. "Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

Göğüslerini daha yukarı itiyor. "Göğüslerimden başka bir şeye bakıyor olsaydın belki."

Yüzüme yayılan gülümsemeyi durduramıyorum. Yakalandım ama umurumda bile değil. "Göğüslerini neredeyse tişörtünden dışarı çıkarmadan önce bir şeye ihtiyacın varmış gibi görünüyordun." Bakışlarım yavaşça boynunda geziniyor ve sonunda göz göze geliyoruz.

"Sen bir domuzsun," diye mırıldanıyor nefesinin altında, ama göğsünü örtmek için hiçbir şey yapmıyor.

Lexi öksürüyor ve anımızı bozuyor. "Sabah buradan çıkacağız. O zamana kadar miting planınız yok ama biz de geceyi Fairbury'de geçireceğiz. Bu bir sorun olur mu?"

Benim gözlerim hâlâ Reagan'a kilitlenmiş, onunkiler ise kollarıma bakıyor. Sanki gözlerinin hareket ettiğini, dövmemdeki her çizgiyi izlediğini görebiliyorum.

"Farklı otellerde olduğumuz sürece," diye araya giriyor Carl.

"Şehirde sadece bir tane var ve bir sonraki otel de yüz mil ötede." Carl mutsuzluğunu homurdanıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Carl." Elimi omzuna koyuyorum. "Sorun yok. Hepimiz yetişkiniz. Birbirimizi öldürmeden bir oteli paylaşabiliriz."

Alnını ovuşturuyor. "Otobüste yatabiliriz."

Başımı geriye atıyorum çünkü onu yanlış duyduğumu düşünüyorum. "Otobüste uyuyacağımızı mı söyledin?"

Başını sallıyor ve gözlerini deviriyor. "Evet."

"Kıçım bir otelde, bedenim bir yatakta uyuyor. Otobüste uyuyabilirsin Carl. Reagan ve ben birbirimizin boğazını kesmeden bir oteli paylaşabiliriz. Değil mi Reagan?"

Gerçekten, külotunu yırtmak ve bu sırada boğazını yalamak istiyorum. O benim düşmanım olabilir ama hiç kimseyi vücudumun onu arzuladığı kadar arzulamadım.

Başını yana eğerek boynunu ortaya çıkarıyor ve dudaklarını büzüyor. "Evet, en iyi şekilde davrandığın sürece."

"Sen kendi tarafında kal, ben de kendi tarafında kalacağım," diyorum ve kaşımı kaldırıyorum.

"Scout'un onuru." İki parmağımı havaya kaldırıp sırtıyorum.

"Tanrı aşkına. Sen asla bir izci olmadın," diyor Reagan, ellerini kalçalarına koyarak ve

Arkasını dönüp sağımızdaki küçük hana doğru yürümeye başlamadan önce gözlerini devirdi. "Beni kontrol ettiğine sevindim. Biliyorsun," diye seslendim, arkasından takip ederek, "eğer bir şey varsa Benim hakkımda bilmek istedikleriniz varsa, boşlukları doldurmaktan mutluluk duyarım."

Carl ve Lexi arkamızdalar, bizi yakından izlemeye çalışıyorlar çünkü ayaklarının altındaki çakılların çıtırtısını duyabiliyorum ama onları görmezden geliyorum.

"İstersen bir gece içkisi için uğrayabilirim," diye teklif ediyorum, sırf onu kızdırmak için.

Topuklarının üzerinde o kadar hızlı dönüyor ki neredeyse ona çarpacaktım. "Dinle, Bay Savaş Kahramanı." Uzun, ince parmağıyla göğsümü dürttü. "Senin bir parçan olmak istemiyorum. Bilmem gereken her şeyi araştırarak öğreneceğim." Tırnağının ucu göğüs kaslarımın arasından göğüs kemiğime giriyor ve beni lezzetli bir şekilde çimdikliyor.

Parmağına bakıyorum ve gözlerimi tekrar onunkilere çevirmeden önce dudaklarımı yalıyorum. "Ben daha hızlı ve kolayım."

"Kolay olan hiçbir şeyi sevmedim." Henüz parmağını oynatmadı ve ben de sertliğimi hissedebilmesi için esneme fırsatını değerlendirdim.

"Ben de." İçimdeki her şey tam da bunu yapmam için çılgılık atarken ona dokunma dürtüsüne direniyorum ve mürekkebimi daha fazla ortaya çıkarmak için kollarımı biraz daha yukarı itiyorum.

Gözleri bir an için düşüyor. "Koltuğumun bana verildiğini düşünüyorsun ama ben her şeyi hak ettim." Boynunun kenarındaki damar çıkıntı yapıyor ve o konuşurken sabit ritmine bakmaktan kendimi alamıyorum. "Eyalet meclisi için kampanya yürüten ve kazanan bendim, babam değil. *Ben kazandım.*"

"Ateşkes." Ellerimi havaya kaldırarak konuşmayı şimdilik bitirmek istediğimi belirtiyorum ve yüzümdeki boktan sırtışı siliyorum. Onu tedirgin eden tek şey bu ve mümkün olan her an bunu ortaya çıkarmayı planlıyorum.

Boğazından garip ama seksi bir ses çıkıyor ve elini bırakıyor. "Asla ateşkes yapmayacağız, Titan. Asla. Seçim günü seni yendiğimde bile." Gülümseyip tekrar kollarını kavuşturmadan önce çenesi kalkıyor.

Gözlerimin göğüslerinin hareketini takip etmesine engel olamıyorum. Verdiğim tepkilere bakılırsa, sanki daha önce hiç görmemişim gibi. Onunkileri o sinir bozucu, kısmen açılmış üst kısmı olmadan görmek istediğimi bilecek kadar gördüm. Ellerimi yüzümde ovuşturuyorum, hayal kırıklığından değil, gözlerimin göğsünü süzmesini engellemek için. Gözlerimi açtığımda, "Dört gözle bekliyorum." diyorum.

"Hey." Lexi yanımıza geliyor ama vücudunun bir kısmını aramıza bariyer olarak koyuyor. "Her ne kadar ikinizin de yarışa olan tutkunuzu sevsem de, burası Hades'ten daha sıcak ve biraz klima olsa çok iyi olurdu."

"Özür dilerim hanımefendi." Alnındaki teri sildiğinde ona sempatik bir gülümseme veriyorum. "Hadi herkesi daha rahat ettirelim." Aklım Reagan'ın sert bir iş kadını gibi giyinmediği zamanlarda ne giydiğini merak ediyor. "Ben de bu kıyafetlerden kurtulmak için sabırsızlanıyorum."

Reagan boğuluyor ve yüzü kızarıyor. "Sen iyi misin?" Lexi sorar.

"Ben iyiyim," diye cevap verir, göğsüne vurarak uzaklaşır ve Lexi de onu takip eder.

Orada öylece durup uzaklaşmalarını izliyorum ve kendimi onun kalçalarının salınımına bakmaktan alıkoyamıyorum. Hipnotize ediciydi. Başım öne düşüyor ve Carl'a ters ters bakıyorum. "Ne oluyor lan?"

Başını sallıyor ve yere bakıyor. "Böyle devam edersen bir sapık olarak ifşa edileceksin, Jude. Onunla çok fazla cinsel ilişkiye giriyorsun. Çükün başını belaya sokup seçimi kaybetmene yol açmadan önce bu saçmalığa bir son vermelisin."

Ona el salladım. "Merak etme Carl. Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Ben de bundan korkuyorum," diye mırıldandı.

"Hadi," diyorum ona ve hanımları hana doğru takip etmeye başlıyorum.

Carl yetişmek için hızla hareket eder. "Bu ilginç bir gece olacak."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye fısıldıyorum yüzümde bir gülümsemeyle. Reagan'la işim bitmedi... hem de hiç bitmedi.

Giriş yaptıktan ve yerleştikten sonra üzerime birkaç eşofman geçirip egzersiz odasına doğru yola çıktım. Resepsiyondaki kadın bana koridorun sonunda dönüştürdükleri bir odada ağırlık seti, koşu bandı ve eliptik bisiklet olduğunu söyledi. Evimdeki spor salonum gibi olmayacak ama yine de işimi görecektir. Önümüzdeki birkaç ay boyunca yolda olduğum için kendimi yumuşatmaya izin veremem.

Seçmenlerin beni güçlü bir asker olarak görmeleri gerekiyor. Bu yolda birkaç oy kaybetmeden dış görünüşümün bozulmasına izin veremem. Bu noktada, görünüşüm yüzünden kadınlardan oy alıp almamam umurumda değil. Preston'ı elemek ve Illinois eyaletini başkentte temsil edecek bir sonraki senatör olmak için her şeyi yaparım.

Koşu bandının tanıdık sesi boş koridoru dolduruyor, koridorda yankılanıyor. Kapıyı açtığımda donup kalıyorum. Bir kadın koşuyor, kolları vücudunun üst kısmında dans eder gibi hareket ederken "Wicked Games" şarkısını söylüyor. Kim olduğunu anlamadan önce bir an orada durup sıkı at kuyruğunun ileri geri sallanışını izliyorum... Reagan.

Sakin ol. O sadece bir kız. Kendime yalan söylüyorum. Koşu pantolonunun üzerine oturduğundan vücudunun her kıvrımını görebiliyorum. Enfes bir kız. Kapının pervazına yaslanarak, zarafetle koşan bir ceylan gibi vücudunun hareketini izliyorum.

Koşu bandı yavaşlamaya başladığında, o beni yakalamadan önce kapıyı itiyorum. Egzersiz odası vasat, ama Reagan'ı izlemek daha iyi hale getiriyor. Kulağındaki kulaklıklar yüzünden beni fark etmedi, çünkü tamamen akortsuz şarkı söylemeye devam ediyor.

Tezgahın ucuna oturmadan önce ağırlıklarımı hazırlıyorum. Başka bir zamanda ve yerde Reagan peşinden gideceğim biri olurdu. Sadece güzel değil, aynı zamanda zeki ve kötü bir dili var.

O değerli bir düşman.

Tekrar bankın üzerine uzandığımda vücuduma bakıyorum ve *büyük* bir sorun olduğunu fark ediyorum. Sikim eşofmanlarıma yapışıyor ve onun mükemmel yuvarlak kıcını görmem durumu daha da kötüleştiriyor.

Tavanda bir nokta buluyorum ve bana odun vermeyen bir şey düşünüyorum. Ama zihnim Reagan'la doluyor. Dudakları. Göğüsleri. Kıçı. Gülümsemesi. Dudakları. Sikildim.

Üzücü bir şey düşün.

Hiçbir şey gelmiyor çünkü her şey onunla ilgili. Sikim beynimi ele geçirdi ve onu durduramıyorum. Carl burada olsaydı çıldırırdı.

Carl. Carl'ı düşün.

Anında ereksiyonum kayboldu. Yukarı uzanıp ellerimi çubuğa doluyorum ve koşu bandının tekrar hızlandığını duyduğumda kaldırmaya başlıyorum.

Sakin bakma.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum dişlerimi sıkarak, kıcının en lezzetli şekilde sallandığını görmek için vücudumun uzunluğuna baktığımda.

Carl. Carl. Carl. Carl.

Nefesimin altında tekrar tekrar söylediğim bu söz benim mantram haline geliyor. Sonraki otuz

dakikayı ağırlık kaldırarak ve Reagan'ı ve onun vücudunu görmezden gelmeye çalışarak geçiriyorum.

Koşu bandı gıcırdayarak yavaşlamaya başladığında doğrulup dirseklerimi dizlerime dayıyorum. Omzumdan aşağı ter damlıyor ve gömleğim sıırılsıklam. Serinlemek için gömleğimi çıkardığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Beni görmesini istiyorum.

Koşu bandının koluna astığı havluyla tenini sıvazlıyor, varlığımdan hâlâ habersiz. O arkasını dönmeden ben gülümsüyorum.

"Oh," diyor, kaşları hızla ıslak saç çizgisine doğru yükseliyor. "Burada olduğunu bilmiyordum." Konuşurken sesi yüksek çıkıyor. Kulaklıklarını çıkarırken gözleri vücudumda dolaşıyor, bir kastan diğerine hızla ilerliyor.

Kendimi aptal yerine koymaktan alıkoyamayarak kaslarımı esnetiyorum. "Arkadaşlık umurumda değil." Dilim dışarı fırlıyor, dudaklarımda geziniyor ve oluşan tuzlu teri yakalıyor.

Gözlerini benden ayırmıyor ama artık gözlerimin içine bakmıyor. Dudakları ayrılmış, göz bebekleri büyümüş ve dilimi izliyor.

"Berbat durumdayım." Havluyla yüzünü kapatıyor.

"Değilsin." Nefesimi düzene sokmaya çalışarak nefes veriyorum. Kalbim göğsümde egzersizden dolayı normalden daha fazla çarpıyor ve bunu sadece Reagan'ın yakınlığına bağlayabilirim.

Teri boynundan aşağı süzülüyor, spor sütyeninin dekoltesinde kaybolana kadar her çukur ve çıkıntıyı takip ediyor. "Duşa girsem iyi olacak," diye mırıldanıyor havluya doğru, benim aval aval bakışlarımdan habersiz.

Zihnim yarışmaya başlıyor ve aletim kıpırdanmaya başlıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı? Senin ulaşamadığın her yere ulaşabilirim."

Tek düşünebildiğim onun çıplak ve ıslak olduğu. Sabun köpükleri teninde dans ediyor, bacaklarından aşağıya, gidere doğru uzun ipeksi bir yol kat ediyor.

Koşu bandından iniyor, gözleri kısılıyor. "Ben iyiyim."

"Emin misin?" Kısmen gizlendiğini bildiğim çadır kuran terlerimi örtmek için öne çıkıyorum. "Yardıma ihtiyacım olursa Lexi bana yardım eder." Sırıttıyor.

Yumuşakça inliyorum. Reagan bir fantezi, ama Lexi ve Reagan'ın sabunlu ve ıslak olduğu düşüncesi beni uçurumun kenarına gönderiyor.

"Sana iyi geceler Titan," diyor, gözleri bir kez daha açıkta kalan tenimde gezinirken. "Reagan," diyorum eli kapı koluna dokunmadan önce. İki adım sağımda duraklıyor ve ben Onu kokluyor, terinin tuzlu tatlılığı parfümüne karışıyordu. "Düşman olmak zorunda değiliz."

Başı öne düşüyor ama bana bakmıyor. "Keşke bu doğru olsaydı Jude, ama kesinlikle arkadaş olamayız."

Beni ereksiyon halinde ve kokusu havada asılı bırakarak çıkıp gitti. Reagan Preston benim felaketim olabilir.

BÖLÜM 6

Telefonumda yine babamın adı ve numarası yanıyor. Geçen geceki televizyon röportajından beri ondan kaçıyorum. Kötü bir performans sergilediğimi biliyorum ve bu konuda azar işitmek beni daha da kötü hissettirecek.

İç çekerek parmağımı telefonumun ekranında kaydırdım ve kulağıma götürdüm. "Selam, baba."

"Benden kaçıyordun."

"Sadece meşguldüm."

"Kafan bulutların üzerindeyken hasar kontrolü yapmanın benim için ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Bir savunma kıvılcımı hissediyorum. "Kafam bulutlarda *değil*. Sabahtan akşama kadar ekibimle birlikte araştırma ve yeni bir strateji üzerinde çalışıyorum."

Alay ediyor. "Senin softball ekibin Jude Titan'ı rakip olarak görmeye hazır değil."

Sonny Solomon bir şeydir, ama madalyalı bir gazi başka bir şeydir."

"Farkındayım. Ekibim bana sadık, ben de onlara sadığım. Beni buraya kadar onlar getirdi."

"Dinle, Reagan," diyor yumuşak, iyi polis tonuyla, "senin için bundan daha iyi bir fırsat olamaz. bundan daha iyi. Onaylanma derecelerim çok yüksek ve size tüm kalbimle destek veriyorum."

"Biliyorum. Elimden geldiğince çok çalışıyorum baba. Gerçekten çalışıyorum. Seçimler bir gecede kazanılmıyor." "Seçimleri kazanma konusunda bana tavsiye vermene gerek yok," diyor küçümseyerek. "Ve umarım

Eğer bunu kazanamazsan benim için ne kadar büyük bir utanç olacağının farkına var."

Gözlerimi kapatıyorum ve hayal kırıklığımı dizginlemeye çalışıyorum. Bunu bana babamdan başka kimse yapmıyor. Hiçbir şey onun için yeterince iyi değil.

"Hallediyoruz," diye onu temin ediyorum. "Jude Titan bizi gafil avladı ama şimdi yönümüzü bulmaya çalışıyoruz." "Tom Harbor'ı gönderebilirim."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Buna gerek yok."

Lexi'yle paylaştığım otel odasındaki masada oturuyordum ve o banyodan çıkıp bana sempatik bir bakış attı.

"Bence gereğinden fazla" diyor babam. "Kampanyanızı deneyimli bir stratejistin yürütmesine ihtiyacınız var, üniversiteden arkadaşınızın değil."

"Bakın, her şey kontrol altında."

"Geçen geceki röportajda kontrolden *çıkılmış* gibi görünüyordu."

Sinirli bir nefes üflüyorum. "Olan oldu. Rotamızı ayarlıyoruz."

"Seçim günü yaklaştığında ihtiyaç duyacağınız Titan'la ilgili arka plan çalışmalarını yapabilecek kişilerim var."

"Elbette," diyorum, bir konuda pes etmek zorunda olduğum gerçeğine boyun eğerek. "Sadece Tom'u gönderme."

Arka plan her zaman iyidir."

"Beni bir daha görmezden gelme," diyor, ses tonunda bir uyarı var. "Seni görmezden gelmiyordum."

"Reagan."

"Tamam. Seni bir daha görmezden gelmeyeceğim."

"Kampanyanızı benimle daha yakın hale getirmek için bazı ortak gösteriler planlamamız gerektiğini düşünüyorum."

Başımı salladım. "Bunu kendi başıma yapmak istiyorum."

Gülüyor. "Çok idealistsin ama işler öyle yürümüyor." "O zaman kazanmak istemiyorum."

İç çekişi kızgınlıkla doludur. "Huysuz bir çocuk gibi davranmayı bırak, Reagan."

"Kendi haklarımla kazanmak ya da denemekten vazgeçmek istememin çocukça bir tarafı yok." "Buraya kadar benim kuyruğuma takılarak geldin, şimdi de havalara girme."

Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama kanım kaynıyor. Kamuoyu Stan Preston'ı, sorunları çözmek için siyasi koridoru aşmayı seven, güler yüzlü ve sevecen bir adam olarak görüyor. Lise aşkıyla evlenmiş ve çocukları için yüksek standartlar belirlemiş bir aile babası.

Tüm bunlar doğru; babam çok iyi bir adamdır. Ancak kapalı kapılar ardında, zaman zaman hırçınlığa varacak kadar açık sözlüdür. Ve o zamanlar genellikle incitir.

"Nasıl oldu da senin kuyruğuna takıldım?" Soğuk bir ses tonuyla sordum. "Tüm o kapıları çalan ve arkadaşlarımı telefon görüşmeleri yapmaları ve broşür dağıtmaları için işe alanın ben olduğumu sanıyordum."

"Bu kampanyada kasıtlı olarak aktif bir rol oynamadım, ancak Preston isminin pek çok kapıyı açmadığını düşünmeyin. Ve cüzdanları. Kampanyanıza bağış yapanlar *benim* arkadaşlarımdı."

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Ve bunu takdir ediyorum baba. Gerçekten minnettarım. Ama en çok ihtiyacım olan şey senin desteğin. Para, bağlantılar ya da bunların hiçbirisi değil. Sadece babamın bana bunu yapabileceğimi söylemesini istiyorum."

"Tavsiyemi dinler ve ağır işleri adamlarımın yapmasına izin verirsen yapabilirsin." Gözlerimi deviriyorum. "Gitmem gerek baba. Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Ses tonu net. "Söylemem gereken her şeyi söyledim."

"Tamam. O zaman seninle sonra konuşuruz."

"Pekala."

Telefonu kapatıyorum ve Lexi'nin sempatik bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Çok zorba biri," diyor. "Ona geri çekilmesini söyleyebilir misin?" Gülüşüm hiç eğlenceli değil. "Bu pek iyi olmaz."

"Seçildiğinizde sizden onun emirlerini yerine getirmenizi bekleyecek, biliyorsunuz. Sizi bu yüzden mi desteklediğini hiç merak ettiniz mi?"

Sadece her gün. Lexi'ye başımı sallıyorum ve odaya geri dönmek için cep telefonumu ve

anahtar kartımı alıyorum.

"Biraz hava almam lazım," diyorum
ayağa kalkarken. "Ben de seninle
geleceğim."

"Teşekkürler ama yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ben iyiyim, sadece biraz zamana ihtiyacım var."
Sessizce başını sallıyor. Yıpranmış Cubs beyzbol şapkamı taktım ve odadan çıktım. Bunu
giyiyorum.

Başımı eğmek ve tanınmamak istediğimde şapka takıyorum. Daha önce değiştirdiğim kot pantolon ve düz gri V yaka tişörtle iyi gidiyor.

Kaldığımız küçük kasaba oteli sessiz. Dışarı çıktığımda Jude'un kırmızı, beyaz ve mavi boyalı kampanya otobüsüne bakmaktan kendimi alamıyorum. #TrustTitan, yazıyor.

Otobüsten iniyorum ve daha önce binanın kenarında gördüğüm küçük bir banka yöneliyorum. Duygusal olarak tükenmiş durumdayım. Tek yapabildiğim bankın üzerine çöküp yüzümü ellerimin arasına gömmek ve dirseklerimi kalçalarımaya dayamak.

Hukuk fakültesindeyken, onur derecesiyle mezun olabilmek ve ailemi gururlandırmak için her gün çalıştım. Sonra eyalet temsilciliği için aday oldum ve kampanya tüm zamanımı ve enerjimi aldı. Eyalet temsilcisi olarak hizmet etmek de farklı değildi.

Ve şimdi, işte yine buradayım, kendimi beni tüketecek bir şeyin daha da derinlerine gömüyorum. Kamu hizmetini seviyorum ama sadece kendim için bir şey yapmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyorum bile. Sadece istediğim için. Uzun zamandır böyle bir lüksüm olmadı.

"Yanlış takımı tuttuğunu şimdi fark ettin, değil mi?" diyor yanımda eğlenen, derin bir ses.

Başımı kaldırıyorum ve Jude'u gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Koyu renk, yıpranmış bir kot pantolon ve pazularını saran siyah bir tişört giyiyor.

"Ne, şapkam mı?" Ona sordum. "Sox taraftarı mısın?" Başını sallıyor. "Sonuna kadar Southside, bebeğim."

Onun tarafından gerçekten böyle çağrılmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederken kalbim yeniden çarpıyor. Halkın gözü önünde olmayan bir ilişkim hiç olmadı. Çıktığım her erkek babamın onayını almak zorundaydı ve bu da genellikle onların ya da ailelerinin Demokrat Parti'yle bağlantılı olduğu anlamına geliyordu.

"Şaşırmadım," diyorum gülümseyerek. "Sen ve ben her yönden birbirimize zıt kutuplarız." "Oturabilir miyim?" diye soruyor, bankta yanımdaki açık koltuğu işaret ederek.

"Neden olmasın? Zaten bok gibi hissediyorum. Eğer beni daha da kötü hissettirebilirsen gerçekten etkileneceğim Titan."

Oturuyor ve vücudunun sıcaklığını hemen yanımda hissediyorum.

"Benden çok etkilendiğin için kendini bok gibi hissediyorsun," diyor. "Bir Güneyli ve bir Cumhuriyetçi.

Bu acıtmış olmalı. Ama kimseye söylemeyeceğim."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsemeden de edemiyorum.

"Ukalılığı çekici bulmuyorum." "Arkasında durabiliyorsan ukalalık sayılmaz."

"Oh, ve bunu destekleyebilir misin?"

Başını kampanya otobüsüne doğru eğiyor. "Öğrenmek ister misin?"

"Sadece beni kızdırmaya çalışıyorsun."

Büyük omzunu hafifçe bana çarpıyor. "Aklında ne var, Reagan? Aramızda kalacağına söz veriyorum."

Karanlık gözlerine bakmadan önce derin bir iç çekiyorum. "Baskı. Bazen çok zor oluyor." "Evet, ne kadar yoğun olduğunu anlamaya başlıyorum. Yine de kolaymış gibi gösteriyorsun."

Hafifçe gülüyorum. "Çünkü benim bir hayatım yok. Burası -" otobüslerimizin park ettiği yeri gösteriyorum "- sahip olduğum tek şey bu."

"Tanıdığım tüm kadınlardan daha başarılısın," diyor Jude.

Ona kaşlarını birleştirerek bakıyorum, can alıcı noktayı bekliyorum. Ama yüz ifadesi samimiydi.

"Ben mi?"

"Evet." Dirsekleri dizlerinin üzerinde dururken önünde kenetlenmiş ellerine bakıyor. "Bilirsin işte,

Ben de baskı hissettim. Savaştaayken. Başkalarının hayatının sizin eylemlerinize bağı olduğunu bilmek çok yoğun bir duygu."

"En yoğun baskı bu olsa gerek." "Baskı ile liste yaparak başa çıkıyorum" diyor. "Liste mi?"

Başını sallıyor. "Eğer savaşta olsaydım, odaklanmam gereken sonraki dört ya da beş şeyi düşünürdüm. Onları sıraya koyardım. Kontrol edebileceğim şeylere odaklanmak beni rahatlatır."

"Bunu görebiliyorum."

"Bir gün her şeye sahip olacaksın Reagan," diyor. "Şu anda kaçırdığın her şeye. Hepsine sahip olacaksın."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sana hayır demek çok zor. Ne istersen iste, senin olacak."

Tatlı sözlerinden mi yoksa sıcak, bariton sesinden mi bilmiyorum ama şu anda Jude'un büyüü altındayım. Kalbim çarpıyor ve her yerim ısınıyor.

"Sadece sormak mı?"

Yavaşça söyledim. "Bu doğru."

Ilık esinti saçlarımin birkaç telini topluyor. Jude yaklaşırken erkeksi kokusunu alabiliyorum. Mantıksal hiçbir şeyin önemli olmadığı böyle bir anı hiç yaşamamıştım. O eğildiğinde ve dudaklarını dudaklarıma yakın hissettiğimde ben de eğiliyorum.

Dudaklarımız buluşuyor ve kirli sakalının ağzımın kenarında bıraktığı hafif sıyrığı hissettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ağzı çok sıcak ve hafif bira tadı var. Hemen ondan daha fazlasını istiyorum ve o da bunu biliyor gibi görünüyor. Dili benimkiyle buluşuyor ve başımın arkasını kavrarken bir elini saçlarıma doluyor.

Ağızlarımız o birkaç saniye boyunca keşfederken hiçbir baskı, endişe ve seçim yok. Hiç böyle bir sihir hissetmemiştim.

Jude uzaklaştığında derin bir nefes alıyorum, az önce ne olduğunun farkına varıyorum. Bizi gören biri var mı diye telaşla etrafıma bakındım.

"Hey," diyor Jude usulca, "biz iyiyiz."

"Kahretsin. Kampanya yöneticiniz elinde bir kamerayla yakınlarda mı saklanıyor?"

Jude kaşlarını birbirine yaklaştırarak biraz kırgın görünüyor. "Şaka mı yapıyorsun?" "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

"Otobüste bira içiyordum ve seni geçerken gördüm."

Derin bir iç çektim. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Jude Titan'ı böyle halka açık bir yerde öpmek son derece aptalca bir fikirdi.

"Gitmem gerek," diyorum ayağa kalkarken. "Reagan."

Jude'un ciddi ses tonu dönüp ona bakmamı sağlıyor.

"Ben seni bu şekilde kandıracak bir adam değilim. Bana güvenebilirsin." "Sana güvenmek mi?" Alay ettim. "Ne yani, 'hashtag Trust Titan' diye mi?"

"Çünkü ben güvenilirim. Bunu öğreneceksin."

"Gitmem gerek," diyorum tekrar.

Dönüp neredeyse otelin ön kapısına koşuyorum, ışık yeşile dönene kadar anahtar kartımı çılgınca üç kez makineden geçiriyorum.

Tek düşünebildiğim ondan kaçmak. Hayatımda hiç gardımı bu kadar düşürmemiştim.

Ve onu hayal kırıklığına uğratabacak o kadar insan varken, olabilecek en kötü seçim oydu.

Bu tür hatalar sadece seçim kaybettirmez, siyasi kariyerleri de mahveder. Eğer Jude bunu aramızda tutacak kadar şanslıysam, bir daha böyle bir şeyin olmasına asla izin veremem.

BÖLÜM 7

Dün gece uyumak neredeyse imkânsızdı. Huysuzum ve taze bir fincan kahve aramak için hanın küçük yemek odasına girdiğimde yüzüm tavrımın her zerresini gösteriyor.

Reagan'ın kampanya yöneticisi Lexi beni görünce "Bok gibi görünüyorsun," diyor.

Homurdanıyorum ve kirli beyaz kahve fincanlarının sıralandığı tezgâha yöneliyorum. Daha fazla ya da uzaktan tutarlı bir şey için enerjim yok. Fincanı cezvenin altına yerleştirip kolu çektiğimde sadece birkaç damla akıyor.

"Berbat." Lexi gülüyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "Son bardağı ben aldım." Fincanı dudaklarına götürüyor ve kenarın arkasındaki gülümsemesini görebiliyorum.

Sormadan cezveyi sökmeye ve daha fazla kahve telvesi bulmak için yukarıdaki dolabı açmaya başlıyorum çünkü burada öylece durup Lexi'nin fincanının tadını çıkarmasını izleyemem.

"Çok özür dilerim efendim," diyor pembe eşofmanlı yaşlı bir kadın arkamdan. "Durun sizin için getireyim." "Teşekkür ederim, hanımefendi," diye cevap veriyorum çünkü tüm müşterilere huysuz bir eşek gibi davranma lüksüne sahip değilim.

Illinois'in oy veren nüfusu.

Lexi dudaklarını yalıyor ve kahve fincanını iki eliyle kavrayarak göğsüne yaslıyor. "Şimdi nereye gidiyorsun?"

Uyuşuklukla savaşıyor ve esnedim. "Emin değilim." Sesim çakıllı ve normalden yaklaşık iki oktav daha alçak. "Carl'a sormalısın."

Carl, adı dudaklarımdan dökülür dökülmez sihir gibi birdenbire ortaya çıkıyor. "Biri benim adımla mı söyledi?"

"Günaydın, Carl." Lexi ona Cheshire kedisi gibi gülümsüyor. "Jude'a nereye gideceğini soruyordum, böylece bu sorunu iki gece üst üste yaşamayız."

Tezgâha yaslanıp kollarımı önümde kavuşturarak soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "Ne sorunu?" Kaşlarım birbirine çarpıyor.

Reagan dün gece olanları Lexi'ye anlatmazdı. *Söyler miydi?*

Lexi sırtlıyor ve başını sallıyor. "Aynı anda aynı şehirde olmak, Jude. Yeni olduğunu biliyorum ama bu tercih edilebilir bir şey değil."

"Lexi," diyorum, çarpık bir gülümsemeyle başımı eğerek. "Dün gece daha iyi bir yerde olamazdım." Solumdaki hareket gözümün çarpıyor ve döndüğümde Reagan'ın kapı aralığında donmuş

bir şekilde durduğunu görüyorum. "Eyalette beni takip etmekten çekinme. Eğlenceli olabilir." İfade onun için, ama sadece o biliyor

Bu.

Reagan'ın vücudu hafifçe sarsılarak ileri doğru hareket ediyor ama odanın içine adım atmıyor. "Eğlenceli ne olabilir ki?" Geniş gözlerle Lexi'den bana bakıyor.

Sinir krizi geçirmeden cevap veriyorum. Ona dün gecenin aramızda kalacağını söyledim ve sözümü tutmayı planlıyorum. "Aynı şehirlerde çalışıyoruz."

"Oh," diyor ve nefesinin altında usulca küfrediyor.

Lexi ona doğru yürür ve Reagan'ın kolunu tutar. "İyi misin?"

Reagan gülümser ve Lexi'ye el sallar. "Sadece yorgunum. İyi uyuyamadım."

Lexi, "Bu bir salgın gibi görünüyor," diye cevap veriyor ve bana doğru bakıyor. "Arkadaki Champ bugün çok huysuz."

Reagan'ın gözleri anlık bir gülümsemeyle benimkilere kayıyor. "Kahve var mı?" "Lexi son damlasını aldı."

"Neredeyse bitti," diyor hancı, kapağı çekip içine bakarak. "Altmış saniye." "Tanrıya şükür," diye inliyor Reagan ve tezgâha doğru yürüyor ama benden uzak duruyor.

Lexi birkaç adım geri gider ve odaya göz gezdirir. "Bizi kontrol ettireceğim, böylece yolumuza devam edebiliriz. Tamam mı Reagan?"

"Evet," diyor Reagan ve Lexi'ye bakmadan başını sallıyor.

"Ben de aynısını yapacağım, Jude. Eğer sorun olmazsa? Yalnız kalmak istemiyorsan kalabilirim-" Ona ters ters baktığımda sözünü bitirmedi.

Oda temizlendiğinde ve sadece ikimiz kaldığımızda, kıcımlı tezgahı aşağı kaydırıyorum ve Reagan'ın hemen yanında duruyorum. Uzaklaşmıyor ama gözlerimin içine de bakmıyor. "Gerçekten iyi misin?" Saçlarını yüzünden uzaklaştırma dürtüsüne direniyorum.

"Ben iyiyim." Sesi sönük ve yumuşak.

"Bana karşı dürüst ol, Reagan. Seni yiyip bitiren ne? Duygularını pek iyi saklayamıyorsun." Sırtını dikleştiriyor. "Duygularımı kesinlikle koluma takmıyorum, Titan."

"Dün gece ben de iyi uyuyamadım," diye teklif ediyorum konuşmaya daha istekli olup olmayacağını görmek için. Gözlerini dikip bana bakıyor. "Uyumadın mı?"

Başımı sallıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Dün geceyi düşünmeden edemiyorum." Gözlerini deviriyor ve dudakları kısılıyor. "Anlaşıldı."

"Söylediğin şey hakkında," diye düzeltiyorum onu. "Seni tuzağa düşürmeye ve kariyerini mahvetmeye çalıştığımı düşündün. Ondan sonra kendimi bok gibi hissettim Reagan." Aramızda çok az boşluk bırakarak biraz daha yaklaşıyorum. "İtibarımı ve onurumu çok ciddiye alırım. Ben kimsenin kariyerini mahvedecek bir adam değilim. Eğer bu kampanyayı kazanırsam, bu adil ve dürüstçe olacak. Seni kişisel olarak mahvedecek bir şey asla yapmam."

"Elbette," diyor ve zorlukla yutkunuyor. "Şimdi öyle diyorsun ama göreceksin." Makine son gürültüsünü çıkardığında bir kahve fincanına uzanıyor. "İş başa düştüğünde, insanlar kazanmak için her şeyi yaparlar."

Yana doğru eğilip ağzımı kulağının yanına getiriyorum. "Ben öpmedim. Seni öpmek istediğim için öptüm, seni incitmek için değil." Geri çekiliyorum, aramızda halkın meraklı gözlerini ya da daha kötüsü kampanya ekiplerimizi mutlu edecek ve habersiz bırakacak kadar mesafe bırakıyorum.

"Jude," diye fısıldıyor bana bakmadan. "Yapamayız."

"Yaptık." Gülümsüyorum.

Başını sallıyor ve cezvenin kolunu çekerek gözlerini fincanına dökülen sıvıya diyor. "Bir daha asla."

"Böyle bir söz vermiyorum. Bu, bozmaktan mutluluk duyacağım bir söz."

Dudaklarını aralayarak bana doğru dönüyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. "Ciddiyim, Jude. Bu kampanya

benim için çok önemli. Biz arkadaş değiliz." Gözlerini açtığında, "Biz bir hiçiz" diyor. "Reagan," diyorum ve Carl telefonuna bakarak içeri girdiğinde ona doğru uzanmaya başlıyorum.

Elimi çabucak geri çektim.

Başını kaldırıp Reagan'la benim aramda bir bakış attı.

"Hazır mısın?" "Önce bir fincan kahve alayım."

"Otobüste biraz al. Şoföre tencereyi hazırlattım bile." Telefonunu gri takım elbisesinin ön cebine sokuyor ve ellerini birbirine sürtüyor. "Hadi gidelim. Bir saat sonra mitinginiz var. Yarışmadan uzakta hazırlanmamız gerek." Gözlerini bana dikiyor ve başıyla kapıya doğru işaret ediyor.

Reagan'ın hiçbir şeyden haberi yok, kahvesini yudumlarken cezvenin arkasındaki duvara bakıyor. "Hemen geliyorum Carl," diyorum, başını sallayıp gidene kadar ona bakıyorum.

"Umarım iyi bir gün geçirirsin Reagan. Seni bir dahaki görüşümde görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum. Göz ucuyla bana bakana kadar onun boşluğuna doğru eğildim. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum..." Dudaklarım neredeyse kulağına degecek şekilde sesimi alçaltıyorum. "Beni öptüğüne göre, kendine itiraf etsen de etmesen de biz bir şeyiz."

Geri çekilip dışarı çıkmadan önce ona baktığımda nefesini tutuyor. Reagan Preston derimin altında, ama yaptığım her şeyi hissettiğini biliyorum. Dün gece aramızdaki bağı hissetti. O da en az benim kadar istedi.

Kime yalan

söylüyorum? Hala

istiyorum.

Dudaklarının bir dokunuşu yeterli değildi.

"Rakibiniz hakkında ne düşünüyorsunuz?" Muhabir mikrofonu yüzüme doğru yaklaştırıyor.

"Bay Solomon sınırlı deneyime sahip bir adam, benimkinden daha sınırlı. Ben savaşta adamlara liderlik ettim." Her kelimemi dikkatle dinleyen, kayıt cihazlarını ve mikrofonlarını bana yakın tutan ve pozisyon almak için birbirleriyle yarışan muhabir grubunu tarıyorum. "Sonny'nin deneyimi hapisane gardiyanlığı ve küçük bir kasabada belediye başkanlığı yapmakla sınırlı. Aday olduğu işin ciddiyetinin ve bu işte başarılı olmak için gereken azmin farkında olduğundan emin değilim."

"Peki ya Temsilci Preston?" diye soruyor başka bir muhabir, kayıt cihazını ileri doğru iterek.

Sertçe yutkunuyorum ve yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. "Temsilci Preston'ın eyalet düzeyinde deneyimi var ama politik bir aileden geliyor. Stan Preston kızının Washington'a gidip özel iltimaslar almasını istiyor. Samimi bir insan ama siyaset dışında küçük insanın durumunu anlayacak kadar gerçek dünya deneyimine sahip değil."

Midem bulanıyor çünkü az önce yaptığım açıklamanın Reagan'a geri döneceğini biliyorum. Söylediklerimde doğru olmayan hiçbir şey yok ama bu söylediklerimi doğru yapmaz. Bu onun duygularını incitecek, ama bu politika. Muzaffer olmaya çalışırken duygulara yer yoktur. Sadece birimiz kazanabilir ve o kişinin ben olmasını tercih ederim.

Carl önüme geçti. "Şu anda başka soru yok. Eğer röportaj yapmak isterseniz. Titan, kampanya için basın koordinatörüyle irtibata geçmekten çekinmeyin," dedi ve aceleyle uzaklaştılar.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

Başını sallıyor ve gülümsüyor. "Mükemmeldi. Onlara yeterince zaman ayırdın. Yola

çıkmalıyız." Saatine bakar ve gözlerini zıplatarak zihinsel bir hesaplama yapar

etrafta. "Şimdi yola çıkarsak, gece olmadan bir sonraki şehre varamayız." "İşte bu yüzden farları icat ettiler." Gülüyorum.

"Hadi gidelim, ukala. Seyahat ederken gözden geçirmemiz gereken bir yığın mülakat başvurusu var. Gün içinde yeterince saat yok" diyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

Takip etmem bir dakika sürüyor. Bu daha kampanyamın başlangıcı ama şimdiden çok yoruldum. Ordudan ayrılalı yıllar oldu ve vücudum belirli bir programa alıştı. Seyahat etmenin zorlukları bana askerlik zamanımı hatırlatıyor, ama kıcımdan vurulma endişesi olmadan.

Otobüse doğru ilerlerken bir kadın bebeğini bana doğru tutuyor. "Jude, bir fotoğraf lütfen." Gülümsüyor ve küçük kızı bana doğru itiyor.

"Çok güzel," diyorum, onu kollarımın arasına alıp göğsüme yaslıyorum. Kocaman gözlerle cıvıltıyor. "Sen de öyle değil misin?" Burnuna hafifçe dokunuyorum ve kıkırdıyor, fotoğraf için poz vermeden önce dudağında tükürük baloncukları oluşturuyor.

"Teşekkür ederim," diyor anne telefonunu çantasına geri koymadan ve bebeğine uzanmadan önce. "Oyumu hak ettiniz. Hizmetleriniz için teşekkür ederim."

Başımı eğip gülümsüyorum. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

Yanakları pembenin pembe bir tonuna dönüşür. "Cindy," diyor ve dudağını ısırtıyor. "Cindy, oyun için teşekkür ederim."

Gülümsüyor ve hafifçe sekerek uzaklaşıyor.

Carl iç geçirmeden önce bana "Hanımlar seni seviyor," dedi. "En azından onların oylarına güvenebiliriz." "Onların oylarını sicilimle kazanmak istiyorum, yüzümle değil."

"Nasıl kazandığın umurumda değil, yeter ki kazan." Başını otobüse doğru sallayarak kıcımlı kaldırmam gerektiğini hatırlatıyor. "Artık durmak yok."

Yavaşça yürüyorum, mitingden arta kalan kalabalığı inceliyorum. Otoparkın her yerinde insanların keyfi yerinde görünüyor. Kalabalığın arasında dolaşan bir seçmen kayıt ekibi var ve herkese Seçim Günü için kayıt yaptırmalarını hatırlatan kartlar dağıtıyorlar.

Ayaklarım otobüsün en üst merdivenine değdiğinde, gömleğimin üstteki iki düğmesini karıştırıyorum. Buzdolabından bir şişe su alıp koltuğa yığılıyorum.

Carl koridorun karşısındaki bankete kayarak oturuyor ve dev bir kâğıt yığınını karıştırmaya başlıyor. "Buradan başlayalım," diyor ve bana birkaç sayfa uzatıyor.

Aşağı baktım ve birkaç soru okudum. "Bunlara vereceğim cevabı zaten biliyorsun. Bazılarını sen de yapamaz mısın?"

"Onları birlikte yapacağız. Tek başına yapamayacağın kadar çok şey var, yoksa Seçim Gününe kadar burada olacağız."

Kıkırdıyorum ve masanın kenarına benim için bıraktığı kaleme uzanıyorum. Zihnim kampanya modunda, telefonum çaldığında soruları olabildiğince dürüstçe yanıtlamaya başlıyorum.

Bilinmiyor: Bugün gerçekten güzeldi. Kendimi tam bir pislik gibi hissettirmenin yolu.

Yüzümü buruşturup gözlerimi

kısarak ekrana bakıyorum. "Her şey yolunda mı?" Carl soruyor.

"Evet," diye yalan söylüyorum ve kimin gönderdiğini öğrenmek için hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Bilinmiyor: Kim olduğunu sanıyorsun? Bilirsin işte... Zenginler dışında kimsenin halinden anlamayan zengin kız.

Çenem sıkıştı ve birileri onun mesajını görmüş olabilir diye etrafıma bakındım. Bu mantıksız bir tepki çünkü mesajı okuyan tek kişinin ben olduğumu biliyorum. Otobüste sadece Carl ve ben varız ama yakalanabilirmişim gibi hissediyorum.

Özür dilerim. Bu politika, değil mi? Bundan daha kalın bir deriniz olduğunu sanıyordum. Bilinmiyor: Öyleyim.

Mesajının kısalığı karşısında dudaklarım bükülüyor.

Times'a benim hakkımda yazdığın yazıyı okudum. Bana ne demiştin?

Bugün sahneye çıkmadan önce söylediklerini okuduğumda hem içim acıdı hem de bana umut verdi. Bu sabah biz otelden ayrıldıktan kısa bir süre sonra verilen özel bir röportajdı.

Bilinmiyor: ;)

Ben: Seçimi kazanmak için yakışıklılığını kullanan, kanıtlanmış bir geçmişi olmayan bir savaş kahramanı.

Sonunda yakışıklı olduğumu kabul etti, ben de bunu bir kazanç olarak düşündüm.

Bilinmiyor: Senin hakkında olumsuz bir şey söylemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Ben: Çünkü ben o kadar iyiyim.

Bilinmiyor: Hayır.

Kendi kendime kıkırdıyorum çünkü ifademi okurken yüzünü neredeyse hayal edebiliyorum.

Bilinmiyor: Bir savaş kahramanına nasıl saldırabilirim? Bu kazananı olmayan bir durum. Boku yedim.

Birkaç kez göz kırptım, bu kelimeyi kullandığı için şok olmuştum. Onu her zaman böyle renkli bir dil kullanmayacak kadar klas biri olarak düşünmüşümdür.

Ben: Tekrar söyle.

Bilinmeyen: Gitmeliyim.

Ben: Neredesin?

Bilinmiyor: Bilmek istemez miydin?

Kahretsin, isterdim. Otoyolda küçük bir kasabaya doğru ilerlerken Carl'ın yanında oturup pizza paylaşmaktansa, onun sevimli kışını koşu bandında koşarken görmeyi tercih ederim.

Ben: Benden sonsuza kadar

kaçamazsın. Bilinmiyor: Beni izle.

Ben: Gözlerini kapattığında beni hissediyor musun?

"Jude." Carl boğazını temizler. "Orada ne halt ediyorsun?"

Telefonumun ekranına bakıyorum ve gülümsediğimi fark ediyorum. Başımı sallıyorum ve mutluluğumu siliyorum. "Yok bir şey, sadece bir e-postayı yanıtlıyorum."

Bana yakından bakıyor. "Görünüşüne bakılırsa iyi bir tane olmalı. Telefonu bırak ve işe koyul."

"Peki," diye mırıldanıyorum ve ekrandaki Kişi Ekle'ye dokunuyorum. "Killjoy."

Onun adını kullanma riskini alamam. Birileri görebilir. Hatırlayacağım ve onu başkasıyla karıştırmama izin vermeyecek bir şey bulmak için beynimi zorluyorum. Aklıma gelen tek şey Boo, çünkü Reagan kocaman kahverengi gözleriyle ona benziyor. Hızlıca giriyorum ve telefonumu yanımdaki kanepeye atıyorum.

Carl, Carterville'in hemen dışında, neredeyse Illinois'in güney ucundaki otele yanaşana kadar yığınla mülakat sorusuyla canımı sıkıyor.

O da en az benim kadar bitkin bir halde gözlerini ovuşturuyor ve ben de bunu geceyi bitirmek için bir fırsat olarak kullanıyorum. Ayağa kalktığımda ona "Ben hemen yatacağım," diyorum.

"Yarın mitingden sonra kaldığımız yerden devam edebiliriz."

"Sadece birkaç tane daha var," diye yanıtlıyor ve okuma gözlüğünü burnundan kaldırıp başparmağı ve orta parmağıyla gözlerini ovuşturuyor. "Yatmadan önce bunları bitireceğim."

"Teşekkürler." Esnemeye dönüşmeden önce geriniyorum. "Sabah erkenden görüşürüz." "Kahvaltı saat altıda. Mitingden önce hazırlanmamız gerekecek. Ben

seni kaldırım."

"Bana uyar." Otobüsün merdivenlerinden iniyorum ve ayaklarımı çakıllara basıyorum. Zar zor bir

Bırakın herhangi bir binayı, uzaktaki sokak lambası bile görünmüyor. Sadece yirmi kadar odası olan küçük, pis bir motel ve gözümün görebildiği kadarıyla hiçbir şey, bir benzin istasyonu bile yok.

Şoför oturduğu yerden bana "Çantanı getireyim," dedi.

"Ben alırım," diyorum ve otobüsün arkasına doğru ilerleyip arka taraftaki bölmeden alıyorum.

Giriş yaptıktan ve binanın sonuna doğru odamı bulduktan sonra kendimi içeri kapatıyorum, soyunuyorum ve telefonumu yanımdaki komodinin üzerine koyuyorum. Saat hâlâ erken ama umursamayacak kadar yorgunum.

Kendime engel olamıyorum. Yatağın üzerine atlıyorum ve dikkatsizliğime anında pişman oluyorum. Yatak sert ve kıpırdamıyor ve vücudum çimentoya düşmüşüm gibi darbeyi hissediyor.

Ayaklarım yatağın kenarından sarkıyor ve homurdanıyorum. Bu gece yine boktan bir gece olacaktı ama tamamen farklı nedenlerden dolayı.

Tam gözlerimi kapatırken telefonum ötüyor ve dönüp ekrana bakıyorum. Boo olduğunu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

BÖLÜM 8

Jude'un cevap yazdığını gösteren noktaları gördüğümde telefonumun ekranına bakıp gülümsüyorum. Mesajımın hemen yanıt alacağını biliyordum.

Ben: Gözlerimi kapattığımda bir şey hissediyorum. Çok küçük ve biraz sert, bu yüzden sen olduğunu düşünüyorum.

Jude'un iletişim bilgilerini gerçek adıyla kaydedemediğim için başka bir JT seçtim.

Justin Timberlake: Saçmalık. Geri al. Ben:

Hiçbir boku geri almıyorum.

Justin Timberlake: Benim aletim küçük DEĞİL. Şimdi bir sık fotoğrafı ister misin?

Ben: Eminim onlardan bir albümün vardır, ama hayır, lütfen beni bağışla.

Justin Timberlake: Dün gece takıldığım güzel kız nerede? Ben:

Yorgundum ve savunmam düşmüştü.

Justin Timberlake: Yalancı. Elinde olsa şimdi beni yine öperdin.

Telefona bakarken gözlerimi devirmeden edemiyorum.

Ben: Gitmeliyim, 5 dakika içinde Chicago'dan bir siyasi blog yazarıyla röportajım var. Rakibim hakkındaki görüşlerimi öğrenmek istiyorum.

Justin Timberlake: Söyle. Seksi mi? Seni öptüğünde ağzının içinde inliyor musun? Ben:

Daha çok ukala gibi. Küçük bir aletle.

Gülümseyerek telefonumu çantama tıktırıyorum ve kampanya otobüsümdeki küçük tuvalete gidiyorum. Saçlarımı düzelterip dudaklarıma parlaticı sürdükten sonra Matt Pollitt ile yapacağım röportaja yürüyerek gidebilmek için Lexi'ye otobüsün dışında katılıyorum. Kendisi sağ eğilimli bir blog yazarı ama bana her zaman adil davrandı.

Matt'le bulduğumuz kahve dükkânı neredeyse terk edilmiş. Arka taraftaki bir masada bizi bekliyor, kırmızı pantolon askısı ve kırmızı papyon takmış, tamamen kel kafası ışık vurduğunda parlıyor. "Reagan," diyor elimi sıkmak için ayağa kalkarak. "Ve Alexis. Zaman ayırdığınız için teşekkürler, hanımlar." "Ne zaman istersen Matt," diyorum otururken. "Bu arada sana mavi bir kravat ve pantolon askısı gönderiyorum."

Gülüyor ve gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar ortaya çıkıyor. "Bir adaydan hediye kabul edemem ama beni düşündüğünüz için teşekkür ederim."

Lexi bana, "Ben gidip bize kahve getireyim," diyor. Matt'in önündeki masada krem şantili buzlu

bir kahve içeceği var.

"Matt kalemmini boş bir defter kağıdının üzerine koyarak, "Jude Titan," diyor. Bu nasıl

Bir savaş kahramanına karşı yarışmak nasıl bir duygu?"

Ona alıştırılmış gülümsememi veriyorum. "Bay Titan yarışa girmeden önce hissettiklerimden farklı bir şey hissetmiyorum. Sadece olabildiğince çok insanla tanışmaya ve bana oy verecek kadar inanırlarsa Senato'da onlara en iyi nasıl hizmet edebileceğimi öğrenmeye odaklandım."

"Bay Titan'ın Senato'da görev yapmak için yeterli olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Bu seçmenlere kalmış bir şey," diyorum omuz silkerek. "Yine de kendine aşırı güvendiğini ve siyasi açıdan deneyimsiz olduğunu belirtmek isterim."

Matt boğazını temizler. "Bay Titan, sizin, alıntı yapıyorum-" Referans için not defterindeki başka bir sayfayı çeviriyor "-küçük insanın durumunu anlamak için siyaset dışında yeterli gerçek dünya deneyimine sahip olmadığınızı söyledi. Buna cevabınız nedir?"

"Üniversitedeyken bir restoranda garsonluk yapıyordum. İş arkadaşlarımın çoğu evlerine ekmek götürebilmek için mücadele ediyor ya da iki işte birden çalışıyordu. Ayrıca kampanya yürütme ve eyalet temsilcisi olarak çalışma arasında seçmenlere hizmet etme konusunda birkaç yıllık deneyimim var. Bekar anneler, öğretmenler, üniversite öğrencileri ve gazilerle sık sık bir araya geliyorum. Onların endişelerini dinliyorum. Onların endişeleri doğrultusunda hareket ediyorum. Oy sicilim bölgem için mücadele ettiğimi kanıtlıyor. Ailem bana şefkati öğretti, özellikle de kendilerine yardım edemeyenlere karşı."

"Senato'ya seçilirseniz en büyük odak noktanız ne olurdu?" Lexi geri döndü ve bana bir fincan kahve uzattı.

"Teşekkürler," diyorum, o yanıma otururken bir yudum alıyorum.

"Tek bir odağım yok ama eğitim reformunun benim için çok önemli olduğunu söyleyebilirim. Öğrencilerimiz ve öğretmenlerimiz için daha fazlasını yapabiliriz."

"Peki ya Bay Titan'ın Senato'da babanızın emirlerini yerine getireceğiniz suçlamasına ne demeli?" Endişeyle kaşlarımı çatıyorum. "Bunu o mu söyledi?"

Matt bana masum bir bakış attı. "Şey, tam olarak bu kelimelerle değil..." "Tam olarak ne söyledi?"

Matt defterinde başka bir sayfaya geçerek cevabı okur. "Stan Preston kızının Washington'a gidip özel iyilikler almasını istiyor."

Karnım gergin bir şekilde sıkıştı ama gülümsedim. "Bay Titan babamın ne istediğini bilecek durumda değil. Babam emekli olmaya hazır, bu kadar açık ve net."

"Kadın seçmenler üzerinde bir avantajınız olacağını düşünüyor musunuz?" Matt soruyor.

Bu röportaj çok dağınık ama ben devam ediyorum. "Kadınların sırf kadın olduğum için bana oy vermelerini istemiyorum ama bence kadınlar neyi savunduğumu bilirlerse en iyi seçim olduğumu anlayacaklardır." "Bir röportajınızda Bay Titan'ın yakışıklılığını kullandığınızı söylediniz. Kadınların oy vereceğini düşünüyor musunuz?"

onu çekici buldukları için mi?"

Kahvemden bir yudum daha alırken yanaklarım ısınıyor. *Neden* onun görünüşünden bahsetmiştim ki?

"Kadınların oylarını neye göre verecekleri konusunda bir şey söyleyemem," diyorum, "ama sanırım Bay Titan böyle bir yarışın sonuna kadar gitmenin derinlik gerektirdiğini anlayacaktır."

"Derinliği olmadığını mı söylüyorsun?"

Omuz silkıyorum. "Seçmenlerin karar vermesine izin vereceğiz."

Lexi gitmemiz gerektiğini söylemeden önce Matt bana birkaç soru daha sordu. Otobüsün on dakika içinde kalkması planlanıyor, böylece akşamki miting durağımıza zamanında varabileceğiz.

Matt'e veda edip otobüse doğru yürüyoruz.

"Sonny Solomon'un adaylıktan çekilmek üzere olduğunu duydum," diyor alçak bir ses tonuyla.

"Önce en yakın destekçilerine söylemek istiyor. Bu gece açıklayacak."

Usluca iç geçirdim ve bunun benim için ne anlama geldiğini düşündüm. Tartışmasız bir ön seçim demek

Sonny çekilince Jude ve ben. Jude zaten kazanacaktı. Ve bu şekilde, zafer partisi yapamayacak ve fazla ivme kazanamayacak.

"Pekâlâ," diyorum Lexi'ye.

"Yorgun görünüyorsun,"
diyor.

"Öyleyim." Klimalı otobüse bindik ve ben ayakkabılarımı çıkardım. Önümüzde iki saatlik bir yolculuk var. "Sanırım biraz kestireceğim."

Otobüsün arka tarafında küçük bir yatak odası var. Yorganın üstüne uzanıyorum ve çabucak uykuya dalıyorum.

Telefonuma gelen bir mesajın vızıltısı beni uyandırdı. Kendimde değildim. Bir mitinge giden kampanya otobüsümde olduğumu hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Telefonum yanımdaki yatağın üzerindeydi ve onu elime aldım.

Justin Timberlake: Aşırı özgüven mi? Tanıdığım en alçakgönüllü adamım.

Başımı sallıyorum ve cevap yazarken gülümsüyorum.

Ben: Uh-huh. Ön kollarınızın her zaman görünür olduğundan emin olun.

Justin Timberlake: Kollarım mı? Eğer gösteriş yapmak isteseydim, sergileyeceğim vücut parçası bu olmazdı.

Ben: Ne o zaman?

Justin Timberlake: Tüm deneyimi yaşamana izin verip sonra kendin karar vermeyi tercih ederim. Ben: Çok romantik ama ben almayayım.

Justin Timberlake: Romantizm abartılıyor. İhtiyacın olan şey, o akıllı ağzını dolduracak biri.

Mesajını okuduğumda hissettiğim acıyı dindirmek için kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Küstah ve kibirli ve... kesinlikle haklı. Harika bir sekse fena halde ihtiyacım var. Çok uzun zaman oldu. Ama bunu onunla yapmayacağımdan eminim.

Belki birini bulmuşumdur.

Justin Timberlake: Senin var mı? Ben: Seni ilgilendirmez.

Justin Timberlake: Ya sen bilmiyorsun ya da o yatakta berbat. Yoksa sürekli gergin olmazdın ve seni öptüğümdeki gibi inlemezdin.

Ben: Ben inlemedim.

Justin Timberlake: Söyledin. Sanırım adımı inledin. Ben: Kendini çok beğenmişsin.

Justin Timberlake: Kıskandın mı? Onun yerine kendimle dolu olmayı mı diliyorsun?

Otobüs durdu ve Lexi adımı söyledi. Bir sonraki durağa gelmiş olmalıyız.

Ben: Gitmem gerek.

Justin Timberlake: Rolling Meadows'da mısın? Ben: Beni takip mi ediyorsun?

Justin Timberlake: Sadece takip ediyorum. Ben: Sonny düşünüyor.

Justin Timberlake: Duydum. Yani sadece sen ve ben varız. Bu kulağa hoş geliyor. Ben: Kaybetmiyorum. Bil diye söylüyorum.

Justin Timberlake: Ben de.

Ben: Neredesin?

Justin Timberlake: Carbondale.

Lexi kapıyı çalıyor. "Uyan, Reagan."

"Uyandım. Hemen geliyorum."

Ben: Gitmem gerek.

Justin Timberlake: Sanırım derinliğim olmadığını söylemen hakkında daha sonra konuşmalıyız. Ben: Öyle mi dedim?

Justin Timberlake: Evet. Ve çok yanılıyorsun. Derin benim göbek adım.

Ben: Topların derinliği gibi mi?

Justin Timberlake: Yüzüm kızardı. Direkt konuya giriyorsun. Ama tamam, bunu yapabiliriz. Siktir git, Titan. Git düzüşecek bir striptizci bul.

Justin Timberlake: Kızgınken çok seksisin. Ben:

Şimdi telefonumu kapatıyorum.

Justin Timberlake: Hayır, değilsin.

Sırf onun yanıldığını kanıtlamak için gücümü azaltmaya zorluyorum kendimi ama gülümsüyorum.

Jude Titan tehlikeli derecede çekici. Ama onun hakkındaki bu içeriden bilgi sadece bana yardımcı olabilir. Onu çözeceğim ve sonra öğrendiklerimi ilerlemek için kullanacağım.

Lexi'ye, "Kiminle buluşacağımızı bana hatırlat," diyorum.

"İlçe Parti başkanları ve yerel seçilmiş yetkililer. Onları harekete geçirmeli ve seçmen listelerinde bizim için çalışmalarını sağlamalıyız."

"Anladım."

Etkinlik tam bir kasırğa gibiydi. Sayısız el sıktım, fotoğraflar için poz verdim ve kısa bir konuşma yaptım. Bu grup yerel Demokratlardan oluşan tutkulu bir grup ve sorunları tartışmayı seviyorlar. Her konuşmaya katılıyorum ama yine de... Normalde çekici bulduğum bir adamın kollarını Jude'unkilerle karşılaştırıyorum. Bu adamda Jude'u her gördüğümde bakmaktan kendimi alamadığım o sert çekicilik ya da mürekkep yok.

Carbondale'de ne işi var? Eminim bir grup seçmeni etkiliyordur. Ama belki gecesi erken biter ve boş vakti olur. Ya başka bir kadınla yatarsa?

Bu düşünceden nefret ediyorum. Ona sahip olamam ama onun başka bir kadını öptüğü düşüncesinden nefret ediyorum. Hâlâ dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyorum ve tek istediğim daha fazlası. Ondan daha fazlasını. Şu anda onunla ya da başka biriyle sahip olabileceğimden daha fazlasını.

Ama kalp istediğini ister. Jude'u isteyen kalbim mi yoksa vücudumun diğer parçaları mı bilmiyorum ama onu istediğimi kendime gizlice itiraf edebilirim. Diğer pek çok erkek gibi benim buz gibi bir erkek yiyici olduğumu düşünmüyor. Erkekler başarılı kadınlardan korkarlar.

Kişisel konuşmalarımız sadece onun zayıf noktalarını bulmam için bir yol. Bunu kendime tekrar tekrar söylemem gerekiyor. Bana hissettirdiklerine ya da istememe neden olduğu şeylere teslim olamam. Bu kariyer intiharı olur. Tüm ailemi küçük düşürürüm.

Jude için de aynı şey söz konusu. Karşılıklı garantili bir yıkım şeyimiz var. Lexi ve ben uzun bir günün sonunda otel odamıza yerleştiğimizde, telefonumu tekrar açtığımda ne bulacağımı düşünerek yüzümü yıkıyor ve dişlerimi fırçalıyorum. Heyecanlı bir bekleyişle karnım zangır zangır titriyor.

Nihayet yatağa girip telefonumu açtığımda yeni bir mesaj gelmeyince kalbim sıkışıyor. Daha fazla düşünmeden ona bir mesaj yazıyorum.

Ben: Hala striptizciyle misin?

Birkaç saniye sonra, yanıt verdiğini gösteren noktaları görüyorum.

Justin Timberlake: Yatakta tek başıma, aslında.

Ben: Dünyada en seksi bulduğun kişiyle yatiyorsun o zaman.

Justin Timberlake: Senin o sivri dilini görmek istediğim çok özel yerler var.

Sözlerini okurken sertçe yutkunuyorum, nabzım hızla atıyor.

Ben: Öyle mi?

Justin Timberlake: Yurtdışındayken on beş aydan fazla seks yapmadım. Hayal kurmakta çok iyiyimdir. Ve birini istediğimde, daha azıyla yetinmem.

Bu konuşma tarzını ne kadar sevsem de, beni rahatsız eden soruyu sormak zorundayım.

Ben: Sence ben cadaloz muyum?

Justin Timberlake: Ne?

Ben: Sadece cevap ver.

Justin Timberlake: Hiç de değil. Bence çoğu erkek için fazla güzel ve zekisin. Bu benim seçeneklerimi kısıtlıyor.

Justin Timberlake: Artık seçeneklerini düşündüğünü sanmıyorum. Ben:

Oh, gerçekten mi?

Justin Timberlake: Gerçekten. Reagan da değilim.

BÖLÜM 9

Carbondale'deki kalabalığın arasından el sıkışarak ve bebekleri öperek ilerlerken bir adam "TITAN," diye bağıyor. Ses tanıdık geldiği için etrafıma bakıyorum ama kimseyi göremiyorum. "Titan!"

Kalabalık dağılıyor ve onu bir metre ötede tekerlekli sandalyede otururken görebiliyorum. Şaşırdım ve hemen hareket etmedim. "Jim?"

Walter Reed'den taburcu olduğum günden beri onu görmedim. Birlikte görev yaptık, birlikte savaştık ve pusuya düşürüldüğümüz o meşum günde o da benimleydi.

"Benim, tamam mı?" diyor kocaman bir gülümsemeyle ve bana doğru yaklaşıyor.

"Lütfen kenara çekilin," diyorum kalabalığa. "İyi bir ABD gazisi buraya çıkmaya çalışıyor."

İnsanlar yoldan çekildi ve Jim önümde durdu. "Şu haline bak, evlat. Kendin için iyi şeyler yapıyorsun." Gülümsüyor ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşiyor.

Daha yaşlı görünüyor, ama ben de öyleyim. Savaşta olmak insana bunu yaptırıyor. Çok şey gördük. Hiç kimsenin katlanmaması gereken şeyler yaşadık. Ama askere gittiğimizde bunun için imza atmıştık. Kimse bizi evrakları imzalamaya, hayatlarımızı dört yıllığına Amerikan hükümetine teslim etmeye zorlamadı. Seçimi biz yaptık ve sonuçlarına katlanmak zorundayız.

"Deniyorum." Yumuşakça gülüyorum. "Biraz takılmak için vaktin var mı? Arayı kapatmak isterim." Tekerlekli sandalyesini işaret ediyor. "Bütün günüm var. Hiçbir yere aceleyle gitmiyorum."

Ona gönülsüz bir gülümseme veriyorum. Her zaman bu kadar güçlü ve aktif olan bir adamın karşımda tekerlekli sandalyede oturduğunu görmek çok zor.

İpi kaldırıyorum, geçmesi için yeterince yer açıyorum. "Şu gri takım elbiseli adamı görüyor musun?" diye soruyorum ve o başını sallayınca devam ediyorum. "O benim kampanya yöneticim. Ona benimle birlikte olduğunu söyle, sana otobüse kadar eşlik etsin."

Jim elini uzatıyor, ben de tereddüt etmeden sıkıyorum. "Teşekkürler, Jude."

Tokalaşırken bir elimi omzuna koyuyorum. "Seni görmek çok güzel dostum."

"Seni de," diyor Carl'a doğru dönmeden önce.

Elimi sıkmaya ve beni görmek için bekleyen insanlara teşekkür etmeye devam ediyorum. Tüm bu süre boyunca Jim'i aklımdan çıkaramıyorum. Neden tekerlekli sandalyede? Hâlâ bir bacağını kullanabiliyor, bu yüzden neden protez kullanmadığını aklım almıyor.

Kalabalıkta sadece birkaç kişi kaldığında vedalaşıyorum ve doğruca otobüse yöneliyorum.

"Konuşmamız gerek." Otobüse üç metre yaklaşmadan Carl beni durdurdu. "Ne oldu?" Durdum ve gömleğimi çıkarmaya başladım bile.

"Bu adamı ne kadar iyi tanıyorsun?" Sanki ayıp bir kelimeymiş gibi "adam" diyor.

Gözlerimi ona diktim. "Birlikte savaştık ve birlikte yaralandık. Kıyametin koptuğu gün o da benimleydi."

Çenesini ovuşturuyor ve dudaklarını büzüyor. "Hmm. İşe yarayabilir."

Başımı iki yana salladım ve bu saçmalığı hemen kapattım. "Kampanyamı ilerletmek için onu kullanmayacağım. Bu saçmalığı kafandan çıkar."

"Bu kadar çabuk hayır deme. Sadece düşün."

Ona hızlıca başımı sallayıp yoldan çekilmesini işaret ettiğimde hâlâ ters ters bakıyordum.

"Otobüste yüzünü göstermeden önce bize en az bir saat ver."

Saatine bakar ve kenara çekilir. "Bir saat. Daha fazla değil. Yapmak zorundayız..."

"Sıkı program. Biliyorum Carl," diye sesleniyorum omzumun üstünden, merdivenlerden yukarı çıkmadan önce. Jim beni görünce ıslık çaldı. "Bunların hepsi senin mi?"

Başımı sallıyorum ve karşısındaki kabine geçiyorum. Tekerlekli sandalyesi otobüsün arka tarafındaydı. "Kiralık. Sana neler oluyor? Seni yıllardır görmedim."

"Yıllardır kötü bir yoldaydım kardeşim." Jim parmak uçlarıyla yüzündeki kıllara dokunarak onları ovuşturdu. "Dünyayı ve içindeki herkesi dışladım. Hayatı yeniden yaşamaya başlamam yıllarımı aldı."

"Neden sandalyedesin? VA sana bir bacak takmadı mı?"

Yavaşça başını sallıyor ve iç çekiyor. "Şu anda işlem aşamasındayım. Her an elimde olabilir. Bu da beklediğimden uzun sürdü."

Öne doğru eğilip ellerimi masanın üstünde kenetliyorum. "Ne kadar sürecek?"

"Hastaneden taburcu edilmeden önce bir tane taktırebilirdim ama onlara siktirip gitmelerini söyledim. Bunun beraberinde getirdiği saçmalıklarla uğraşacak havada değildim. Kendim için üzülmeyle çok meşguldüm."

"Ne zaman bir tane almaya karar verdin?"

"Yaklaşık altı ay önce. VA o kadar yoğun ki her şey salyangoz hızında ilerliyor."

Gözlerim açıldı. "Altı lanet ay mı? Bu kabul edilemez. Daha hızlı ilerlememi ister misin?"

Başını sallar ve güler. "Teklifin için minnettarım ama özel bir iyilik istemiyorum. Olacak. Benden daha kötü durumda olan ve öncelikle onların yardımına ihtiyacı olan insanlar var."

Çok üzüldüm. Hiçbir veteriner yürüme yetisini yeniden kazanmak için beklemek zorunda kalmamalı. "Eğer devreye girmemi isterseniz benimle irtibata geçmekten çekinmeyin. Senato'ya adaylığımı koyduğum için biraz nüfuzum var."

"Ve koca bir ağız," diye ekliyor gülmeden önce. "Kurt'e olanları duydun mu?" Yüzü kararıyor ve tüm mutluluk izleri kayboluyor.

"Hayır." İçim burkuluyor çünkü bundan sonra söyleyeceği şeyin iyi olmayacağını biliyorum. "O kendini öldürdü."

Kendimi bu habere hazırlamış olsam da, yine de beni derinden sarstı. "Ne oldu?" Elim ağzımı kapatıyor ve gözyaşlarının tehdit ettiğini hissediyorum. Ağlayan biri değilimdir ama bu kadar şeye katlandıktan sonra bir denizci arkadaşımı kaybetme düşüncesi beni geriyor.

"Kendi canına kıydı. Artık hiçbir şeyle başa çıkamıyordu. Sanırım o gün olanlar hâlâ peşini bırakmıyordu."

Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimde canlı ve korkunç görüntüler beliriyor. "Bize olanlarla ilgili duyularımın başa çıkmam uzun zamanımı aldı Jim. Bugün hâlâ bununla mücadele ediyorum. Bazen

uyaniyorum

çığlık atıyor ve ter içinde kalıyordum. Bunun üstesinden gelebileceğim bir şey olup olmadığını bilmiyorum ama yine de..." Sesim kesiliyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Yaşadıklarımızı asla unutmak istemiyorum. Ne zaman oldu bu?"

Üç parmağıyla alnını ovuşturuyor ve yüzünü buruşturuyor. "Birkaç hafta önce. Senin için bir not bıraktı.

Bu yüzden buradayım. O gün orada olan herkes için bir tane bıraktı." Elini ön cebine atıp katlanmış bir zarf çıkardı ve masanın üzerine koyup önüme koydu.

Şaşırdım ve ona dokunamadım. Henüz dokunamadım. Pürüzlü el yazısı harflere bakıyorum ve içinde ne olduğunu merak ediyorum.

"Okumak isteyeceksin. Kendini daha iyi hissedeceksin."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Nasıl daha iyi hissedebilirim ki? O gitti."

Zarfı bana yaklaştırmadan önce tırnağıyla iki kez vuruyor. "İçini dökmeye ve barışmaya ihtiyacı vardı. Ben de benimkini okumakta tereddüt ettim Jude, ama bu bana bir kapanış sağladı." Avucunu titreyen elimin üstüne koyduğunda yavaşça geri çekmeye başlıyorum. "Onunla ne yapacaksan yap."

Başımı sallıyorum ve sesimden emin olamadığım için dudaklarımı ısırıyorum.

"Bize saygı duyuyordu. Sahip olduğu tek ailenin biz olduğumuzu söyledi. Sadece oku. Benden korkma."

Gülümsemeye zorladım. "Ben hiç korkak olmadım."

"Kesinlikle değildin, ama bugün olduğun adam için konuşamam."

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturup koltuktan aşağı kayıyorum. "Ben aynı adamım Jim. Sadece kışkılarını başka bir şekilde tekmelemeyi planlıyorum."

"Bizi gururlandır, evlat." Kabin boyunca ilerlemeye başlar ve yarısı eksik olan bacağını kenarda sallar ve tekerlekli sandalyesini işaret eder. "Şunu benim için tutabilir misin?"

"Nereye gidiyorsunuz? Bira içebiliriz diye düşünmüştüm."

"Eh, hayatımı yeniden düzene sokmaya karar verdiğimde içkiyi bıraktım."

Ayağa kalktım ve ona baktım. "Bir birayı geri çevirme yeteneğin olduğunu hiç bilmiyordum." Gülüyorum çünkü Jim içkiden o kadar zevk alıyor ki onu içkisiz hayal etmekte zorlanıyorum.

"Beni çok uzun süre boktan yerimde tuttu. İçmeyi bıraktığımda, sonsuza kadar eve kapanmak zorunda olmadığımı fark ettim."

Elimi omzuna koyuyorum ve gözlerimde sevgiden başka bir şey olmadan ona bakıyorum. "Seninle gurur duyuyorum."

"Karşılıklı."

El sıkışmadan önce bakışıyoruz. "Sana ihtiyacım olursa, müsait olacak mısın?"

Gülüyor. "Neden bana ihtiyacın olsun ki?"

Tekerlekli sandalyesini almak için koridorda yürüyorum. "Çünkü sen beni ayakta tutacaksın. Yardımına ya da tavsiyene ihtiyacım olabilir. Bu dünyada bana haddimi bildirme konusunda senden daha fazla güvendiğim kimse yok." Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Savaş meydanında bana haddimi bildiren ilk kişi hep sen oldun. Bu başka bir savaş türü."

"Onu dışarı taşı. Ben merdivenlerden inerim," diyor tek ayağının üzerinde dengede durmadan önce. "Politika yüreği zayıf olanlara göre değil."

Tekerlekli sandalye beklediğimden daha ağırdı ama onu otobüsten kolayca çıkarıp kaldırma bıraktım. "Yabancılık çekme Jim. Bir noktada bana katılman konusunda ciddiym. Yolda benimle birlikte bir denizci daha işime yarayabilir."

Arkamdan aşağı atlıyor, korkuluklara tutunuyor ve kendini sabitliyor. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa oradayım."

Veda etme düşüncesi beni çok duygulandırdı. Bu kadar çok zaman geçirdikten sonra

Birlikte görev yaparken iletişimi kaybetmek çok kolaydı. "Seni bir daha hayatımdan eksik etmeyeceğim." Elini alına götürüp beni selamlıyor. Ben de aynısını yapıyorum, göğsümü büyük bir gururla kabartıyorum. "Bir daha asla."

"Seni destekliyor olacağım. Beni ne zaman istersen ara, Titan."

Veda edip uzaklaşmadan önce ona "Planını yap," diyorum.

Kalabalığın içinde kaybolduğunda otobüse geri dönüyorum ve Kurt'ün mektubunu masadan alıyorum.

Uzanıp açmaya başladığımda ellerim titriyor.

Nefesimi tutuyorum ve kendimi okumaya zorluyorum.

Titan,

Birlikte hizmet etme onuruna eriştiğim en iyi askerlerden ve adamlardan birisin. Yanınızda savaşmak ve en iyi zamanlarınızda parlamanızı izlemek bir onurdu.

Eğer bunu okuyorsanız, yolculuğumu sonlandırmayı seçmişim demektir. Lütfen fikrimi değiştirmek için neyi farklı yapabileceğinizi merak etmeyin. Ruhumu kurtarmak için kimsenin söyleyebileceği bir şey yok.

Anbar'daki o günden beri aklımdan çıkmıyor. Her gün sahada olmanın cehennem azabı olduğunu düşünüyordum ama bu beni eve kırık dökük dönmeye ve sivil hayata yeniden uyum sağlamaya hazırlamadı.

Yaptığımız şeylerle mücadele ettim. Liderlerimizin aldığı kararlar yüzünden her iki tarafta da kaybedilen hayatlar. Her şey bir hiç uğruna olmuş gibi görünüyor. Dünya artık güvenli değil, ABD 11 Eylül'de olduğundan daha güvende değil, ancak pek çok ruh bir saniye bile düşünülmeden söndürüldü.

Her gün gördüğüm şeyleri hatırlıyorum. Gözlerimi her kapattığımda görebildiğim tek şey bu. Yaralarım eve döndüğümde endişelerimin en küçüğüydü. Evliliğim TSSB yüzünden sona erdi ve aldığım yardım ne olursa olsun, şeytanlarımı kovmak için hiçbir şey yapmadı.

Siz, birimdeki diğer adamlarla birlikte, benim tek ailemsiniz. Her zaman arkamı kollayacağına güvendiğim kişiler. Bugün bile, eğer elimi uzatsaydım, beni kurtarmak için bir saniye içinde burada olacağınızı biliyorum. O kader gününde hayatımı kurtarmak için yaptığınız her şey için size teşekkür ederim.

Beni bir şekilde yüzüstü bırakmışsın gibi hissetme. İçimi kemiren pişmanlık ve üzüntüyle daha fazla devam edemem. Sadece huzur istiyorum ve bunu bulmanın tek yolu da bu.

Seni sonsuza dek bir kardeşim ve kurtarıcım olarak göreceğim. Hayatıma devam edecek kadar güçlü olmasam bile bana bir mücadele şansı verdin.

Ben bunu yazarken, Senato'ya aday olacağına dair söylentiler var. Sizi desteklemek için orada olamayacak olsam da yanınızda olduğumu bilin. Sesini duyuramayan her gaziye temsil etmek için savaş. Tüm fedakarlıklarımızın bir değeri olsun. Bunun yeni nesil erkeklerin başına gelmeyeceğinden emin olun.

Bizi bir bütün yap ve bize bir insan hayatına değecek bir mücadele nedeni ver. Her zaman kardeşinizim,

Kurt

Bitirdiğimde gözlerim yaşlarla dolmuştu. Cevap gönderecek kimse yok. Şu anda hissettiğim kaybı anlayacak kimse yok. Kurt gitti. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra, onca panik ve kavga anından sonra, o gitti. Öylece gitti.

Pişmanlık beni ele geçirdi. Hayatımda hiç bu kadar umutsuz hissetmemiştim. Savaşta bile her zaman bir planım vardı ve düşmandan iki adım önde olmaya çalışırdım. Kurt'ü kurtarmak için

hiçbir şey yapamam.

Yapabileceğim tek şey seçimi kazanmak için mücadele etmek ve başka hiçbir gazinin kendi canına kıyacak kadar çaresiz ve perişan hissetmemesini sağlamak.

Telefonum öttüğünde yere bakıyorum ve Reagan'ın bana bir mesaj gönderdiğini görüyorum. Gözlerim kelimeleri seçemeyecek kadar bulanık. Okumuyorum - kalbim bugün onunla oynayacak havada değil.

"Yola çıkmaya hazır mısın?" Carl kapıyı çalarak sorar.

"Hadi gidelim," diyorum ve Kurt'ün notunu katlayıp yatağın yanındaki çantama atıyorum. Onun sözleri sadece benim için. Bana güç verecek ve neden kaçtığımı hatırlatacaklar.

Özgürlüğe bu kadar adanmış bir ülkede, bu onuru her gün savunan kadın ve erkeklere daha fazla destek ve özen gösterilmelidir.

Topu harekete geçirmek için ben orada olmazsam kimse bunun gerçekleşmesini sağlayamaz. Bu benim platformum olacak. Kimse gözlerimin içine bakıp gazilerin neler yaşadığını anlamadığımı söyleyemez.

BÖLÜM 10

GÜLÜMSEMEDEN DURAMIYORUM. Güneşli bir yaz öğleden sonrasında kot pantolon ve parmak arası terliklerle fuarda olmak beni gerçekten mutlu eden bir şey. Bu bana annemin biz küçükken kız kardeşimle beni eyalet fuarına götürmesini hatırlatıyor.

"Burnunda pudra şekeri var," diyor Lexi bana. "Ve çenende." "Huni kek yeme oyunumda utanılacak bir şey yok," diyorum. "Bu şey inanılmaz." "Limonata da istediğine emin misin?"

"Tamamen eminim." Parmak uçlarımı burnuma ve çeneme sürterek pudra şekerini temizliyorum.

Şehir dışındaki bir fuarda kampanya yürütüyorum ve Lexi ile birlikte Demokrat Parti'nin çadırında el sıkışmaya ara verdik. Ekibimdeki herkese izin verdim. Kendimi baskı altında hissediyordum ve onlar da bana yardımcı olmak için kampanya çalışmalarını iki katına çıkardılar.

Anketlerde hala öndeyim ama hiçbir şeyi hafife almıyorum. Seçimlere birkaç ay kala her şey olabilir.

Lex ve ben birer limonata alıyoruz ve karnaval araçlarına doğru yürüyoruz. Heyecan seviyem çocuksu çünkü çocukken çok fazla karnavala gitmedim. Şikago'da yaşadığımız için çok fazla karnaval yoktu.

"Şuna bak," diyorum Lexi'ye nefes nefese bir ses tonuyla.

Dalga tasarımlı devasa bir kaydırak. İnsanlar milyonlarca merdiveni çıkıyor ve sonra çuval gibi görünen şeylerin üzerinde aşağı kayıyor. Lexi'ye sormadım bile, sadece elini tuttum ve merdivenlere doğru yola çıktım.

"Gerçekten mi?" diye şüpheyle soruyor shakeup'ının son yudumunu yudumlarken. "Gerçekten mi?"

Durdu. "Sanırım en altta kalıp fotoğrafınızı çekmeliyim. Kampanya materyallerinde kullanabiliriz."

İçtenlikle gülüyorum. "Ya da değil. Genç olduğum için o kadar çok tepki alıyorum ki, ihtiyacımız olan son şey karnavalda kaydırakta çekilmiş bir fotoğrafım. Titan bununla bir gün geçirir."

"Bu doğru." Lexi inliyor. "Tamam, o zaman dev kaydırığa biniyoruz."

"Aynen öyle!" Onun sallamasını alıyorum ve sıraya girerken ikimizin fincanlarını da çöp kutusuna atıyorum.

Kaydıraktan inerken yol boyunca gülüyorum, saçlarım esintiyle arkamda uçuşuyor ve kollarımı havaya kaldırıyorum.

Lexi dibe ulaşır ulaşmaz, "Hadi tekrar gidelim," diyorum.

Saatine bakar. "Domuzu öpmen için otuz beş dakikamız var." "Domuzu mu öpeceğim?" Bunu birkaç gün önce zaten yapmıştım ama bundan bahsetmedim.

"Hayır işi için. Bir çocuk kanser hastanesi. İnsanlar bir domuzu kimin öpmesi gerektiğini oylamak için kutulara para koydular ve siz kazandınız."

Omuz silkiyorum. "Pekâlâ. İyi bir amaç için. Ve sanırım domuz, çoğu erkeğin sandığı gibi bir öpücüğün seviştiğim anlamına geldiğini düşünmeyecektir."

Lexi kıs kıs güler. "Ve onu biraz daha aşağıdan öpmeni de önermeyecektir."

"Değil mi? Bu domuzu gittikçe daha çok seviyorum."

"Oraya gitmeden önce birkaç tur atacak vaktimiz var."

Kıkırdayan küçük bir kız, konuştuğumuz yerin yanında babasının kucağında kaydırdan aşağı kayıyor. Onlara özlemle bakıyorum. Benim çocukluğumda böyle anlar yoktu. Babam yirmi dört yıldır senatör olarak görev yapıyor, yani hayatımın büyük bir bölümünde. Bu, evden uzakta çok zaman geçirmeyi gerektiren zorlu bir kariyerdi.

Ya evlenmek ve bir aile kurmak istediğim biriyle tanışırsam? Babamın yaptığı gibi iş için çocuklarımı sürekli terk etmek zorunda kalır mıyım? Bu seçeneği düşünmek bile istemiyorum. Babam beni aday olmaya teşvik ettiğinde ona hak vermemin nedenlerinden biri de buydu; çünkü artık her şeyimi işime verebiliyorum.

Lex'e "Kaydırağı tekrar yapalım," dedim. "Sonra dönme dolap."

İtiraz ederek inliyor. "Reagan, o dönme dolap midemi bulandırıyor. Arabalar bir ileri bir geri sallanıyor. *Ve paslı.*"

"Hadi, biraz yaşa." "Ya

da çok öl."

Onu tekrar kaydırdan aşağı sürüklüyorum ve sonra dönme dolaba yöneliyorum. "O ölüm aletine binmeyeceğim," diyor başını sallayarak.

"Dönme dolabın tepesinde çekilmiş bir fotoğrafımın sosyal medya hesapları için iyi olacağını düşünüyordum."

Gözlerini bana dikti. "Seni fahişe. Gelmiş geçmiş en iyi kampanya yöneticisi olmak istediğimi biliyorsun ve sana hayır demeyeceğim."

"Aferin kızıma."

"Eğer ölürsem, evimdeki yatağın altındaki kutudan kurtul."

Onun kederli ve ciddi ifadesine gülüyorum. "Kızım, eğer ölürsen, sanırım ben de seninle aynı kaderi paylaşacağım. Binmeden önce annene kutuyla ilgili mesaj at."

"Oh, Tanrım." Yanakları kararıyor. "Annemin o kutuyu gördüğünü düşünemiyorum bile." Kaşlarını çatıyorum, şimdi merak ediyorum. "İçinde ne var?"

"Sadece... oyuncaklar ve diğer şeyler." "Eşya mı?"

Omuz silkiyor. "Çıktığım spor spikerini hatırlarsın. Ucubenin tekiydi."

"Ah, doğru ya." O kadar çok güldüm ki ağzımı kapatmak zorunda kaldım. "Aleti için uyuşturucu krem gibi gerçekten tuhaf şeylere meraklıydı."

"*Mandelay.*" Lex kahkahayı patlatır. "Ve bu yardımcı olmadı. Hâlâ bir dakika adamıydı."

"Ve sana bir strapon almadı mı?"

Gözlerini deviriyor, hâlâ gülüyor. "Oh, Tanrım. O yaptı. Çok acayip histerikti. Takmaya çalıştım

ama takamadım bile."

"İyi bir adam bulmak çok zor," diyorum.

"Ve zor bir tane bulmak güzel." "Söz."

Dönme dolabımıza adım atıyoruz ve kucağımızın üzerindeki güvenlik barını kapatıyoruz. Lex metal çubuğu sıkıca kavıyor ve genç ölmekle ilgili mırıldanıyor. Jude'u gömleği olmadan hayal ediyorum. Sert bir adamdan bahsedildiğini duyup da onu düşünmemek çok zor.

Geçen gece mesajıma cevap vermedi ve o zamandan beri görüşmüyoruz. En iyisi bu. Flört edebileceğim tüm erkekler arasında en kötü seçim o. Ne kadar çekici olursa olsun, onun dikkatimi dağıtmasını göze alamam. Her şeyi mahvetme riskini göze alamayacak kadar bitiş çizgisine yakıным.

Dönme dolabın tepesinden kırsal panayır alanına bakıyorum. Çiftlik hayvanlarının sergilendiği ahırların ötesinde, yeşil mısır tarlaları ufka doğru uzanıyor. Güzel ve sessiz bir yer.

"Şu fotoğrafa ne dersin?" Lex'e söyledim. "Arabadan dışarı doğru eğilersen arka planı daha iyi görebilirsin."

"Siktir git," diye mırıldanıyor.

Gülüyorum ve onu dürtüyorum. "Sadece bir selfie çekeceğim."

Birkaç fotoğrafımı çekiyorum, gülümsemeye çalışıyor ama bayılmak üzereymiş gibi görünüyor.

Görünüşe göre paslı karnaval araçlarından duyduğu korkuyla yüzleşmek onu yenmenin anahtarı değilmiş.

Yere iner inmez yüzüne yeniden renk geldi. Gideceğimiz arenaya giden yolu gösteriyor ve oraya vardığımızda bizi bekleyen bir kalabalık buluyoruz.

"Reagan, seninle fotoğraf çektirebilir miyim?" diye soruyor genç bir kız. "Elbette."

Bir resim diğerini takip ediyor ve isteyen herkesle fotoğraf çektirip tokalaştıktan sonra, kot pantolonlu, büyük kemer tokalı ve kovboy çizmeli bir adam beni küçük bir sahneye götürüyor.

Arenanın tribünleri insanlarla dolu. Çocuklar atlarla ve diğer hayvanlarla ilgileniyor, bazılarının kafeslerinde kurdeleler var. Yaz sıcaklığında uzun sürmeyeceğinden şüphelendiğim toprak, taze toprak ve çim kokusu var. Yakında arena terli insanlar ve hayvanlar gibi kokacak.

Kemer tokalı adam mikrofona, "Bugün Reagan Preston'ı aramızda görmekten onur duyuyoruz," dedi. Özgeçmişimi okuyor ve ardından domuz öpme etkinliğinde para toplanan hayır kurumundan bahsediyor.

Mikrofonu bana verdiğinde, sadece birkaç dakika konuşuyorum. Bu bana siyasi bir etkinlik gibi gelmiyor. Burası gevşeyebileceğim ve kampanyanın zorluklarından uzaklaşabileceğim bir yer ve kalabalığa burada olmaktan onur duyduğumu söylediğimde kesinlikle bunu kastediyorum.

Kovboy kucağında bir domuz yavrusuyla yanıma geldiğinde kalabalık kükrüyor. Küçük, pembe ve çok şirin. Keşke onu yanımda götürebilseydim.

"Bu Mortimer," diyor kovboy mikrofona. "Onun için büzüşmeye hazır mısınız?"

Mikrofona konuşmak için eğildim. "Çok hazırım. Mortimer çıktığım çoğu erkekten daha tatlı."

Kovboy Mortimer'ı havaya kaldırırken kalabalık gülüyor ve alkışlıyor, ben de burnunu öpmek için öne doğru eğiliyorum. Aynı anda hem yumuşak hem de sert. Tıkırtıları duyuyorum ve bu anı yakalayan kameraların yanıp söndüğünü görüyorum.

Kovboy Mortimer'ı kollarıma bırakıyor ve ben de ona sarılıyorum. Yüzümün etrafında dönüyor, kokluyor ve domuzcuk sesleri çıkarıyor. Haber fotoğrafçıları ve kampanya fotoğrafçım hala fotoğraf çekiyor, ben de anın tadını çıkarıyorum. Keşke bir evcil hayvanım olsaydı diyorum.

Kovboy mikrofona, "İyi bir sporcusunuz Bayan Preston," diyor. "Domuz kovalamacasına siz de

davetlisiniz, ancak kıyafetlerinizi temiz tutmak isterseniz size izin vereceğiz."

Bana göz kırıyor ve devam etmek üzereyken eğilip "Kıyafetlerimin kirlenmesinden endişe etmiyorum" diyorum.

Tribünlerdeki insanlar alkışlıyor ve onaylarını haykırıyorlar.

Kovboy bana şüpheli bir bakış attı. "Çamurlu bir domuzu yakalayabileceğini mi düşünüyorsun, şehirli kız?" "Elimden geleni yapacağım."

Başını geriye atıp gülüyor. Kalabalık buna bayılıyor. Kendimi neye bulaştırdığımdan bile emin değilim ama ne kadar kötü olabilir ki?

Cevabımı beş dakika sonra, bir avuç gençle birlikte arenanın ortasında dururken alıyorum. Görevimiz, geniş ve *çamurlu* çitlerle çevrili bir alanda gelişigüzel dolaşan minik domuzu yakalamak.

Lexi kenardan izliyor ve ben de onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Belki de kaybetmişimdir. Neden bir meydan okumadan geri adım atmak benim için imkansız?

Kovboy tüm arenaya kuralları okurken uzun saçlarımı at kuyruğu yapıyorum. Domuzu ilk yakalayan 100 dolar kazanacak. Kazanırsam parayı çocuk kanser hastanesine bağışlamaya karar veriyorum.

Ben, üç genç erkek ve bir genç kız. Yanımdaki çocuk göğsüme bakıyor ve ben de ona sert bir bakış atıyorum. Sadece sırtıyor ve John Deere şapkasını bana doğru eğiyor.

Kovboy gitmemizi söylediğinde gençler koşmaya başladı. Ben geride kalıyorum, parmak arası terliklerim çamurda eziliyor.

Küçük domuz ne olduğunu anlar ve muhafazanın diğer tarafına doğru havalanır. Çocuklardan biri ona doğru dalışa geçiyor ve yüzüstü çamura gömülüyor.

Bana doğru geliyor, ben de eğilip yaklaşıyorum. Domuzdan sadece birkaç metre uzaktayken parmak arası terliklerimden biri çamurda kayıyor ve kırımın üzerine düşüyorum.

Kalabalık eğlenerek kükrüyor. Çamur kalın ve ıslak, üstüm başım çamur içinde. Artık işin içinde olduğuma göre domuzu da yakalayabilirim diye düşündüm. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona doğru sürünüyorum, diğer taraftan iki çocuğun yaklaştığını görüyorum. İçlerinden biri ona doğru hamle yapıyor ve domuz ciyaklayarak bana doğru havalanıyor.

Ona uzanıyorum, çamurlu parmaklarımın arasından kayıp gitmeden önce sadece bir saniyeliğine tutuyorum.

Sonra kontrolden çıktım ve çamura yüzüstü düştüm.

Bu benim en iyi fikrim *değildi*. Saçımdan ayak parmaklarıma kadar her yerim çamur oldu. Kampanya otobüsüm bir mil ötede, bu yüzden eğlenceli bir yürüyüş olacak.

Ayağa kalkarsam kayar ve tekrar düşerim, bu yüzden kafesin kenarına doğru sürünüyorum. Asla yakalayamayacağım domuzu kovalamaya devam edip etmemeyi düşünürken, kafesin dışında duran birinin üzerinde bir çift parlak siyah elbise ayakkabısı görüyorum. Sadece birkaç metre uzaktayım ve başımı kaldırıp bakmaktan neredeyse nefret ediyorum çünkü içimde bir batma hissi var.

Yukarı bakarken saçlarımı gözlerimden uzaklaştırmak için çamurlu bir elimi yüzüme götürüyorum. Ayakkabılar, özel dikim koyu renk bir takım elbiseye, kolları kıvrılmış bembeyaz bir gömleğin üzerine parlak kırmızı bir kravata ve sonra da çok iyi tanıdığım bir sırtış takınmış, koyu renk saçlarla kaplı bir yüze götürüyor.

"Merhaba Reagan," diyor Jude.

BÖLÜM 11

ÇAMURA BULANMIŞ OLSA BİLE, göz kamaştırıcı. Reagan'ın bu yönünü görmeyi hiç beklemiyordum, özellikle de bir kampanyanın ortasında. Domuzu kovalarken tribünden izledim, kış üstü düştüğünde kahkahalarımı kontrol edemedim.

Reagan'ın da orada olacağını duyana kadar fuarı dört gözle beklemiyordum. Buluşmamızı kafamda farklı planlamıştım ama bu neredeyse daha iyi.

"Jude," diyor geniş gözlerle, sanki farların ışığında kalmış bir geyik gibi bana bakarken. Bir tutam çamurlu saçını daha düzeltiyor ve boğazını temizliyor. "Burada ne işin var?"

"Seninle aynı şeyi düşünüyorum ama bir domuzu öpmeyi planlamıyorum."

Omuz silkiyor ve yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Bu benim ilkim değildi."

Bana ulaşmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum. "Eminim öpmen için daha iyi bir şey bulabilirim."

Kaplanmış bir kaşını kaldırıyor. Çamurun koyuluğu gözlerinin daha fazla öne çıkmasını ve daha büyük görünmesini sağlıyor. "Ben iyiyim," diyor hırlayarak.

"Nasılsın?" Günlerdir ona mesaj atmadığım için kendimi kötü hissediyorum. Jim'le karşılaştıktan sonra kampanya ve hazırlıklar dışında her şey bir kenara bırakıldı. Ben de onunla konuşacak durumda değildim. Bu geceye kadar tüm neşem kaybolmuştu.

Onu tekrar görmek midemi altüst etti ve diğer her şeyi unutturdu.

"Peki." Cevabı kısa ve yıpratıcı. "Gidip temizlenmem lazım. Seni görmek güzeldi."

Uzaklaşmaya başladı ama ben kolundan tuttum.

Pazusuna doladığım elime ters ters bakınca elimi gevşetiyorum. "Reagan, gitme."

Daralmış gözleri benimkilere kaydı. "Çek ellerini üzerimden, Jude."

Elim düştü ve şimdi çamura bulandı ama umurumda bile değil. Henüz çekip gitmesine hazır değilim. "Sana mesaj atmadığım için özür dilerim."

Yanımda omuz silkiyor ve gözlerimi kaçırarak dosdoğru önüne bakıyor. "Bana bir özür borçlu değilsin."

"İstiyorum." Geriye doğru adım atıyorum ve tekrar onun görüş alanına giriyorum. Parmaklarım çenesine uzanıyor ve nerede olduğumuzu unutarak onu bana bakmaya zorluyor.

"Yapma," diye fısıldıyor ve gözlerini kapatıyor. "İnsanlar bizi görecektir."

Dişlerimi sıkıyorum ama elimi bırakıyorum. "Kötü birkaç gün geçirdim. Seninle konuşmak

istedim, ama sadece

kelimeleri bulamadım."

"Merhaba demek o kadar da zor değil."

Gözlerindeki acıyı görebiliyorum ve bu beni kahrediyor. "Biliyorum. Bu gece benimle buluşacak mısın? Seninle konuşmam gerek."

Bana şüpheyle bakıyor ve çamurlu ellerini önünde birleştiriyor. "Bilmiyorum, Jude."

"Lütfen, Reagan," diye yalvarıyorum.

Sonunda gözlerini tekrar benimkilere çevirdiğinde dudakları büzülüyor. "İyi. Sen nerede kalıyorsun? Gizlice çıkmaya çalışacağım."

Sonunda kabul ettiği için rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. "Plaza'dayım."

"Siktir," diye mırıldanıyor ve çamurlu eliyle yüzünü kapatıyor. "Ben de." Gülümsemem durdurulamaz. "Tasadüf."

"Kötü planlama," diyor bana başını sallarken. "Oda numaranız nedir?"

"Hatırlamıyorum."

"Temizlendikten sonra bana numaranı mesaj at, ben de geleyim."

"Hayır!" Gözleri büyüyor. "Buluşmak için başka bir yer bulmamız gerekecek." "Peki, odama gel," diyorum. "407."

"Ugh," diye homurdanıyor. "Sanırım 409'dayım."

Kaşlarımı oynatıyorum ve yüzümde sinsî bir sırıtma belirliyor. "Benim odamda ne var biliyor musun?" "Ne?" Gözlerini deviriyor ve iç çekiyor.

"Bir bağlantı kapısı."

"Siktir," diye inliyor. "Olamaz."

"Hadi gel." Çenemi kaldırıyorum ve daha geniş gülümsüyorum. "Bu mükemmel. Birbirimizi görmek için odalarımızdan çıkmamız bile gerekmiyorsa kimse bizi göremez."

"Muhteşem," diyor alaycı bir ses tonuyla.

"Reagan!" Lexi bağırıyor ve hızlı ve öfkeli bir şekilde bize doğru geliyor. Gözleri aramızda gidip geliyor. "Jude."

"Selam Lexi. Seni tekrar görmek güzel."

"Her zaman bir zevktir," diyor Lexi ve boynuna, nabzının hemen üzerine dokunuyor. "Orada kirlenecek misin?" Arkasındaki arenayı işaret ediyor.

"Daha sonra kirlenmek istiyorum ama bir domuzla değil." Reagan'a bakıyorum ama eğlenmiş gibi görünmüyor.

Lexi'nin ağzı açılıp kapanırken kaşları çatılır. "Şey... Um..."

"Sizi yalnız bırakayım hanımlar. Reagan." Ona başımı salladım ve uzaklaşırken onlara veda ettim.

Reagan'ın gözleriyle beni hançerlediğini anlamak için bakmama bile gerek yok. Fısıltıları çok sessiz ama adımımı net bir şekilde duyuyorum. Arenanın kapılarından geçerken avucumdaki çamuru siliyorum ve mendilimi yakındaki çöp kutusuna atıyorum.

"Jude. Aman Tanrım, bu Jude Titan," diye bağırان bir kadın yaklaşık on adım ötedeki küçük bir kalabalığın dikkatini çekti.

"Merhaba," diyorum ve başımı eğerek bana doğru koşuşturan insanların telaşına kendimi hazırlıyorum.

Bu artık bir norm haline geldi. Son zamanlarda televizyonda daha fazla göründükten sonra fark edilmeden özgürce hareket edemiyorum. Carl her televizyon reklamında yüzümü belirgin bir

şekilde gösteriyor. Saklanmaması gereken bir yüzüm olduğunu söyledi. Başka biri, kadınları elde etmek için benim görünüşümü kullanmasından rahatsız olabilir.

ama Kurt'ün mektubunu aldıktan sonra, kazanmak için ne gerektiği umurumda değil. Yapacağım.

Reagan hariç.

Beni ilgilendiren hiçbir şeyi onu mahvetmek için yapmam. Seçimden önceki gece anketlerde kaybediyor olsam bile öpüşmemiz asla kamuoyuna yansımayacak. O benim sert çizgim. Ben bu şekilde onurluyum... Diğerleri o kadar değil.

Her eli sıkana ve etrafta toplanan insanların sorularını yanıtlayana kadar etrafta takılıyorum. Zihnimi yanıtlarıma odaklamaya çalışsam da tek düşünebildiğim Reagan. Onu çamur içinde hayal ettiğimde her seferinde gülümsüyorum.

Carl arkamdan, "Onu uzaklaştırdığım için üzgünüm, millet," diyor ve ben bu kurtuluş için minnettarım. "Umarım yarın şehir merkezindeki mitingimizde olursunuz."

"Oh, evet. Bunu kaçırmazdık," diyor güzel bir kadın ve arkadaşları kahkahalara boğulmadan önce. "Jude'u seviyoruz."

"Teşekkür ederim," diyorum ve gülümsüyorum. "Yarın hepinizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum." Doğrudan kadınlarla değil, tüm kalabalıkla konuşmaya çalışıyorum.

Carl kadın seçmenlerle iletişimim konusunda çok katıdır. Nazik olmalıyım, bol bol gülümsemeliyim ama hiçbir şekilde flört ediyormuş gibi görünmemeliyim. Kalabalıktaki kadınlara hitap ediyormuş gibi görünmeme de kesinlikle izin verilmiyor.

ÜÇ SAAT ve bir sürü karnaval yemeğinden sonra otele geri dönüyorum. Yine aynı otelde olduğumuzu fark eden Carl'ı sakınleştirdikten sonra doğruca odama gidiyorum. Dördüncü kata geldiğimde, koridorda neredeyse sekerek ilerliyordum.

Geçerken numaraları kontrol ediyorum, onun odasının benimkinin yanında olduğundan emin oluyorum. Sabırsızlanıyorum ve anahtar kartını yanlış yöne sokuyorum, açmaya çalışırken kapıya çarpıyorum. "Kahretsin," diye fısıldıyorum, kartı elimde çevirirken.

Sonunda içeri girdiğimde, hemen kapısını çalma dürtüsüne direniyorum. Duş almam lazım. Hava yılın bu zamanı için normalden daha nemliydi ve yağlı kızarmış yiyeceklerle karışan terim bana hiç iyi gelmedi.

Normalden daha hızlı duş alıyorum, oyalanmak istemiyorum ve Reagan'ın yorgunluktan bayılacağından endişeleniyorum. Gömleksiz olmayı tercih etmeme rağmen en sevdiğim eşofman altımı ve atletimi giyiyorum. Biri bizi görürse başka bir şey olduğunu düşünebilir. Bunu riske atamam.

Reagan'a da yanlış bir fikir vermek istemiyorum. Bu gece konuşmamız gerek, başka bir şey değil. Beni çok heyecanlandırıyor ama bu ikimizin de kariyeri için iyi değil.

Birkaç parfüm sıktıktan sonra ellerimi saçlarımda gezdirip düzleştiriyorum. Kapıyı çalmak üzereyken donup kalıyorum. Saat daha dokuz ve Lexi'nin içeride Reagan'la buluşup buluşmadığını merak ediyorum.

Kıçım yatağın kenarını buluyor ve soyunduğumda oraya fırlattığım telefonumu alıyorum.

Ben: Geri döndüm.

Hemen cevap gelmiyor ama kapıdan sesler duyuyorum. Hızla yataktan kalkıp kulağımı tahtaya dayıyorum ve nefesimi tutuyorum.

"Yorgunum," diyor Reagan ve benim de duyabileceğim bir esneme hareketi yapıyor.

"Geç oldu. Yatsan iyi olur. Bir gün daha buradayız, o yüzden biraz dinlenebilirsin. Kahvaltıda görüşürüz, tamam mı?" Lexi sorar.

"Sabah spor yapacağım. Dokuz gibi kahvaltıya inerim."

Sanırım ben de antrenmanım için erken kalkacağım. Onu dar taytı ve sporcu sütyeniyle görmeyi özlemem, özellikle de uyku ile bunun arasında bir yerdeyse.

"Mükemmel," diyor Lexi ve sonra Reagan'ın kapısının açılıp kapandığını duyuyorum.

Açarsa diye geri çekiliyorum ve soğukkanlı davranmak için yatağın kenarına oturuyorum.

Bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor. Belki de bu gece benimle konuşmamaya karar vermiştir. Sadece bu düşünce bile midemi düğüm düğüm ediyor.

Ben: Lütfen konuşabilir miyiz?

Bağlantı kapımızın kilidi döndüğünde ayağa fırlıyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum.

Sanki kapıya bakıp onun açmasını beklemiyormuşum gibi davranmaya çalışıyorum. "Selam," diyorum ve gülümsüyorum.

"Merhaba." Yüzündeki ifade benim kadar heyecanlı olduğunu göstermiyor ama kapıyı açtı ve bunun bir anlamı var.

"İçeri gelmek ister misin?"

Başını sallıyor ve yavaş adımlarla odama girip etrafına bakınıyor. "Hmm," diye mırıldanıyor dudakları kapalı.

"Ne?" Soruyorum ve gözlerini takip ediyorum.

"Burası daha dağınık olur diye düşünmüştüm."

Gülüyorum ve karnımı tutuyorum. "Ordu dağınıklığa izin vermez. Bazı alışkanlıklar zor ölür."

Çoğunlukla dürüst davranıyorum. Otele gittiğimde kıyafetlerimi yere attığım ve odanın temiz olup olmadığını umursamadığım geceler oluyor. Umursamayacak kadar yorgun oluyorum.

"Bir içki ister misin?" Samimi davranıyorum ve onu yokluyorum. Aramız gergin, onu öptüğüm gecedен daha gergin.

"Su iyi olurdu."

"Bira ya da viskim var," diye yalan söylüyorum.

Pencerenin yanındaki masa ve sandalyelere doğru ilerliyor ve ellerini kucığında kavuşturarak sırtı dik bir şekilde oturuyor. "Viski, sek."

Kalbim göğsümün içinde çarpıyor ve ona ve kendime birer içki koymaya başlarken soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. Duştan yeni çıkmış, dağınık topuz yapılmış saçları, renkli taytı ve büyük boy tişörtüyle rahat bir hali var. "Sana mesaj atmadığım için özür dilerim," diyorum karşısına oturup bardağını masaya doğru kaydırırken.

"İkimiz de meşgulüz." Omuz silkiyor ve kehribar rengi liköre bakıyor. "Bana sadakatin yok Titan ve kesinlikle bana bir mazeret borçlu değilsin."

"Ama yanılıyorsun." Tekrar konuşmadan önce bana bakmasını bekliyorum. "Aklınla oynadığımı düşündüğünü biliyorum Reagan, ama oynamıyorum." Ona gönülsüz bir gülümseme veriyorum ama yüzü okunmuyor. "Seni öptüğümde sadece bir bankta oturan ve o anı yaşayan iki kişiydik. Ben Jude Titan değildim, senin rakibin değildim. Sadece ikimizin de hissettiği çekimle hareket eden bir erkek ve bir kızdık."

Bana bir şey söylemiyor ama gözleri tekrar bardağına kayıyor, ben de devam ediyorum.

"Seni gördükten sonra, hiç cevap vermediğim gün, eski bir denizci dostumla karşılaştım. Birlikte savaşmıştık ve Anbar'da saldırıya uğrayan aynı birliğin bir parçasıydık. Bana bazı haberler vermek için geldi ve bana söylediklerinin ötesine geçemedim." Gözlerimi ondan ayırmazsam gözyaşlarım kolayca akabilir.

"Jude," diye fısıldıyor, kirpiklerinin altından yukarı bakarak.

Başımı sallıyorum, boğazımı temizliyorum ve her şeyi ona açıklamam gerektiğini hissediyorum. "Sanki bir tünelin içindeyim, çok ihtiyacım olan ışığı bulmakta çaresizim. Ne kadar kovalarsam kovalayayım... ulaşamayacağım bir yerde duruyor." Parmaklarım saçlarıma gömülüyor ve saçlarımı avuçlarımin arasına alıyorum. "Bazen bir kalıba giriyorum ve geçmişimin anı

belirlemesine izin veriyorum, ama neden olduğu felcin ötesine geçme konusunda daha iyi hale geldim. Jim'i görene kadar."

"Ne dedi?" diye soruyor usulca.

"İkimizin de birlikte görev yaptığı bir adamdan bir mektup getirdi - tünelin sonuna ulaşamayan birinden. Karanlık yüzünden kapana kısılmış ve sakat kalmıştı. Jim, Kurt'ün intihar etmeden önce yazdığı mektubu teslim etti."

Sessizce oturuyor, bana bakarken çenesi titriyor. Masanın öbür ucuna uzanıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bu senin hatan değil," diyor usulca, parmaklarının ucuyla tenimi okşayarak.

"Her zaman kısmen suçlu olduğumu hissedeceğim." İçimi çekiyorum ama elimi çekmiyorum. Onun dokunuşu beni sakinleştiriyor. "Bana en çok ihtiyacı olduğu anda yanında değildim Reagan. Herkes onu hayal kırıklığına uğrattı."

Hâlâ tenime bastırıldığı parmakları dışında tüm vücudu hareketsiz. "Onu nasıl başarısızlığa uğrattın?"

"Eğer onun yanında olsaydım, belki bugün hala hayatta olurdu" diye itiraf ediyorum ve bu o kadar acı verici ki gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Sonunda kelimeleri söylemek sanki içime bir hançer saplanıyormuş gibi hissettiriyor.

Diğer elini ön koluma, dövmemin hemen üzerine koyuyor. "Böyle düşünemezsin, Jude."

Göğsüm ağrıyor ve konuşurken boğazımın arkası yanıyor. "Nasıl yanıliyorum, Reagan?"

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Bazen insanlara yardım edilemez. Yanında olsaydınız bile, o yine de..." Sesi kesiliyor.

İçimi çektim. "Biliyorum ama denemek için bile orada olmamam acımı azaltmıyor. Bu yarışı kazanmak için her zamankinden daha kararlı olmamın nedenlerinden biri de bu."

"Oh." Sesi alçak ve dudaklarının kıpırdadığını görmem dışında konuşurken neredeyse onu duymuyorum. "Gazilerimiz için yeterince şey yapmıyoruz. Bazıları savaştan hem zihnen hem de ruhen çökmüş olarak dönüyor.

Fiziksel olarak ve yardım için yeterli hizmet yok. Özgürlüğümüz için savaşıyorlar, ancak çok kolay unutuluyorlar."

Başını eğiyor ve dağınık topuzu yana düşüyor. Eliyle kolumu kavırıyor. "Nasıl bir şeydi?"

"Filmlerde gösterdikleri gibi değil. Çok daha kötü. Bunu kelimelere dökebilir miyim bilmiyorum. Hiç birinin öldüğünü gördünüz mü? Hastanede ağrı kesici ilaçlarla dolu bir şekilde ölmekten bahsetmiyorum."

Kaşları çatılır ve alt dudağını ısırır. "Hayır."

Hareket etme dürtüsüne direniyorum, çünkü onun teninin benimkine değmesi kendimi kaybetmemi engelleyen tek şey. "Huzurlu değil. En kötüsü de arkadaşın yerde can çekişirken ve onu kurtarman için yalvarırken kendi hayatını ve etrafındakilerin hayatını kurtarmaya çalışman ama ne yaparsan yap... kurtaramaman."

Aşağı bakıyor ve gözlerini kapatıyor. "Bu korkunç."

"Ölüm şiddetli ve nihaidir. Savaş, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha korkutucu.

Her gün güneşin batışını tekrar görebilecek miyim ya da sabah renklerin canlanışını izleyebilecek miyim diye merak ediyorum. Bir an bile huzur yok. Savaşta sahip olduğumuz tek şey birbirimiz ve size güvenen tek kişiye yardım edemediğinizde bu ruh kırıcı oluyor."

Gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. "Ama sen Kurt'ü kurtardın."

"Yaptım, ama ne için? Vücudunu ellerinden geldiğince onarmaları için aylarca tedavi gördü ama şeytanlarını kovmak için yeterli olmadı. Hepimizin kaçtığı şeytanlar bunlar, ama bazılarımız bunlarla başa çıkmakta diğerlerinden daha iyi."

Elini kolumdan çektiğinde, arkamdaki spor çantasına uzanıp Kurt'ün mektubunu çıkarıyorum.

"Al," diyorum ve düzgünce katlanmış kâğıdı ona uzatıyorum. "Ne dediğini oku. Belki bunun benim için neden bu kadar önemli olduğunu anlarsın."

Başını sallıyor ama tek kelime etmiyor, tek bir çarşafı açarken bana bakıyor. İzleyemiyorum.

okudu. Jim bana verdiğinden beri en az yüz kere okudum. Yatağı doğru yürüdüm ve bedenimin geriye doğru şiltenin üzerine düşmesine izin verdim.

Tavana bakıyorum ve hangi bölümlerde olduğunu merak ediyorum. Burnunu çekiyor ve göz ucuyla gözyaşlarını sildiğini görebiliyorum. Üstümde gezinmeye başlamadan önce kağıt kırışıyor.

"Jude," diye fısıldıyor yanıma otururken. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Başını öne eğiyor ve elleri kucağında iki büküm oluyor.

Mektubu okurken hissettiklerimin sadece bir kısmını hissediyor. Onunla birlikte yaşadım. Onu bir kardeş gibi gördüm. Birini bu şekilde kaybetmek yıkıcıdır. Yuvarlanıp oturuyorum. Elim boynunun arkasında kıvrılıyor, avucum yanağına yaslanıyor ve başparmağım güzel, pembe ağzının köşesine bastırıyor. "Söyleyecek bir şey yok Reagan. Gördüklerimi ve Kurt'ü unutulmaya sürükleyen şeyi anlatacak kelime yok. Geriye kalan tek şey hissetmek."

O cevap vermeden önce öne eğilip ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Hissetmeye ve umutsuzluktan başka bir şeyin içinde kaybolmaya ihtiyacım var. Reagan, itiraf etmek istediğimden çok daha uzun yıllardır bana bir parça mutluluk hissettiren tek kişi.

Daha sıkı koşma ve kazanmak için ne gerekiyorsa yapma kararım sahip olabileceğimiz her şeyi mahvedecek mi? Anı yaşıyorum, yarının ne getireceği konusunda endişelenmiyorum.

Şu anda bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey, onun dolgun ve yumuşak dudaklarının benimkilere değme hissinde kaybolmak.

Dilim ağzına girdiğinde ve bir inilti ile karşılaştığında, farklı bir uçurumda kayboluyorum.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Jude'un dili sahipleniyor; dudakları arıyor. Yumuşak kıvrımlarım onun gergin kaslarına karşı şekilleniyor, aramızda hiçbir şey kalmayana kadar her çıkıntı bir vadi buluyor.

Düşünemiyorum. Jude bana savunmasız tarafını gösterdiğine göre, artık her şey bitti. Onu hissetmeli ve tadına *bakmalıyım*. Aradığı rahatlık ya da kurtuluş her neyse, onu bulduğu kişi ben olmak istiyorum.

Vücudumdaki her sinir, içimde uyandırdığı ilkel açlığa tepki veriyor. Büyük eli başımın arkasına uzanıp boynumu kavradığında usulca inliyorum ve diğer eli kıçımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor.

Beni hafifçe kaldırıp öne doğru ilerliyor, dizini kalçalarımın arasına koyup yatağa dayıyor. Ve *lanet* olsun, hoşuma gitti.

Bir nefes çekiyorum ve o bunu kaçırmıyor. Dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde, o güne bağlı olarak ya nefret etmeyi sevdiğim ya da sevmekten nefret ettiğim sırtışını görüyorum. "Bacaklarını ayırmamdan hoşlanıyor musun Reagan?"

"Bana daha çok nazik bir dürtme gibi geldi Titan," diyorum meydan okuyarak, kalbim heyecanla çarpıyor.

Kaşlarını eğlenerek kaldırıyor. "Nazik, ha?"

Avucunu göğüslerimin arasına bastırıp beni yatağa doğru ittiğinde, iç çekişim yarı şaşkınlık, yarı uyarılma şeklinde oluyor. Sırtım yatağa değer değmez üstüme çıkıyor, dizini kalçalarımın arasına koyuyor. Her yerde sıcaklık hissediyorum; onun vücudunda, kendi vücudumda, bacaklarımda arasında ve hatta göğsümün içinde.

Kirli sakalının boynuma sürtünmesi tenimi karıncalandırıyor ve sırtımı kamburlaştırıyor. İniltisini boğazımda hissediyorum. Onu heyecanlandırıldığımı bilmek zaten alevlenmiş bir yangına körükle gitmek gibi. Dizimi geri çekiyorum, bacağımı onunkinin etrafına dolamaya çalışıyorum, böylece iki bacağımı da beline sarabiliyorum ve bana karşı bastırıldığını hissediyorum.

Dizini yatağa gömüyor ve bir inilti daha göğsünden benimkine doğru titreşiyor. Dili köprücük kemiğim boyunca hafif bir iz bırakırken nefesim kesiliyor.

Omuzlarını tutup dizimi tekrar geriye çektiğimde, ereksiyonunun dizinden ziyade merkezime baskı yaptığını hissedebiliyorum, yüzünü boynumdan kaldırıyor ve gözlerimle buluşuyor.

"Hayır." Sesi çakıllı ve gergin ama kararlı.

"Evet," diyorum, istediğimi elde etmek için onun altında kıpırdanırken bakışlarını tutuyorum. Bu noktada istemekten daha fazlası var; Jude'un ereksiyonunu üzerimde hissetmek için can atıyorum. "Reagan," diyor, sesi artık uyarılarla dolu. "Hayır."

Sert nefes alıyor ve karanlık, daralmış gözlerinde uyarılma birikiyor. O da bunu istiyor. Ama beni daha çok kontrol etmek istiyor.

"Bana hayır deme," diyorum, ses tonum

onunkine uyuyor. "Bunun ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Aynen öyle. Ben de istiyorum."

Ağzının köşesi sırtarak yukarı kalkıyor. "Kastettiğim bu değildi ama şu anda çok sertim."

"Mmm." Ben de ona gülümsüyorum, hissettiğim heyecanla göğsüm inip kalkıyor.

"Kanıtlayana kadar hep konuşacaksın Titan."

Ben daha ne olduğunu anlamadan bileklerimi tutup omuzlarından kaldırıyor ve başımın üstünde

yatağa sabitliyor.

"Benden korkma," diye fısıldar. "Benden asla korkma, Reagan."

"Korkmuyorum." Sesim nefes nefese.

"Gözlerin şu anda kocaman."

"Çünkü bunaldım," diye itiraf ediyorum. "Ben iyi bir kızım, Jude. Her zaman doğru olanı yaparım. Asla risk almam. Her zaman doğru yoldayım. Ama yalnız kaldığımızda kontrolümü kaybediyorum. Sana karşı kaybediyorum."

"Şu anda kontrolün bende olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gülümsüyorum. "Bana öyle geliyor ki altınızda sıkışmışım ve bunun için yalvarıyorum."

Bakışları daha da kararıyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Bu sese bayılıyorum. Ama ben de tam sınırdayım, Reagan. Eğer sikim senin herhangi bir yerine dokunursa, işim biter."

İri, güçlü gövdesini üzerimde tutuyor, elleri bileklerimde, burnunu yüzüme doğru indirip hafifçe yanağıma değdirene kadar bana dokunan tek parçası. Bu jest şaşırtıcı derecede tatlı ve bedenimi onun için yeniden ateşe veriyor.

Dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum ve onu derinden öpüyorum. Başka türlü hareketsiz kalıyorum, bu yüzden onu ne kadar istediğimi sadece ağzımla göstermek zorundayım. Alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum ve tekrar inliyor.

"Siktir," diyor usulca.

Kapı gürültüyle çalındı. Dudaklarım şokla aralandı ve sıçradım.

Kahretsin. Burada ne işim var benim? Yataktan fırladım, odalarımız arasındaki kapıya doğru koşarken saçlarımı düzelttim.

"Hey," diye fısıldıyor Jude ben kapının kolunu tutarken.

"Beni içeri al, dostum," diyor derin bir ses. Kapı bir kez daha çalınır. Bu Carl, Jude'un kampanya yöneticisi.

Kapıyı sessizce açıp içeri girmeden ve diğer taraftaki sürgüyü kilitlemekten önce Jude ile sadece bir saniyeliğine göz göze geliyorum. Birkaç saniye boyunca sırtım kapıya dönük bir şekilde duruyorum, kalbim hala endişeyle çarpıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Carl soruyor. "Televizyon açık bile değil." "Uyuyordum," diye cevap verir Jude. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"İyi haberlerim var. Bana bir içki getir, olur mu?"

"Kendi içkini kendin al. Buzdolabı dolu."

Carl görünüşe göre buzdolabına doğru yürüyor çünkü Jude'a "Bir tane ister misin?" diye sorduğunu duyuyorum. "Evet, bir bira alacağım."

Kâğıt inceliğindeki duvarların arasından onları neredeyse onlarla aynı odadaymışım gibi net bir şekilde duyabiliyorum. "Yani..." Carl, "Preston"ları araştırması için tuttuğum adam elinde bir altın madeniyle döndü.

bilgi."

"Öyle mi?" Jude sorar, sesi düz ve ilgisizdir.

"Üzerinde çalışmamız gereken çok umut verici iki ipucumuz var. Reagan'ın küçük kız kardeşi Abby'yi tanıyor musun?"

Kız kardeşimin adını duyunca nabzım hızlanıyor. O piç Carl onun peşinden gitmeye kalkarsa çok pişman olacak.

"Evet, peki ya o?" Jude soruyor. "Görünüşe göre üniversitedeyken kürtaj yaptırmış."

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Doğru olsa da bu Abby'yi derinden yaralayan bir şey ve siyasi bir kampanyada yeri yok. Kapıyı açıp Carl'a saldırmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Ne olmuş yani?" Jude diyor ki. "Bunun Reagan'la hiçbir ilgisi yok."

"Doğru," diyor Carl, ses tonu yapmacık. "Ama bunun Senatör Preston'la bir ilgisi var. Görünüşe göre Abby'yi kliniğe o götürmüş ve Abby bunu yapamayacağını söylediğinde gitmesine izin vermemiş."

Bu da doğru. Abby her şey için teselli edilemezdi ve ailemiz ona

Kürtaj onun tek seçeneğiydi. Onun için en iyisinin bu olduğunu söylediler. Onları dinlediği için kendini asla affetmedi.

"Bu kadar mı?" Jude soruyor, sesi hâlâ yumuşak.

"*Bu kadar mı?*" Carl inanamayarak tekrarlıyor. "Görünüşe göre aile odaklı senatörümüz hamile kızını kürtaja zorlamış. Bunu kliniğin içinden biri söyledi. Bu oldu, Jude. Bununla senatörün güvenilirliğine darbe vurabiliriz, bu da Reagan'inkine darbe vurur."

"Hayır, istemiyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Jude sesini biraz yükseltir. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum? Bunun Reagan'la ya da bu kampanyayla hiçbir ilgisi yok. İlgilenmiyorum."

Carl, "Merak etme, adın hiçbir yerde geçmeyecek," diyor.

"Hayır dedim ve ciddiym. Birkaç siyasi puan için Abby Preston'ı yok etmeyeceğim."

Usluca iç çektim, rahatlama gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Kız kardeşimin kampanyam yüzünden incindiğini görmeye dayanamazdım.

Kendisi ciddi bir erkek arkadaşı olan bir öğretmen ve geçmişindeki acı verici bir sırrın siyasi rakibim tarafından ortaya çıkarılmasını hak etmiyor.

"Seçim yaklaştığında nasıl hissedeceğini göreceğiz," diye

mırıldandı Carl. "Ben de öyle hissedeceğim. Hile ile

kazanmaktansa onurlu bir şekilde kaybetmek daha iyidir."

"Sanırım adamımın bulduğu diğer şey ilgini çekecektir." "Neden

bunu yarın konuşmuyoruz?" Jude öyle diyor. "Yorgunum."

Konuşmayı duyabildiğimi biliyor mu? Acaba az önce ateşli bir şekilde birlikte olduğu kadının duygularını mı bağışlamak istiyor yoksa kampanya detaylarını rakibinden mi saklıyor?

"Bu çok iyi," diyor Carl. "Üniversite günlerinde, Reagan görünüşe göre yaşlı bir adam için *kötü*, *gerçekten kötü*, vardı. Siyasetle uğraşan bir adam."

"Bu çok uzun zaman önceydi," diyor Jude.

"Belki. Belki de değildir. Evli bir adamla uzun süreli bir ilişkisi falan olabilir." Birkaç saniye sessizlik oldu. "Sence bunu yapar mı?" Jude sorar.

"O deli kaltak sıradan bir erkekle yatamaz," diyor Carl. "O bir erkek yiyici." "Hey,

ağzından çıkana dikkat et," diyor Jude. "Götlük yapma."

"Peki, onu becerir miydin? Kahretsin, muhtemelen tüm zaman boyunca tartışırdı."

"Hâlâ götlük yapıyorsun," diyor Jude sertçe. "Üniversitede kime aşık olduğu da umurumda değil."

"Bu bir aşktan daha fazlasıydı. Bu adam onun ilkiydi. Adamım Reagan'ın eski kız kardeşlerinden birinden öğrenmiş. Ona sırlıslıkla aşıkta ve adam onun kalbini kırdı."

"İşte böyle, o zaman. Peşinden koşacak uzun vadeli bir ilişki yok."

"Kaynağımız Reagan'ın onu geri almaya kararlı olduğunu söylüyor. Bence araştırmaya devam etmeliyiz." "Pekala," diyor Jude umursamaz bir tavırla. "Ama bulduğunuz her şey son karar için bana gelecek."

"Bu konuda içimde bir his var," diyor Carl. "Bence bu onu alaşağı etmek için ihtiyacımız olan mola olabilir."

Burada biri mi vardı? Masada neden iki bardak var?"

Kapıdan uzaklaşıyorum, midemde iğrenç bir çalkantı hissediyorum. Carl haklıydı. Hain kız kardeşimin kimden bahsettiğini öğrenirlerse, bu benim için hiç iyi olmaz. Onunla olanları düşünmek bile beni ürpertiyor. Genç ve aptaldım.

Cehennem gibi bir gün oldu. Duygusal olarak tükendim. Bu gece Jude'u tekrar g remem. Mesajlaşmak için bile yeterli gücüm kalmadı. Odalarımız arasındaki kapı benim tarafımdan çoktan kilitlendi, bu yüzden kablosuz Beats kulaklıklarımı taktım, ışıkları kapattım ve biraz müzik eşliğinde yatağa girdim.

İşler ciddileşiyor. Jude'un geçmişimi araştıran insanlar olacağını biliyordum.

onunkine bakıyordum. Ama Carl'ın kız kardeşimin acısı hakkında bu kadar duygusuz bir şekilde konuştuğunu duymak neredeyse çok fazlaydı. Jude ve kampanyasının ailem yerine benim peşime düşmesini tercih ederdim.

Hakkımda öğrenilecek pek bir şey yok. Jude'a her zaman doğru olanı yapan iyi bir kız olduğumu söylerken ciddiydim. Carl'ın müfettişi iyi olmalı, çünkü yaptığım ve utandığım tek şeyi buldu.

Bir kapı çalma sesi duyuyorum ve karanlığın içinden benim odamla Jude'unki arasındaki kapının dış hatlarına bakıyorum. Kapının diğer tarafında onun olduğunu bilmek bir dizi duyguyu harekete geçiriyor: korku, tahrik, hatta öfke. Ona güvenemem; o benim rakibim. Yanlış bir şey yaptığımda, az önce kulak misafiri olduğum gibi, üzerine atlamaya hazır adamları var.

Ama sonra onun daha önce gördüğüm yanını hatırladım. Ülkesi için savaşan ve bir insanın katlanması gerekenden çok daha fazlasına katlanan duygusal olarak yaralı adam. Çok sevdiği bir arkadaşını kaybetmiş ve bundan kendini sorumlu tutan adam. Kendini benim içimde kaybetmek isteyen adam.

Keşke ben de kendimi onun içinde kaybedebilseydim. Carl'ın kapıyı çalması bizi bölmeden önce çok yaklaşmışım. Keşke her zaman düşünmek, planlamak ve hesaplamak zorunda olan bir siyasi aday olmak yerine sadece bir kadın olabilseydim ve hissedebilseydim.

Ama yapamam. Buraya gelmek için çok çalıştım ve bir adam tarafından raydan çıkarılmama izin veremem, onunla ilgili her şeye ne kadar ilgi duyarsam duyayım.

Kapı bir kez daha çalınıyor. Kapıyı açmak için fiziksel bir çekim hissediyorum ve onun karanlık, seksi bakışlarını tekrar üzerimde görüyorum.

Yapa

mam.

Yapa

mam.

Yapa

mam.

Yapa

mam.

Yapam

am.

Yapam

am.

Kulaklığımın sesini açıyorum ve hissettiğim her içgüdüyle savaşarak Jude'u görmezden geliyorum. Doğru olanı yapan iyi bir kız olmak hiç bu kadar zor olmamıştı.

BÖLÜM 13

Gözlerimi beyazın en parlak parıltısı doldurmadan önce kulak tırmalayıcı bir patlama kulaklarımı kapatmama neden oluyor. Bir anlığına kör oluyorum ve yere yapışıp kalırken kulaklarım çınlıyor.

Toz ve molozla dolu kavurucu bir rüzgâr yüzüme çarparak boğulmama neden oluyor. Soluk soluğa kalıyorum, yaşaran gözlerimi odaklamaya çalışıyorum.

Sanki bir kabustan uyanıyormuşum gibi, etrafimdakilerin feryatları yavaş yavaş ortaya çıkıyor ve her geçen saniye daha da yükseliyor.

Kan donduran çığlıkları beni şoktan çıkarıp o ana geri döndürüyor. Acım yok, ağzımdan çığlıklar çıkmıyor, zarar görmedim.

Sistemimdeki adrenalin duyularımı aşırı hızlandırıyor ve kalp atışlarımın hızlı temposu göz açıp kapayıncaya kadar sistemimden geçiyor.

Kardeşlerimi kurtarmak benim görevim. Havada uçuşan duman ve kir bulutunun arasından görebildiğim kadarıyla ayakta kalan tek kişi benim. Bacaklarıma tutunup yardımım için yalvaran bedenlerinin üzerinden geçerek odadaki tek pencereye doğru ilerliyorum.

Pencerenin yanına diz çöküp M16 tüfeğimin dürbününe monoküler gece görüşünü taktığımda aysız gece hiçbir şey ele vermiyor.

Zihnim kontrolsüzce yarışıyor, ama gece görüşü yerine kayarken ellerim inanılmaz derecede sabit. Bu bölgede sadece basit silahlara sahip on isyancı olması gerekiyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı. İstihbarat yanlıştı ve bu odadaki tüm adamlar bu yüzden acı çekmişti.

Kimin çuvalladığı önemli değildi; onları teker teker avlamak ya da acı çekmek benim omuzlarımdaydı

-Ve kardeşlerimi buradan çıkarmak için.

Tüfeğimi camsız pencereye doğru kaldırırken arkama bakmaya ve dikkatimi dağıtmaya cesaret edemiyorum. Her an silahlı adamlar kapıdan içeri dalaabilir ve başladıkları işi bitirebilirler. Uzaklardan gelen silah sesleri dikkatimi çekiyor, tüfeğimi o yöne doğru çevirip dürbünden herhangi bir hareket olup olmadığına bakıyorum ve biri görüş alanıma girer girmez ateş etmeye başlıyorum.

"Jude," diye sesleniyor arkamdan bir ses, ama duymazdan geliyorum, gelmek zorundayım.

Kurumuş çamurun küçük parçaları binadan uçup gidiyor, kurşunlar başımdan sadece birkaç santim ötede sekiyor.

"Jude," diye fısıldıyor yumuşak, tatlı bir ses. "Jude, uyan."

"Şerefsizler!" Bağırıyorum ve ateş etmeye devam ediyorum. Dikkatim dikkatimi dağıtmaya çalışan seste değil, kurşunlar isabet ettikçe yere düşen cesetlerde. "Geberin!"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bir an için kafam karıştı.

Reagan üstümde, yüzü gölgelerle örtülü. "Jude!" Ellerini yanaklarıma doğru kaydırıyor ve yüzümü kavriyor. "Jude, iyi misin?"

Kalbim küt küt atıyor ve vücudum ter içinde. Ellerinin tenimi kavurduğu yanaklarımda minik gözyaşı havuzları birikiyor. "Reagan," diye fısıldıyorum ve belki de rüyanın o olduğunu düşünüyorum. Uzanıp kabaca kollarını tutuyorum çünkü gözlerimin önünde yok olmasından korkuyorum.

"Ben buradayım." Bana gülümsüyor, parmak uçlarını tenimde gezdiriyor ve gözyaşlarını siliyor. "Güvendesin," diye fısıldıyor.

Kabusumu düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum ve birkaç derin, titrek nefes alıyorum.

O yaklaştıkça yatak alçalıyor ama bedenime yaslanmaya devam ediyor. "Rüyada ne görüyordun?"

"Yapamam," diyorum ona. Yaşadıklarımı, yaşamadıkça anlatmam mümkün değil. Hiçbir film ya da kitap insanı savaşın seslerine, kokularına ve görüntülerine hazırlayamaz.

"Sorun yok, Jude. Bana söylemek zorunda değilsin."

Ona anlatmak istiyorum ama anılarımı ona yükleyemem. Ellerim beline düşüyor ve onu öne doğru çekiyorum. "Gitme," diye fısıldıyorum çünkü sesim daha yüksek çıkamayacak kadar sarsılmış durumda.

Onu vücuduma doğru çekip tenlerimizin birbirine sürtünmesine izin verdiğimde bana karşı koymuyor. Yan tarafıma kıvrılıyor, kollarımın kıvrımına güzelce sokuluyor ve büyük, güzel gözleriyle bana bakıyor. "Bilmiyorum-"

"Yalnız kalamam," diyorum ve daha fazla itiraz edemeden sözünü kesiyorum. "Özür dilerim Reagan." Elini göğsümde dolaştırıyor ve göğüs kafesimin hemen altından yan tarafımı kavriyor. "Ne için?"

Dudaklarımı alnına bastırıp kokusunun ve yumuşaklığının tadını çıkarıyorum, onu kendime sıkıca sarıyorum. "Daha öncesi için."

Bedenimin üzerinden boş duvara doğru bakarken alt dudağı titriyor. "Önemli değil." "Hey."

Parmak uçları çenesini buluyor ve onu karanlığın içinden bana bakmaya zorluyor. "Fark eder. I Seni ya da aileni mahvederek seçim kazanmak istemiyorum Reagan. Eğer kazanırsam, bunu hak ettiğim için yapmak istiyorum."

"Carl'ın başka planları var," diye mırıldanıyor, tırnağı yan tarafımda geziniyor.

İçim içimi yiyor. "O benim patronum değil. Ben ne dersem onu yapar. Sana söz veriyorum, adının çamura bulanmasına asla izin vermeyeceğim. Sırların benimle güvende."

"Ne yapıyoruz Jude?" diye soruyor iç çekerek. Parmakları kaburgalarımın kıvrımından göğsüme doğru ilerleyip nefesimi keserken tüylerim diken diken oluyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum alnına usulca vurarak ve başparmağımla omurgasından aşağı inen çizgiyi okşayarak. "Şu anda burada olmamamız gerektiğini biliyorum, seni istediğim gibi istememeliyim, ama kendimi sana çekilmekten alıkoyamıyorum."

Durduramadığım bir çekim var - bedenim ve ruhum kontrolüm olmadan ona doğru yöneliyor. O güneş gibi, etrafıma sıcaklık ve rahatlık saçıyor ve ben onun yörüngesinde sıkışıp kaldım, kaçamıyorum.

"Bunu yapmaya devam edemeyiz." Esnemedi önce yanıma yaklaşmış eridiğinde sözleri

hareketleriyle uyuşmuyor.

"Hadi bir anlaşma yapalım." Haklı olduğunu bildiğim için boşa kürek çekiyorum ama bir an daha çalınmamasını hayal bile edemiyorum.

"Tamam," diye fısıldıyor göğsüme doğru, nefesi tenimde geziniyor.

Kendimi bir tartışmaya hazırlarken gözlerim kapanıyor. "Sadece bu geceyi bana ver. Benimle kal ve yarın ne yapacağımıza karar verelim. Düşünemeyecek kadar yorgunum ve hareket edemeyecek kadar rahatım. Burada, kollarımda kal."

Minik eli göğsümde, kalbimin hemen üzerinde geziniyor. "Kalacağım," diye esniyor.

Daha fazlasını bekliyorum ama birden sessizleşiyor ve nefes alış veriş değişiyor. Başımı yastığa bastırıp ay ışığıyla aydınlanmış yüzüne bakıyorum. Dudakları ayrılmış, gözleri kapalı ve küçük horultular odada yankılanıyor.

Kendi kendime kıkırdarken, sormama bile gerek olmadığını fark ettim - bu gece hiçbir yere gitmiyordu.

Sabah uyandığımda, sırtı önüme gelecek şekilde bana yaslanmıştı. Onu uyandırmaktan ve bu anı kaybetmekten korktuğum için hareket etmeye cesaret edemiyordum. Kolum ortasına dolanmış, onu sıkıca tutuyor ve bacaklarımız aramızda boşluk olmadan birbirine mükemmel bir şekilde oturuyor.

Tıpkı saat gibi, sabah ereksiyonum çirkin kafasını kaldırıyor. *Hay sikeyim*. Eğer şimdi uyanırsa, boku yerim.

Eriyip gitmesi için biraz zamana ihtiyacı var, muhtemelen bir gecede Reagan hakkında gördüğüm ıslak rüyayı unutmak için.

Burada kollarımda onunla yatmak yıllardır yaşadığım en büyük huzurdu. Sonunda uykuya daldığımda artık kâbus görmüyordum. Sanki Reagan hiç uğraşmadan şeytanlarımı kovalıyor.

Profilinin hatlarını inceliyorum, o uyurken her yumuşak kıvrımı ve kenarı ezberliyorum. Koyu renk kirpikleri yanaklarının üst kısımlarını öpüyor ve uçları hafifçe yukarı kalkıyor. Kusurlardan arınmış porselen teniyle çok güzel, neredeyse cennetten çıkmış gibi.

Gözlerim boynunun kıvrımını takip ederek eğildiğinde, omzundaki bir dövme dikkatimi çekiyor. Bir an için şok oldum. El yazısıyla kazınmış *Cesaret bir an daha dayanabilmektir...*

Hangisinin beni daha çok hayrete düşürdüğünden emin değilim - Reagan'ın bir dövmesi olması mı yoksa bu kelimelerin benim tenimi de kolayca süsleyebilecek olması mı çünkü ben onları yaşadım.

Reagan kıpırdanıyor ve ben nefesimi tutuyorum, bu anın bitmesine hazır değilim. Güneş ışığını engellemek için elinin tersiyle gözlerini kapatmadan önce "Jude," diye fısıldıyor. "Saat kaç?"

Pencereden dışarı bakıyorum, güneşin ufuktan sadece birkaç santim uzakta olduğunu görüyorum. "Saat yedi civarı." O çekip gitmeye fırsat bulamadan elim sıkışıyor.

"Lexi birazdan odama gelecek."

Yüzüm öne eğiliyor ve dudaklarımı boynunun kıvrımına yaslıyorum. Gülümsüyor, uykuyu göz kırparak uzaklaştırıyor. "Duş almam lazım."

Kulağına doğru bir öpücük kondurmadan önce ona "Harika kokuyorsun," diyorum.

Bana karşı kıvranıyor ve sonunda yok olan ereksiyon yeniden ortaya çıkmaya başlıyor. "Senin gibi kokuyorum."

Aramızda onun ince geceliği, benim boxer'ım ve taş gibi sert aletimden başka bir şey yok. "Bütün gün benim gibi kokmak çok mu kötü olurdu?"

Gözlerini kapatıyor ve yüzünde acı beliriyor. Kollarımdan kurtulup kıpırdanıyor, tam sikime sürtünüyor ve ben onu tekrar aşağı çekmeye çalışıyorum. "Yapma," diye fısıldıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. "Gitmeliyim Jude, yapamadan önce-" Sesi kesiliyor.

İçine kapandığını ve şimdiden zihinsel olarak benden kopmaya çalıştığını biliyorum. "Gitmek

zorunda değilsin." Teması kesmemek için elim sırtında bir yol izliyor.

Sürünerek yatağın diğer tarafına geçiyor ve bacaklarını kenarından aşağı sallıyor. "Bunu tekrar yapamayız, Jude." Gözleri kapalı ve omuzları çökük ama söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum.

Ona ulaşma ve onu tekrar kollarıma çekme dürtüsüne direniyorum. Ondan daha çok istediğim bir şey yok.

bu an. "Nasıl yapamayız? Aramızda şehvetten öte bir şey olduğunu inkâr edemem Reagan. Ruhum seni arzuluyor."

"Vücudun öyle. Onları birbirine karıştırma," diye cevap veriyor ve okunamayan bir ifadeyle halıya bakıyor.

"Seni istediğimi inkâr etmeyeceğim ama bundan daha fazlası var," diye tereddütle itiraf ediyorum ve kendimi yatağın ortasında oturur pozisyona getirmeden önce alnımı ovuşturuyorum.

Başını sallıyor ve titrek bir nefes veriyor. "Önemli değil." Kollarını kullanarak kendini yataktan itiyor ve yüzünü bana dönüyor ama gözlerini aşağıya dikeyor. "Eyaletteki en büyük siyasi yarışta rakipleriz, Jude. Ne hissedersen hissedelim, ne istersek isteyelim... bu olamaz."

Gözlerim ondan başka bir yere bakamıyor. Kederliyim, bu anı ezberliyorum. "Eğer her şey farklı olsaydı - eğer rakibin olmasaydım, benimle olmak *ister* miydin?"

Odalarımızı birbirine bağlayan kapının hemen önünde durdu. Başını kaldırıp bana bakıyor ve gözlerini benimkilere dikeyor. "Evet." Geriye doğru bir adım atıyor, ben de ona elimi uzatıyorum.

"Reagan."

Yanağında bir damla gözyaşı parlıyor ve parmaklarının tersiyle onu siliyor. "Hoşça kal Jude," diyor usulca ve kapıyı kapatıyor.

BÖLÜM 14

ÖNÜMÜZDEKİ birkaç hafta çok hızlı geçti. Sıkı bir kampanya yürütüyorum, otobüsüm eyalette bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, böylece sendika gruplarıyla görüşebiliyor, mitinglere katılabiliyor ve yeni seçmenlere ulaşmaya çalışıyorum.

Her sabah izlediğim haberlerden Jude'un aynı tempoda çalıştığını görebiliyorum. Kendini toparlamış görünüyor, gazetecilerin sorularını rahatça yanıtlıyor. Fotoğraflarda gazilerin onun etrafında toplandığı ve kadınların bir sonraki senatörlerinde aradıkları tek şey bakışlarmış gibi ona baktıkları görülüyor.

Telefonumdaki fotoğraflara bakıp onun kollarında uyuduğum geceyi hatırladığımı inkâr edemem. Her gece kaldığım otelin tavanına bakarken Jude'u düşünüyorum ve acaba yine kabus göreceğim mi diye merak ediyorum. Acaba her gece oluyorlar mı? Olursa onu teselli edecek birileri var mı diye merak ediyorum ve içten içe olmamasını umuyorum. Bu benim bencilliğim ama onun başka bir kadının kollarında teselli bulacağı düşüncesine katlanamıyorum.

Birlikte olamıyoruz ama yine de onun mesajları kalbimi başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde çarpıtıyor. İster şakacı ister ciddi olsunlar, telefonumun ekranında onun mesajlarını görmek bile içimde daha önce hiç hissetmediğim bir şeyleri harekete geçiriyor.

Nadir bir izin günü için ailemin evindeyim. Annemin ızgarada öğle yemeği hazırlamasına ve ortalığı temizlemesine yardım ettikten sonra verandadaki şezlonga uzanmışım. Barbekü tavuk ve patates salatası ile doydu, biraz kestirmek için dışarı çıkmak üzereydim ki babam dışarı çıkıp yanıma oturdu.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Kampanyayı kastediyor. Annem öğle yemeği sırasında sohbeti bu konudan uzaklaştırdı, bunun için minnettarım. Kampanya benim hayatım olduğu için konuşacak başka bir şeyim yok ama annemin bana evde neler olup bittiğini anlattığını duymak güzeldi.

"Güzel," diyorum temkinli bir şekilde. Bu konuşmalardan korkuyorum, ne zaman sözlerime saldıracağını bilemiyorum.

"Olağanüstü gidiyorsun, Reagan. Röportajlarda gerçekten güçlü çıkıyorsun. Anket rakamların sağlam ama bence onları biraz daha yukarı çekebiliriz. Yine de genel olarak memnunum."

Cevap vermeden önce duraksıyorum, beni eleştirip eleştirmeyeceğini görmek için bekliyorum.

"Teşekkürler baba." "Bazen sana sert davrandığımı biliyorum ama seninle gurur duyduğumu

bilmeni istiyorum. Bir zamanlar
O kadar çok kampanya geçirdim ki, sizi kendi hatalarımdan kurtarmak istiyorum. Ama sen bunu istemeyebilirsin."

Koyu renk güneş gözlüklerimi yukarı kaydırıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Yardıma için minnettarım baba. Sen olmasaydın burada olamazdım. Bazı günler o kadar stresliyim ki bir şeyi daha kaldıramayacakmışım gibi hissediyorum ama bu senin suçun değil."

Gülümsüyor ve gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluşuyor. "Ben de yaşadım. Bana ihtiyacın olursa buradayım, tamam mı?"

"Teşekkürler. Senin de meşgul olduğunu biliyorum."

"Çocuklarımdan biri için asla çok meşgul değilim. Ve teklifim Tom Harbor için geçerli. İhtiyacınız olduğuna karar vererseniz hazırda bekliyor."

Yumuşakça iç çektim. "Belki onunla bir görüşmenin zararı olmaz. Bir konferans görüşmesi falan yapabiliriz."

"Size kalmış."

Annem elinde limonata dolu bir tepsiyle verandaya açılan Fransız kapılarından dışarı çıkıyor. Aramıza koyuyor ve her birimize birer bardak dolduruyor. Babam bardağı alırken elini okşadığında, annem ona genişçe gülümsüyor.

Onların sahip olduklarına sahip olabilecek miyim? Ortak arkadaşları tarafından tanıştırdıktan sonra otuz dört yıldır birlikteler.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve elime alıp parmağımı ekranda kaydırıyorum. Sadece benim görebildiğimden emin olmak için çeviriyorum ve Jude'un bir fotoğrafını açıyorum. Gömleksiz ve suda bir tekne görünüyor, güneş zaten bronzlaşmış teninde pırıl pırıl parlıyor. White Sox beyzbol şapkası takmış ve elinde bir şişe birayla rahatlamış görünüyor. Tembel sırtışı çok seksi.

Jude: Şu anki durumum.

Gülümsüyorum ve cevap yazıyorum.

Ben: Eğlenceli görünüyor. Ben de bugün izinliyim.

Jude: Oh, ben kapalı değilim. Bu CTU başkanının teknesi. Günü birlikte geçireceğiz.

Korkudan ağzım açık kaldı. Sendika beni destekliyor. Ona zaman ayırmaları bile akıl almaz bir şey. Başka bir mesaj belirttiğinde ona cevap yazacak kelimeleri bulamıyorum.

Jude: Şaka yapıyorum, muhteşem. Bu arkadaşımın teknesi.

Ben de gidiyorum. Ben: Sen bir pisliksin.

Jude: Ara sıra. Bikinili fotoğrafım nerede? Ben:

Ailemin evindeyim.

Hey, bu harika. Babana bana gönderebileceğin bir fotoğraf çekmesini söyle. Ben: Komik bile değil.

Jude: Beni özleyor

musun? Ben: Belki.

Jude: Seni özledim. Geçen günkü röportajda bana kadın düşmanı demene rağmen.

Gülümsedim, çünkü ona yaptığım üstü kapalı iğnelemeyi anlayıp anlamayacağını merak ediyordum.

Ben: Seçim günü yaklaştıkça daha da kirlenecek, Titan. Jude:

Kirli, ha? Kulağa hoş geliyor.

"Reagan, mahallede biraz dolaşmak ister misin?" diye soruyor annem. "Elbette."

Bir mesaj daha gönderdim.

Gitmeliyim. Salı gecesi münazaramızda görüşür müyüz?

Jude: Evet. Beni zorlamak istiyorsan saçını topla. ;)

Mesajını okurken ve tekrar tekrar okurken ısınan sadece yanaklarım değil, tüm vücudum. Ben

İyi ki iletişim ismini Jude olarak değiştirmişim çünkü Justin Timberlake ile bu hararetli konuşmaları yapmak garipleşmeye başlamıştı.

"İyi misin?" diye soruyor annem. "Kızarmış görünüyorsun." "Oh, iyiyim. Hadi gidelim."

Telefonumu çantamda bırakıyorum, böylece Jude ile konuşmaya devam etmek zorunda kalmayacağım. En büyük zayıflığım kendisi gibi görünürken, ekibinde benim zayıflıklarımı arayan insanlar olması çok ironik.

Jude ve benim ilk münazaramızı yapmak üzere olduğumuz Chicago'daki üniversite oditoryumunda hissedilir bir enerji var. Bu ikimiz için de önemli bir an. Güçlü ama zorba olmayan, dengeli ama cana yakın görünmek zorundayız.

Bir adam yakamdaki mikrofonu ayarlıyor ve bana güven verici bir sırıtış atıyor. "Sadece kameradan saklamaya çalışıyorum," diyor. "Hazır mısınız?"

"Öyleyim."

Bu doğru. Dün on dört saatimi, bugün de on saatimi takımımınla münazaraya hazırlanarak geçirdim. Lexi, Tom Harbor'ı aradı ve ona tahmin etmemiz için bazı iyi sorular gönderdi. Hepsine tekrar tekrar cevap verdim ve ekibim "Seni ne ağlatır?" ve "Neden kedi yavrularını sevmiyorsun?" gibi rastgele, beklenmedik şeyler sordu. Bu sorular bana rastgele bir şey sorulduğunda sakın kalmama yardımcı oluyor.

Lexi benimle birlikte parlak ışıklı sahnedeki kürsüme doğru yürüyor. Bana uzattığı su şişesini alıp içerideki bir rafa koyuyorum.

"Bunu başarabilirsin," diyor omuzlarını dikleştirerek. "Yeterince iyi olduğunu, yeterince zeki olduğunu ve-"

Gözlerimi deviriyorum ve ikimizin de sevdiği eski bir SNL skecinden bahsetmesine gülüyorum. "Teşekkürler. Nasıl görünüyorum?"

Muhafazakâr lacivert elbiseme ve çıplak topuklu ayakkabılarıma onuncu kez bakıyor. "Harika. Saçlarını Fransız düğümüyle toplamana bayıldım."

Seyirciler arasında bir uğultu var ve ikimiz de neler olduğunu görmek için dönüyoruz. Jude az önce sahnenin diğer tarafından çıktı. Bir an nefes alamadım. Açık gri bir takım elbise, parlak siyah ayakkabılar, beyaz bir elbise gömleği ve parlak mavi bir kravatla bana doğru yürüyor. Tıraş olmuş ve saçları düzgünce geriye taranmış.

Lexi'nin nefes alışından Jude'un gösterişli ve hükmedici varlığından etkilenenin sadece ben olmadığımı anlıyorum. Bakışları üzerimde kalıyor ve ben de profesyonel tarafımı ortaya çıkarıyorum.

"Bayan Preston," dedi elini bana doğru uzatarak, "çok hoş görünüyorsunuz."

Elini tutup sıkıyorum ve kendime şu anda ne kadar çok gözün üzerimizde olduğunu hatırlatıyorum. Duygularımın ortaya çıkmasına izin veremem.

"Teşekkür ederim, Bay Titan. Size iyi şanslar."

"Ve sana." Elimi bırakmadan önce başparmağıyla parmak eklemlerimi okşuyor. Gözleri sıcaklık ve güvenle parlıyor.

Hay sikeyim. İlk kez münazara heyecanı yaşamasını ummak buraya kadarmış. Şu anda kesinlikle başkan gibi görünüyor.

Kürsüsüne doğru yürümek için dönüyor ve Lexi nefesinin altında "O da neydi?"

diye mırıldanıyor. "Sonra görüşürüz," diyorum ona.

İşareti alıyor ve sahneyi terk ediyor. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve televizyon yapım asistanının

geri sayımını bekliyorum.

Oyun yüzü, Reagan. Bu çok önemli. Sahip çık.

Münazaranın moderatörlüğünü, kuliste bana kendilerini tanıtan iki Chicago haber sunucusu yapıyor. Bunlardan biri, Jenna Morrison, tartışmayı açıyor ve kendimizi tanıtmamızı istiyor.

Giriş beni ısıtıyor. Kelimelerin aşinalığı kendime güvenimi artırıyor ve bana tüm bunları kaç kez prova ettiğimi hatırlatıyor. Jude da girişini çok iyi yapıyor ve onun da pratik yaptığını fark ediyorum.

"Bay Titan," diyor Jenna, "geçenlerde *Chicago Magazine* tarafından En Uygun Bekâr seçildiniz. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Utangaç bir şekilde sırtıyor. "Onur duydum."

O da ona gülümsüyor. Tanrı aşkına. Ne tür bir tarafsız gazeteci bu? "Hayatınızda özel biri var mı?" diye soruyor.

"Şu anda tamamen kampanyama odaklanmış durumdayım."

Dinleyicilerden hayal kırıklığına uğramış bir inilti korosu yükseliyor. Kürsümün kenarlarını sıkarak kendimi vurdumduymaz görünmeye zorluyorum. İçten içe, tekmeleyip devirmek istiyorum.

"Temsilci Preston, şu anda silah kontrolü konusunda ne düşünüyorsunuz?" Jenna bana soruyor. Görünüşe göre, Jude'a yaptığı gibi benim ilişki durumuma kıkırdamak istemiyor. "Her zaman durduğum yerde," diyorum. "Ben buna varım ve işte nedeni."

Hazırladığım cevabı vermeye başlıyorum ve prova ettiğim her notayı tutturarak kendimi kaptırıyorum. Jude'un gazilerimize sahip çıkacak tek kişinin kendisi olduğu yönündeki açıklamasını çürütürken kendimi özellikle iyi hissediyorum.

"Gazilerimizin bir sese ihtiyacı olduğuna katılıyorum," diyorum. "Ben de onların savunucusu olacağım. Ayrıca, her gün karşılaştığım ve sesleri duyulmayan diğer insanların da sesi olacağım. Ailesini geçindirebilmek için üniversiteyi bitirmek üzere yardıma ihtiyacı olan bekar anneler. Tam eşitlik isteyen ve bunu hak eden LGBTQ Amerikalılar. Artan okul masraflarını karşılayamayan ve dağ gibi bir borçla mezun olmakla karşı karşıya kalan üniversite öğrencileri. Sosyal Güvenlik ve Medicare'in güvende olduğunu ve diğer programları finanse etmek için yağmalanmadığını bilmeyi hak eden yaşlılar. Ülkemizin çeşitliliği muazzam bir değerdir ve herkesin temsil edilmeyi hak ettiğini unutmamalıyız."

Jude konuşmadan önce bir an için gözlerime bakıyor. "Temsiliyet iyidir, ama burada gerçekçi olalım. Hiç kimse dışarıdaki her sesi temsil edemez çünkü bazı sesler birbirine doğrudan zıttır. Hepsini dinleyeceğim ve sonra en iyi karar olduğumu düşündüğüm kararı vereceğim.

Liderlik budur. Daha önce de liderlik yaptım, bazen ölüm kalım durumlarında. Kongre'ye gidip popüler olanı yapmak istemiyorum. Doğru olanı yapmak istiyorum. İşte bu-"

"Doğru olanı yapmayacağımı mı söylüyorsun?" Keskin bir şekilde araya girdim. Beni sadece popüler olanı yapmakla suçladığını fark ettiğimde kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı.

Jude bana, "Neyin doğru olduğuna dair fikriniz, üzerinizde en fazla baskıyı kimin uyguladığına bağlı," diyor. "Ve bu senin hatan değil, çoğu politikacı için geçerli. Benim geniş omuzlarım var ve özel çıkarlara hayır diyebiliyorum. Baskı altında boyun eğmem."

"Ben de öyle."

"Eyalet emeklilik reformuna oy verdiğinizde bunu yaptınız. Devletimiz iflas etti, Temsilci Preston. Borç batağındayız ama siz zor bir karar vermek yerine tenekeyi tekmelediniz çünkü oyunuz öğretmen sendikalarına ait."

Bu yorumu hafif bir alkış aldı.

Seyirciye dönerek, "Vicdanımın sesini dinledim," dedim. "Öğretmenlerimiz emekli maaşlarını hak ettiler."

Onların kazandıklarını yağmalamıyorum. Zor kararlar için oy kullandım."

"Eyalet temsilcisi olarak görev yaptığınız kısa süre boyunca mı yoksa hukuk fakültesi öğrencisiyken mi?" Jude sertçe soruyor. "Kesin ölüm anlamına gelen bir savaşta isyancıların karşısına ilk kimin çıkacağına ben karar verdim."

Bu benim anım. Konuşmadan önce düşünmedim bile. "Sanırım ben sizin gibi değilim Bay Titan, çünkü bir lider olarak kendimi seçerdim."

"Ben yaptım." Sesi güçlü ama duygu yüklü. Salon sessizliğe gömülür. "Yaptım," diye tekrarlıyor ve kendini toparlamak için kürsüye bakıyor. "Kadınların ve erkeklerin ölümüne neden olan seçimler yaptım. Aileleri olan kadın ve erkeklerin. Önlerinde hayatları olan."

Sertçe yutkunuyorum, artık siyasi rakibimi göremiyorum. Şimdi Jude'u görüyorum, karanlık, lanetli gözleri doğrudan kalbime ulaşan adamı.

"Özür dilerim," diyorum usulca.

Kısa bir an için gözlerimle buluşuyor ve onun gözlerinde yüzen duyguyu görüyorum. Neredeyse pişmanlık gibi görünüyor.

"Ben kariyer sahibi bir politikacı değilim," diyor dinleyicilere. "Ama hepimiz bunlardan bıkmadık mı? Bence sahip olduğu her şey için çalışmış ortalama bir insanı seçmenin zamanı geldi. Kimse bana kaşıkla cevap vermiyor ya da kampanyamı finanse etmiyor. Bu sadece benim, sizden bana sizin için liderlik etme şansı vermenizi istiyorum."

Seyirciler yüksek sesle alkışlıyor. Söylediklerini çürütmek istiyorum ama korkuyorum. Babamın kampanyama bağışta bulunmadığını kesin olarak bilmiyorum. Bana görmediğini söyledi, ama kazanmamı o kadar çok istiyor ki bunu ona hiç yakıştıramadım.

Çok üzgünüm. Burada kıcıma tekmeyi yedim. Bu münazaranın belirleyici anıydı ve momentum sonuna kadar Jude'da kaldı. Oyun yüzümü korumaya çalışıyorum ama sakın kalabilmek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor. Bu kampanyada ilk kez öfkeli gözyaşları dökmek istiyorum. Jude bana yaklaşıyor ve *düşündüğüm* gibi acımasız bir baş belası olmak yerine, diğer tüm kadınların yaptığı gibi gizlice ona yaltaklanıyorum.

Jude benimle oynuyor. Benim zayıf noktam o çünkü o öyle istedi. Beni özel olarak tuzağa düşürmesine izin verdiğim ve sonra da televizyondaki bir tartışmada beni yere serdiği için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Münazaranın sonunda el sıkıştığımızda, Jude'un gözlerinde hala duyguların yüzdüğünü görüyorum. Yapmam gerekeni yapıyorum, fotoğraflara poz veriyorum ve küçük soyunma odama dönmeden önce iki röportaj yapıyorum. Oraya vardığımda kapıyı kapatıp oturuyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Dağılıyorum ve beni teselli edebilecek tek kişi de bu şekilde hissetmemin sebebi. Kendimi hiç bu kadar duvara yaslanmış ya da tamamen yalnız hissetmemiştim.

BÖLÜM 15

"BU GECEYİ MAHVETTİNİZ." Kalabalık yavaş yavaş salonun çıkışlarına doğru ilerlerken Carl heyecandan neredeyse uğulduyor. "Harika hissettirmedi mi?" diye soruyor ve sanki hayatından on yıl eksilmiş gibi şakacı bir şekilde omzuma yumruk atıyor.

"Evet." Başımı sallıyorum ama bu tamamen yalan. Münazarada beni harika hissettiren pek bir şey yoktu. Kalabalığın tepkisine bayıldım ama Reagan'ın yavaş yavaş kendi içine kaydığını, yanımdaki gölgeme düştüğünü görebiliyordum.

Sorun da bu. O

benim rakibim.

Nasıl hissettiğinin bir önemi olmamalı. Aşkta ve savaşta her şey mübahtır, değil mi? Ama bu ikisinin karışımı.

Çocukları futbol antrenmanına kimin götüreceği konusunda mücadele etmiyoruz. Açık bir Senato koltuğu için mücadele ediyoruz ve ikimiz de zirveye çıkamayız.

O gece hanın dışındaki bankta onu öpmek o an için harika bir fikir gibi görünse de bizi sonu uçurum olan bir yola ve ardından hiçliğe götürüyor.

İkimizi de mutlu edecek bir sonuç yok. Haftalar önce odamdan çıkıp gitmesine ve veda etmesine rağmen onu aklımdan çıkaramadım.

Aramızda hala bir çekim var. Bizi tekrar bir araya getiren ama zamanla muhteşem bir şekilde ayıracak olan o çekim gücü.

Onun yüzünü gazetelerde ve geceleri odamda yalnızken televizyonda görmek iki ucu keskin bir kılıç oldu.

"Carl." Illinois Cumhuriyetçi Parti Başkanı Martin Sanders sözümüzü kesti ve ben de kurtulabildiğim için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Hey, Marty. Nasılsın dostum?" Carl onun elini sıktı ve bana arkasını döndü.

Geriye doğru adım atıp kravatımı gevşetiyorum. "Ben kulise gidiyorum. Seninle on beş dakika sonra ön tarafta buluşuruz Carl."

"Evet, evet. Orada olacağım," diyor, beni hiç umursamadan ve el sallayarak. "Marty ve benim arayı kapatmamız gerekiyor."

Kravatım sanki beni boğuyormuş gibi hissediyorum, gömleğimle birlikte çalışarak içimdeki yaşamı boğmaya çalışıyor. Sahne arkasında soyunma odalarına doğru ilerlerken düğmeleri

çözüyorum.

Lexi telefonda konuşuyor, Reagan'ın odasının önünde volta atarken beni görüyor. "Yardım edebilir miyim?"

Sen?" Sesi hiç de dostça değil. Samimi bile değil.

Koridora şöyle bir göz gezdiriyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek, "Onunla konuşmam gerek," diyorum.

Bakışları ses tonundan bile daha az dostça. "Seni sonra ararım. Halletmem gereken bir sorun var." Telefonunun ekranına vuruyor ve elini yanına indirir indirmez yüzüme bakıyor. "Seni görmek istemiyor."

Lexi'nin yakınlığının onu görmemi engellemesine izin vermeyeceğim. "Bunu o mu söyledi, yoksa sen onun bakıcısı mısın?" "Onu herkesten daha iyi tanıyorum Bay Titan. Az önce orada olanlardan sonra-"

sahneye doğru bir adım daha yaklaşıyor ve sesini fısıltıya düşürüyor "-seninle bir daha asla konuşmak istemeyecek."

Ellerimi havaya kaldırdım ve itiraf ettim, "Biliyorum. Özür dilerim. Reagan'la konuşmam gerek Lexi. Konuşana kadar gitmeyeceğim."

"Güvenliği çağırıp seni aldırabilirim," diye tehdit ediyor.

"Olay çıkarmayacaksın Lexi. Onu görmeme izin ver, eğer benimle bir daha konuşmak istemezse onu rahat bırakırım," diye yalvarıyorum.

Bir süre bana bakıyor, gözlerini bana diyor. "Sana on dakika veriyorum Titan. Eğer onu üzersen..." Kemikli parmağı göğsümü dürtüyor ve bakışları derinleşiyor. "Seni mahvedeceğim."

"Bizi birkaç dakika yalnız bırakın ve lütfen kimsenin aşağı inmesine izin vermeyin." Kaşları birbirine yaklaştı. "Neden?"

"Çünkü insanlar beni onun soyunma odasından çıkarken görürse iyi görünmez."

Gözleri geniş koridorda geziniyor ama parmağı hâlâ göğsüme sıkıca bastırılmış durumda. "Reagan'ın hatırı için kimsenin görmediğinden emin olacağım. Sakın bir halt karıştırma, yoksa pişman olursun."

Sırtışıma kontrol edemiyorum. "Tam bir centilmen olacağım."

"Centilmen olmak senin doğanda var mı bilmiyorum. Acele et," diyor, bana bakmadan önce omzuma bakıyor. "Ben içeri girmeden önce on dakikan var."

Kapıya doğru uzanırken arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum.

"Teşekkürler, Lexi." Etrafına bir göz atıp bana sesleniyor. "Fikrimi değiştirmeden git."

Bir elim kapı kolunda, diğer elimi kaldırıyorum, kapıyı çalmak üzereyken fikrimi değiştiriyorum. Reagan beni asla içeri almayacak, tartışmadan sonra değil, onu küçümseme şeklimden sonra değil.

Ben odaya girmeden önce çılgılık atmaya başlamaması için dua ederek yavaşça kolu çeviriyorum. Kapı birkaç santim aralandığında onu bir an için görebiliyorum.

Masanın üzerine eğilmiş, başını ellerinin arasına almış ve burnunu çekiyor. *Tanrım, ağlıyor.* Bu benim hatam. Onun üzüntüsüne ben sebep oldum ve bu beni kahrediyor.

İleriye düşünmediğimiz için ikimiz de aptalız. Elbette siyasi bir tartışma çirkinleşecektir. Kıyasıya.

Boğuk hıçkırıklarından ya da arkamdan kapanan kapının tıkırtısından içeri girdiğimi duymuyor. Ellerim yumruk oldu ve onu incittiğim için kendi kıcımı tekmelemek istiyorum. "Reagan," diyorum, sesim neredeyse bir fısıltı.

Yavaşça başını kaldırıyor ve aynada benimle göz göze geliyor. "Jude," diye fısıldıyor ve gözyaşlarını bastırıyor. Güzel yüzü rimel izleriyle kaplı, parmak uçlarıyla yanaklarını sildiğinde bu izler daha da kötüleşiyor. Gözlerindeki hüznün şekil değiştiriyor ve bakışları buz gibi oluyor. "Seni görmek istemiyorum."

Bir adım öne çıkıp gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Konuşmamız gerek."

Kişisel alanına girdiğimde vücudu sertleşiyor. "Hayır. Söyleyecek bir şey kalmadı."

Elimi uzatıp topuzundan düşen küçük saç tellerini okşuyorum, o da gözlerini kapatıp geri çekiliyor. "Sahip olduğumuz birkaç dakika içinde söylenecek çok fazla kelime var." Bakıyor

ama tek istediğim onun arkasını dönmesi. "Özür dilerim"

demek için çok geç."

"Söylediklerim için üzgün değilim, Reagan." Yüzümü buruşturmam onun gözünden kaçmadı. Bu tam olarak kafamdaki gibi çıkmadı. "Sana söylendiği için üzgünüm... senin hakkında."

Bacakları küçük bankın üzerinde sallanıyor, sonra yüzüme bakıp bana ters ters bakıyor. "Bunu zarar görmeden atlabileceğimizi neden düşündüm bilmiyorum Jude. Beni itibarsızlaştırmaya çalışacağını biliyordum."

Aramızda çok az boşluk var. O kadar az ki vücut ısını ve vücudunun benimkine olan tanıdık çekimini hissedebiliyorum. *Ona dokunma, dokunamazsın.*

"Ben adayı itibarsızlaştırıyorum, kadını değil."

"Biz aynıyız," diyor bana, açık avucunu göğsüme çarpıp beni biraz geriye savurarak. Yüzündeki ifade canımı ellerinden daha çok yakıyor.

Bunu hak ettim. Davranışlarım boktandı. Cevaplarımı farklı şekilde oluşturabilirdim, onu biraz incitmeyebilirdim ama insanlar şüphelenirdi. Reagan ve ben rakibiz. Şahdamarına saldırmamız gerekiyor.

Elini geri çekmeden parmaklarımı bileğine doluyor ve bedenini kendime doğru çekiyorum. "Sahne ne olduğu ya da röportajda ne söylediğin umurumda değil Reagan. Konuşan aday, yani tutkusunu ve hayalini gerçekleştirmeye çalışan kadın. Önümde duran kişi sahnedeki aynı havasız, gergin kadın değil."

Gözleri bedenlerimizin birleştiği yere kayıyor ve benden kurtulmaya çalışıyor ama buna izin vermiyorum. "Sen aynı ukala pisliksin."

Hâlâ bileğini tutuyorum ve kolumu beline dolayarak onu kendime yaklaşıtıyorum. "Dur," diye fısıldıyorum, dudaklarımı alnının saç çizgisiyle birleştiği yere yaklaşıtıyorum. Gözlerim kapanıyor, kalplerimiz kontrolsüzce ve senkronize bir şekilde çarparken onu tekrar kollarımda hissetmenin tadını çıkarıyorum. "Özür dilerim."

"Beni incittin, Jude. Şimdiye kadar kimsenin söylediği bir şey beni bu gece o sahnede incittiğin kadar incitti mi bilmiyorum," diye itiraf ediyor. Sıcak nefesi boynumun derisinde geziniyor ve vücudumdaki her bir saç teli diken diken oluyor.

Gözlerimi açıyorum ve geriye doğru eğilip doğrudan ona bakıyorum. "Başka ne diyeceğimi bilmiyorum ama üzgünüm."

Gözlerini kapatıp konuşmadan önce çenesi titremeye başlıyor. "Bu çok zor. Mesajlaşmalarımız, öpüşmelerimiz, hepsi." İçimde eriyor, yanağını göğsüme yaslarlarken yüzünü gizliyor. "Bazen düşman olduğumuzu unutuyorum, ama sonra her şey bir ton tuğla gibi üzerime geliyor."

Son haftalarda hiçbir şey bana şu anda hissettiğim kadar zevk vermedi, onun bana doğru bastırılmış olması. "Biliyorum, bebeğim."

Eli kolumdan yukarı kayıyor ve pazumun üzerinde duruyor, parmakları beni sıkıca kavıyor. "Sana otelde hoşça kal dediğimde ciddiydim, Jude. Bunu kendime yapmaya devam edemem. Bu ikimiz için de adil değil."

"Bir çözümüm var."

"Seni becermeyeceğim," diye homurdanıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. "O değil ama teklif etsen hayır demezdim." Duraklıyorum çünkü bu fikrimi daha da az sevecek. "Neden okulu bırakmıyorsun?"

Kollarımda geriliyor ve tırnakları tenimi ısıyor. "Bırakmak mı?"

"Evet." Sanki siyasi geleceğimizden başka bir şey konuşuyormuşuz gibi rahatça söylendi. "O zaman birlikte olabiliriz."

Başını geriye atıyor ama kolum ortasına dolanmışken kaçamıyor. "Neden

Bırakıyor musun?" diye soruyor dişlerini sıkarak ve çenesini sıkarak.

Elim yan tarafına doğru kayıyor. "Benim işim çok önemli. Washington'da halletmen gereken o kadar önemli bir şey yok."

Bu sefer tüm vücudu sarsılarak benden uzaklaşıyor ve bana tokat atıyor. "Bu ne cüret!"

Darbe başımı yana doğru savuruyor ama hemen kendimi düzeltiyorum. "Ben sadece bariz olanı söylüyorum." Gözlerindeki parıltı ancak vahşi olarak tanımlanabilir. "Senden nefret ediyorum!" diye bağıyor hırıltılı bir sesle.

dudak.

Lanet olsun. Böyle olmasını istemezdim. Çabucak onu ensesinden tuttum ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Benden nefret etmiyorsun. Benden

asla nefret edemezsin." "Ediyorum," diye fısıldıyor.

Tartışacak zaman yok. Benden nefret etmiyor. Aramızda özel ya da kamusal alanda ne konuşulursa konuşulsun, onun hakkında asla böyle hissedemeyeceğimi biliyorum.

Çok uzun zamandır ayrıyız, haftalarca mesajlaşarak kedi fare oyunu oynadık. Ellerim yanaklarını buluyor, yüzünü avuçlarımın içinde nazikçe tutuyor ve eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Bana açıldığında ağzımı dolduran gırtlaktan gelen iniltisi hiç de nefrete benzemiyor. Dili benimkine karışıyor, muhtaç ve sıcak. Yüzünü sıkıca kavıyorum; aklını başına toplayıp çekip gitmesinden korkuyorum.

Ağzım daha talepkâr hale geliyor. Bedenlerimizin birbirine ne kadar mükemmel uyduğunu ona hatırlatmak için kontrol edilemez bir ihtiyaç devreye giriyor.

Hareket ediyoruz, onu tuvalet masasının yanındaki duvara doğru götürürken geri geri gidiyoruz. Ellerim vücudunda aşağı doğru kayıyor, belini kavıyor ve onu bana doğru kaldırıyor.

Bacakları ortama dolanıyor. "Yapamayız," diyor ağzıma karşı ve külotla kaplı amını çok fazla katmanla kaplı olan sikime sürüyor.

Öpücüğü daha da derinleşiyor, öncekinden daha aç. Şehvetten aklım başımdan gidiyor, onu duvara yapıştırırken kıcını sıkıyorum.

Dudaklarımız bir saniyeliğine ayrıldığında nefes nefese kalmıştı. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor, çekirdeğini bana sürüyor.

Ona doğru iterek, bir kolumla vücudunu yukarı kaldırıyorum ve elbisesinin üzerinden göğüslerine dokunuyorum. "Benden nefret etmiyorsun. Beni ne kadar çok istediğinden nefret ediyorsun." Kalçalarım dönerek aramızda sürtünme yaratıyor ve onu tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde öpüyorum.

Elleri omuzlarımın üzerinde geziniyor, alttan tenimi sıkıyor ve beni arzuyla çıldırtıyor. Etinin tadına bakma ihtiyacı beni bunalttığı anda, ağzım dudaklarından boynuna doğru kayıyor.

Duvara doğru itiyor, bana daha iyi erişim sağlıyor, ama aletime eskisinden daha sert sürtünüyor. Dudaklarım boynunda bir iz bırakırken pamuk ipliğine bağlıyım. Boğazımın derinliklerinden bir inilti yükseliyor ve kollarımda titrerken dişlerim yumuşak etine batıyor.

Kapı açıldı ve ikimiz de donup kaldık. "Reagan?" Lexi arkamızdan söylüyor.

İkimiz de birbirimize kocaman gözlerle bakıyoruz, hareket edemiyoruz.

Reagan'ın topukları kıcıma batarken beni tutuşu sıkılaşıyor ama dehşet içindeki gözleri benimkilere kilitleniyor. "Bize bir dakika verebilir misin?" Reagan titrek bir nefesle soruyor.

"Şey... Um..." Lexi duraklar. "Evet."

Kapı hızla kapandığında ikimiz de gülmeye başlıyoruz. Yakalanmanın sonuçları ikimizin de

aklından çıkmıyor ama kendimizi kıkırdamaktan alıkoyamıyoruz. Bir an için, bunun ne olması gerektiğini düşündüm.

Çocuklarınız sizi iş üstünde yakaladığında ebeveyn olmak nasıl bir şeydir bilirsiniz. Kalbiniz yerinden fırlar ve sonra durur, çok fazla şeyin görülmesinden korktuğunuz için hareket edemezsiniz - yani benim sertleşmemden - ve hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını bilirsiniz.

Onu tutuşum gevşiyor ve yavaşça vücudumdan aşağı kayıyor, bana karşı gerekenden daha sert itiyor. Bunu benim için mümkün olduğunca rahatsız edici hale getirdiğinden emin oluyor.

Ayakları yere değdiğinde ve temasımız kesildiğinde "Siktir," diye inliyorum. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

-Onu kaybetmenin işkencesi ya da hiçliği.

Reagan'ın yüzü kıpkırmızı ve dudakları şişmiş. "Kahretsin."

Aletim durmaya hazır değil ve uzanıp onu kenara itiyorum ve buradan büyük bir ereksiyon olmadan çıkabilmek için dua ediyorum. "Sanırım açıklamamız gereken *çok* şey var."

Adımlarını hızlandırmaya başladı ve aynada kendine bir göz attı. Önce, dudak dudağa olduğumuz sırada bana bulaşmamış olan son rimel lekelerini siliyor. "Onunla ben ilgilenirim."

Minik parmakları daha düzgün görünmesi için saçlarını düzeltiyor. "Siktir et," diye mırıldanıyor ve tokaları çıkararak saçlarının omuzlarından aşağı dökülmesine izin veriyor. Ama sadece düşmesine izin vermiyor, öne doğru dönüyor ve hızla ayağa kalkıyor, havada akmasına ve sırtına çılginca inmesine izin veriyor.

Tanrım.

Mükemmel bir fantezi gibi ve bunun farkında bile değil. Carl'ın yüzünü ya da istismara uğramış hayvanların gösterildiği o korkunç televizyon reklamlarını hayal ediyorum. O piçler beni her seferinde yakalıyor ve aklımda zavallı yavru köpeklerin üzgün yüzleri varken maksimum sertleşmeyi sürdürmemin imkanı yok.

"Reagan," diyor Lexi kapıyı hafifçe tıklatarak. "Artık içeri girebilir miyim?"

Reagan'ı kollarımın arasına alarak birkaç adım atıyorum. "Ne olursa olsun Reagan, senden asla nefret etmeyeceğim."

"Jude," diyor ve kaşlarını çatıyor. "Bunu tekrar yapamayız. Yapamayız."

"Şşş." Elim boynunu kavırıyor, onu kendime yakın tutuyorum ve birbirimizin gözlerine bakıyoruz. "Sana karşı koyabilecek miyim bilmiyorum."

Gözlerini kapatıyor ve iç çekiyor. "Yapmak zorundasın," diye fısıldıyor.

Dudaklarım ağzını buluyor ve onu bir kez daha öpüyorum, içimde hissettiğim her şeyi -ihtiyaç, istek, şehvet ve aşk- iletiyorum. Son kelime anında aletimi solduruyor ve neredeyse içime geri kıvrılıyor.

Reagan'ı sevebilmemin bir yolu yok. Bu beni diz çökmeye hazır hale getirecek türden bir aşk değil ama ona veda etmeye de hazır olmadığımı biliyorum.

Öpüşme bitip de çekildiğinde, "Hoşça kal Jude," diyor. "Bir dahaki sefere kadar," diyorum çünkü ona veda edebileceğimi sanmıyorum.

Reagan'a son bir kez gülümsemeden önce geri adım atıp kendimi toparlıyorum, onun hafif dağınık bakışını hatırlıyor ve buna neden olduğum için seviniyorum. Kapıyı açtığımda Lexi neredeyse kapıya dayanmıştı.

Konuşmuyor, sadece dudaklarını büzüp gözlerini kısıyor ve ben kapıdan çıktıktan hemen sonra beni itip kapıyı çarpıyor.

Beklediğimden daha iyi gitti.

BÖLÜM 16

Felaket münazara performansım yüzünden hâlâ kendime kızgın olmalıyım. Normalde, otele giden otobüs yolculuğu sırasında benimle konuşmaya çalışan herkese öfkeyle ve hançer gibi bakıyor olurdum.

Ama onun yerine, sıcak ve ağırlı hissediyorum. Jude üzgün olduğumu anladığında beni aramaya geldi. Yakalanma riskini göze aldı, böylece acımı öpücüklerle dindirebilecek ve güçlü, becerikli elleriyle beni tekrar iyi niyetime ikna edebilecekti.

Sadece onun hala içimde yankılanan hissi değil, aynı zamanda sözleri de.

"O zaman birlikte olabiliriz."

Yarıştan çekilmemi istiyor, böylece birkaç çalıntı, suçluluk dolu öpücükten daha fazlasını yapabiliriz. Yoksa istiyor mu? Belki de Jude benimle sıkı bir oyun oynuyor - beni kendisine aşık etmeye çalışıyor, böylece ben yarıştan çekileceğim ve o da Senato koltuğuna oturabilecek.

Soyunma odamdaki o öpüşme seansı bana gerçek gibi geldi. Onun sıcaklığı ve sözleri benim ona duyduğum tutkuyla aynıydı. Ama bir şüphe sesi hala kafamın içinde dolaşıyor.

İsteddiği kadına sahip olabilecekken neden bana bağlanmak istesin ki? Her fırsatta taşaklarını patlatan bir kadınla yuva kurmak zorunda değil - her sözüne yaltaklanan birine sahip olabilir. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip zevkle inlerken onu derin derin yutmak için yaşayan biri.

Kes şunu, Reagan.

Düşüncesi bile içimi ısıtıyor. Jude beni kendimin bir parodisine dönüştürdü. Ben her zaman güçlü ve kararlı oldum. Çıktığım her erkek ilk günden beri her şekilde yarı yarıya bir ilişki beklediğimi biliyordu.

Ama Jude Titan -sözde düşmanım- onun önünde diz çökmüş, gözleri kocaman ve dudakları mühürlü bir şekilde pantolonunun fermuarını yavaşça açıp bana arzuladığım şeyi vermesini beklerken hayal kurmama neden oluyor.

Ve bunu çok fena arzuluyorum. Lexi'ye bu gece otelde kendime ait bir odaya ihtiyacım olduğunu söyledim ve muhtemelen boktan münazara gösterimden sonra ruh hallerimden birinde olduğumu düşünerek gözünü bile kırpmadı. Ama aslında Jude'a duyduğum pençe ihtiyacını tatmin etmem gerektiği için. Bu gece yatakta bacaklarımın arasında benim elim olacak ama ben onun eli olduğunu hayal edeceğim.

"Biliyorum, bebeğim."

O derin ses tonuyla, kaşları endişeyle çatılmış bir şekilde bu sözleri söylediği anı, dudaklarımı

yalamama ve yavaşça nefes alıp vermeme neden oluyor. Sanki Jude içimde bir ateş yakmıştı.

ve ne kadar denesem de söndüremiyorum.

"Sana karşı koyabilecek miyim bilmiyorum."

O da bunu hissediyor. Akla ve mantığa meydan okuyan bu derin, çıldırtıcı bağı. Bulduğum yere gelmek için çok çalışan tek kişi ben değilim. Jude da bulunduğu yere gelebilmek için çok çalıştı ve hatta hayatını riske attı. Bir Senato koltuğu için yarışmak asla kolay değildir, ancak genç yaşlarımızda bu daha da zordur.

Jude içimde var olduğunu bile bilmediğim bir şeyleri uyandırıyor. Aslında bana meydan okuması ve benden zerre kadar korkmaması *hoşuma* gidiyor. Birine karşı böyle hissetmek ve bu konuda dürüst olmak için arada bir araya girmek çok acımasızca.

Yine de artık herkesten gizlice geçmiyoruz. Otobüste Lexi'nin gözleriyle karşılaşıyorum ve ona sessiz bir soru gönderiyorum. Telefonunu çıkarıyor ve birkaç saniye sonra ekranımda bir mesaj beliriyor.

Bunun hakkında konuşacak mıyız?

Ben: Kampanya yöneticim mi yoksa arkadaşım mı soruyor? Lexi: İkisi de.

Ben: Aptalca ve dikkatsiz davrandığımı zaten biliyorum.

Seni asla azarlamam. Seni seviyorum ve sana saygı duyuyorum. Sadece incindiğini görmek istemiyorum. Ben: Biliyorum. Arkamı kollaman benim için her şey demek.

Sana karşı kötü hisleri var. Seni aramaya geldiğinde bunu gözlerinde görebiliyordum.

Sözlerini okurken kalbim göğsümde taklalar atıyor. Ona baktığımda gözlerini deviriyordu.

Lexi: Sen de kötü durumdasın, anlıyorum. Neden bana söylemedin?

Ben: Özür dilerim. Ne kadar aptalca davrandığımı biliyordum ve bu itiraf etmesi zor bir şey. Lexi: Ona olan hislerinin bu geceki münazara performansını etkilediğini düşünüyor musun?

Derin bir iç çekiyorum ve otobüsün yastıklı koltuğuna yaslanıyorum. Ahh. Bunu düşünmemiştim bile, ama o iyi bir noktaya değindi. Jude muhakeme yeteneğimi gölgeliyor, bu yüzden bu gece olabileceğim kadar zeki olmadığımdan eminim. Telefonum başka bir mesajla çaldığında hâlâ onun mesajını düşünüyordum.

Jude: Her yerimden kokunu alabiliyorum ve bu beni deli ediyor.

Lexi'nin izlediğini bildiğim için gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

Ben: Dudaklarım hala sakalının onları çizmesinden dolayı acıyor.

Jude: O sızıyı bir de iç bacaklarında hayal et.

Ben: Yüzüne oturamdan mı bahsediyorsun?

Jude: Siktir. Ben öldüm.

Açılan bir sonraki mesaj Jude'dan değil.

Kaldığınız yerden devam ediyorsunuz. Bunu yüzünüzden anlayabiliyorum.

Ben: Suçlu.

Otobüste göz göze geldiğimizde gülümsüyordu.

Jude: Beni tekrar göreceğini söyle.

Söyle. Ben: Görmemeyi imkansız kılıyorsun.

Telefonumu bırakıp bir şişe su almak üzereydim ki çalmaya başladı. Bazen telefonumun gerçekten arama yaptığını unutmak çok kolay. Ekrandaki isim ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Baba.

Kahretsin. Müzikle yüzleşsem iyi
olacak. "Hey, baba."
"Hâlâ röportaj yapıyor musun?"

"Hayır, benden bu kadar."

Alay ediyor. "Çünkü kimse ezik biriyle konuşmak istemez." "Az önce bana ezik mi dedin?"

"O tartışmayı kaybettin Reagan," diyor sertçe. "Muhteşem alevler içinde kaybettin."

Gözlerimi kapatıyorum ve kendime onunla kavga etmenin hiçbir işe yaramayacağını hatırlatıyorum. "Kesinlikle en iyi gecem değildi."

"Anket sonuçlarınız bu gecedan önce düşmeye başlamıştı." "Hâlâ öndeyim," diye hatırlatıyorum ona.

"Uzun sürmez. O felaketten sonra olmaz."

Bıkkınlıkla iç çektim. "Ne söylememi istiyorsun? Berbattım ve bunu biliyorum. Tek yapabileceğim yarın daha sıkı çalışmak."

"Tom'dan bir iyilik istedim."

Gözlerimi kısıyorum. "Tom Harbor?"

"Hayır, Tom *Cruise*," diyor alaycı bir tavırla. "Tabii ki Tom Harbor. Bu noktada seni kurtarabilecek tek kişi o."

"Onu kampanyamda istemiyorum."

"Çok geç Reagan. Ya kaybedersin ya da kazanırsın ve bu yarışı kazanmalısın." "Ben mi kazanmalıyım, yoksa *sen* mi?"

Başka bir alay. "Evet, itiraf etmeliyim ki yenilgisiz Senato seçimlerimden sonra kendi kızımın bunu başaramaması benim için büyük bir utanç olacak. Rekor düzeyde bir onay oranıyla ayrılıyorum."

"Bu sensin baba. Ben de benim. Jude Titan hafif bir rakip değil."

"Zayıf yönleri var. Herkesin vardır. Tom'u iş başında izleyin, göreceksiniz."

Öfkeli bir nefes üflüyorum.

"Reagan, güven bana," diyor babam. "Sana nasıl yardım edeceğimi biliyorum. Ben de o yollardan geçtim."

Buna itiraz edemem. Etti. Tom'un kampanyama katılmasına neden bu kadar karşı olduğumu ona söylemediğim için, bunun yardımcı olacağına inandığını biliyorum.

Belki de olur. Tom *olmadan* kesinlikle öldürmeyeceğim.

"Tamam," diyorum, sesim hissettiğim kadar yorgun çıkıyor. Tartışma öncesi yüksek adrenalin çöktü.

"Tom yarın Chicago'da size katılacak."

"Chicago ofisinden de çalışabilir," dedim. "Hayır, o da seninle birlikte yola çıkacak."

Başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Neden uğraşayım ki? Babam beni hiçbir şey yapabilecek biri olarak görmüyor. Ve bu gecedan sonra, bu seçimi tek başıma kazanabileceğime olan inancım sarsıldı.

"Tamam. Lexi'ye mesaj atsin."

"Bunu hâlâ birlikte halledebiliriz Reagan. Titan'la birlikte görev yapmış ve onun itibarını sarsmak isteyebilecek bir askerle ilgili bir ipucum var."

Kaşlarımı şüpheyile indiriyorum. "Bu yasal olamaz."

"Sadece bana bırak, tamam mı?"

"Kazanmak için yalan söylemiyorum. Kimsenin bana yardım etmek için yalan söylemesine de izin vermeyeceğim. Bu bir anlaşma bozucu."

Babam, "Tom kampanyanıza yeni bir yaklaşım getirecek," diyerek beni başından savdı. "Biraz

dinlen, sonra konuşuruz."

Hat kesiliyor ve derin bir nefes veriyorum. Lexi bana sempatik bir bakış atıyor.

"Tom?" diye soruyor, cevabı zaten biliyor.

Sadece başımı sallıyorum.

"Onunla başa çıkabiliriz," diyor. "Endişelenme, tamam mı?"

Buzdolabına doğru yürüyor ve arkasını karıştırarak bir şişe şampanya çıkarıyor. Bir kahkaha krizine girdim.

"Münazaranın kazanılmasını kutlamak için mi?" Küçük bir homurtu ile söylüyorum.

Omuz silkiyor. "Ya da dertleşmek için. İçkinin güzelliği her iki şekilde de işe yaraması." "Kesinlikle dertleşmek için."

Lexi şişeyi açıyor ve şoförümüz hariç otobüsteki herkes için kırmızı bir Solo bardak dolduruyor. Konuşma yazarım Shawn göz kırparak, "Yarın Titan'la savaşmaya," diyor.

Plastik bardaklarımızı tokuşturuyoruz ve tatlı şeftali şampanyasını yudumluyoruz. Lexi bir şişe daha çıkarıyor ve gece için otelimize vardığımızda ikisini de devirmiş oluyoruz ve otobüsteki ruh hali daha da hafifliyor.

Lexi, odalarımızın bulunduğu sekizinci kata çıkarken asansörde bana sarılıyor.

"Sıcak bir köpük banyosu yap ve biraz çöp televizyon izle," diyor. "Yarın yeni bir gün."

"Teşekkürler. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Asansörün kapıları açılıyor ve odamı buluyorum, içeri girer girmez çantamı bir sandalyeye atıp topuklarımı tekmeliyorum.

Lexi'nin köpük banyosu önerisi kulağa hoş geliyor. Çantamı karıştırıyorum ve bir banyo eriyiği buluyorum. Odamdaki küvet küçük ama ekstra derin. Soyunuyorum ve suyu buhar ve köpüklerle dolana kadar çalıştırıyorum.

Küvetin içine gömülmek cennet gibi hissettiriyor. Şampanyanın etkisi hâlâ üzerimde ve endişelerim çok ama çok uzakta. Telefonumdaki haber sitelerinde geziniyor, tartışmayla ilgili haberlerden kaçınıyorum.

Jude'un web sitesine bakıyorum ve askeri üniformasıyla çekilmiş bir fotoğrafını görüyorum. Yüzündeki kasvetli ifade içimde bir yerlere dokunuyor. Ülkesi için hayatını ortaya koyması gerekmiyordu; o bunu *seçti*. Arkadaşının mektubunu düşünüyorum ve gözlerim doluyor. Neler yaşadıklarını hayal bile edemiyorum. Eve dönenler bile her zaman ağır bir yük taşıyacak.

Jude'un başka fotoğrafları da var: arkadaşları hayranlıkla bakarken gülümseyen bir kadınla tokalaşıyor - avcı kıyafetleri giymiş ve elinde tüfek tutan bir şok edici ve baretli bir adamın konuşmasını dinliyor, alnı konsantrasyonla hafifçe kıvrılmış. Son fotoğrafta kollarını sıvamış ve kaslı ön kolundaki koyu mürekkebe hayran kalıyorum.

Jude Titan, beni geri alacaksın.

Tam zamanında bana mesaj atarak nabzımı hızlandırdı.

Jude: Yalnız

mısın? Ben: Evet.

Jude: Ne yapıyorsun?

Ona fotoğraflarına hayran olduğumu söylemeyeceğimden eminim. Düşüncesi bile gözlerimi devirmeme neden oluyor.

Ben: Banyo yapıyorum.

Jude: Resim mi?

Pembe boyalı ayak tırnaklarımı küvetin duvarına dayayarak fotoğrafını çekiyorum, baldırlarım görünüyor ama kalın bir köpük tabakasıyla kaplı.

Jude: Şaka.

Fotoğrafım nerede?

Gözlerimi kapatıyorum, umarım bana bir penis fotoğrafı göndermez. Bu onun tarzı gibi görünmüyor, ama yine de...

Erkekler, iş penislerine gelince öngörülemez olabiliyorlar.

Telefonumun ekranında Jude'un yatakta yatarken çekilmiş bir fotoğrafı beliriyor. Üstsüz, siyah saçları beyaz yastık kılıfıyla kontrast oluşturuyor. İstemediğim halde dudaklarımı yalıyorum.

Tanrım, çok yakışıklı. Telefonumda tutmak ne kadar tehlikeli olursa olsun, bu fotoğrafı silmeyeceğim.

Şampanyanın verdiği cesaretle telefonumu elime alıp yüzümün fotoğrafını çekiyorum, saçlarım bağlı ve baloncuklar neredeyse göğüslerimin kabarıklığına kadar beni kaplıyor. Gönderdiğimde, gerginlik ve heyecan karışımı bir duygu hissediyorum.

Birkaç saniye sonra, başka bir mesaj belirir.

Jude: Çok güzelsin Reagan. Tek düşünebildiğim bu geceki boktan davranışımı ne kadar telafi etmek istediğim.

Aşkta ve savaşta her şey mübahtır, Titan.

Jude: Saçmalık. Seni bir daha asla ağlatmayacağım. Söz veriyorum.

Eriyorum ve bu buharlı banyo suyundan değil. Jude her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyor; tatlı sözler, iyi bir tartışma ya da biraz mesafe. Ve ne kadar yakınlaşırsak, o kadar az mesafe istiyorum.

Ben: Seni özledim. Keşke şu an yanımda olsaydın.

Jude: Ben de isterdim. FaceTime?

Bu düşünceyle kalp atışlarım hızlandı. Şu anda çok tahrik oldum ve *çok çıplağım*. Ama istiyorum. Tanrım, çok istiyorum. Sertçe yutkunuyorum ve ona mesaj atıyorum.

Ben: Tamam.

BÖLÜM 17

Bir dakika boyunca telefona bakıyorum ve gözümü tekrar tekrar kırıyorum, kelimelerin değişmesini bekliyorum ama değişmiyor. Beni FaceTime'dan aramayı kabul etti, hem de küvetten.

Aletim, baloncuklarla kaplı göğüslerinin fotoğrafından dolayı beyaz çarşafın altında zaten bir kaya kadar sert. Vücudunu görmek ve üzerinde tek bir kıyafet bile olmadığını bilmek sikimin onay içinde sallanmasına ve sallanmasına neden oluyor.

Lexi bizi soyunma odasında bastıktan sonra onu azarlamamış olmalıydı. Reagan'ın benimle bir daha asla konuşmayacağını düşündüm çünkü Lexi risk konusunda onu uyarır ve aklını başına getirirdi. Carl'ın Reagan ve beni öğrendiğini hayal bile edemiyorum; çılgına döner ve onunla bir daha tartışma dışında konuşmamı yasaklardı.

Birlikte olduğumuz her an büyük bir risk alıyoruz, ama bazen bu eğlencenin yarısı oluyor. Acaba bizi bir araya getiren şey bu mu? Tehlike. Savaştan döndüğümünden beri hayatım neredeyse sıkıcı bir hal aldı. Seçim bana özlemini çektiğim bir amaç verdi ve Reagan'la birlikte olmak kalbimin neredeyse savaşa gitmeye hazır olduğum zamanki kadar sert çarpmasına neden oluyor. Hayatım için korkmuyorum ama hala özlediğim o gizli heyecan ve adrenalin patlaması var.

Telefonumu komodininin üzerindeki lambaya dayıyorum ve bağlan tuşuna basıyorum. Telefon çalarken elimi yastığın altına sokuyorum ve heyecandan neredeyse patlayacak gibi olmama rağmen rahat görünmeye çalışıyorum.

"Hey," diyor bağlandıktan sonra. Eli havada hareket ediyor ve parmak uçlarından küçük su damlacıkları düşerek çıplak tenine çarpıyor.

"Hey, sen," diye cevap veriyorum, gözlerimi onun hareketlerinden alamıyorum. Telefonu küvetin ucuna doğru iterek bana baloncuklarla kaplı vücudunun mükemmel görüntüsünü veriyor. Sonunda kendimi onun yüzüne bakmaya zorluyorum. "Benimle FaceTiming yapmaya evet demene şaşırdım."

"Daha öncesini düşünmeden edemiyorum." "Ben oldukça unutulmazım." Sırıtiyorum.

Yüzü kameradan uzakta olsa da gözlerini devirdiğini açıkça görebiliyorum. "Kendini çok beğenmişsin, Jude." İfademi görmezden geliyor ve ben de ona izin veriyorum.

"Lexi sana isyan yasasını mı okudu?"

"Hayır," diyor iç çekerek, çıplak tenine biraz daha su damlatarak. "Ama mutlu değil."

Parmaklarından dökölme şekli gözlerimi yüzünden uzaklaştırıyor. "Ne dedi?" I

Birkaç saniye daha olsa bile dikkatim dağılmadan izleyebilmek için konuşmaya devam etmesini istiyorum.

Reagan kıkırdıyor. "Bana karşı kötü olduğunu söyledi." Elini suyun üzerinde gezdirerek kısa bir an için suyun ayrılmasına neden oluyor ve gözlerim suyun altında saklı olan herhangi bir şeyi görebilmek için çabalıyor.

Su durulduğunda ona "Haklı," diyorum ve küvetin kenarındaki kıvrılmış havluya yaslanıyor. Küçük saç telleri gevşemiş ve omzundan aşağı dökülerek suyun yüzeyini öpüyor.

Bana gönülsüz bir gülümseme veriyor. "Hâlâ benimle oynadığını düşünüyorum."

Telefonumu yanıma alarak doğruluyorum. "Öyle bir şey yapmıyorum, Reagan. Bu benim için bir oyun değil, biz bir oyun değiliz. Seçim de öyle. Bunu hemen kafandan çıkar."

"Nasıl emin olabilirim?" Dizleri sudan yükseliyor ve baloncuklar kalçalarından aşağı akıp yüzeyde kayboluyor. "Belki de tüm bunlar beni aşağı çekmek için oynanan dev bir kedi-fare oyunudur."

"Seni mahvetmek isteseydim, bunu çoktan yapardım."

"Bu rahatlatıcı," diye mırıldanıyor, ayaklarına ve kameradan uzağa bakıyor.

"Yüzünü daha iyi göreyim." Yüzümdeki ciddiyeti görebildiğinden emin olmak için ışığı açıyorum.

Elini uzatıyor, otururken görüşümü engelliyor. Avucunu çektiğinde tek görebildiğim yüzü oluyor. "Şimdi mutlu musun?"

"Son derece." Gülümsüyorum. "Seni kullandığımı düşünmeni hiç istemiyorum. Sana karşı hissettiklerimin gerçek olduğunu ve seni seçmenlerin gözünde itibarsızlaştırmaya yönelik kampanya stratejimin bir parçası olmadığını bilmeni istiyorum. Seni buna ikna etmek için ne yapabilirim Reagan?"

Boştaki eliyle çenesine vuruyor ve tavana bakıyor. "Kendine dokun ve izlememe izin ver." Sırıttıyor ve gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. "Bu beni rahatlatacaktır."

"Sadece sen de yaparsan," diye meydan okuyorum, yüzünün ciddileşmesini izlerken ellerimi birbirine sürtüyorum.

"Ben varım." Kaşlarını oynatıyor ve gülümsüyor. "Ama ben burada, baloncuklarımın altında güvenle kalıyorum."

"Sadece yüzünü görmeye ihtiyacım var," diye yalan söylüyorum, telefonu komodinin üzerine geri koyup lambayı kapatıyorum ve sadece ekranımın ışığı yüzümü gösterecek şekilde ona doğru uzanıyorum. "Bana fantezini anlat." Elim sertleşmiş sikime ulaşana kadar vücudumda aşağı doğru kayıyor ve parmaklarımı etrafına sarıyorum. "Seni neyin tahrik ettiğini duymama izin ver."

Avucunu göğsüne, tam göğsünün üstüne yaslıyor ve nefesini içine çekiyor. Eli yavaşça yüzeyin altında dolaşmaya başlıyor ve göğsünün yakınında duruyor. Sadece başparmağı görünüyor ama kendini okşadığını biliyorum. "Seninle bir oteldeyim," diyor gözlerini kapatarak. "Öpüşüyoruz ve birbirimize açız."

Şaftımı daha sıkı sıkıyor, avucumun içinde kabaca kavriyorum. "Üzerimizde kıyafet var mı?"

"Hayır." Sesi nefes nefese ve suyun hareketinden zar zor duyuluyor. "Ben sutyenim ve külotumla duruyorum, sen ise çıplaksın."

"Yatakta mıyız?"

"Beni pencereye doğru bastırdın ve bacaklarım beline dolandı." Yumuşakça inliyorum.

"Neredeyse amının sıcaklığını üzerimde hissedebiliyorum."

Gözlerini açıyor ve doğrudan bana bakıyor. "Sert sikişinin bana baskı yaptığını hissedebiliyorum. Sana sürtünüyorum, beni becermen için yalvarıyorum Jude. Beni daha derinden öpüyorsun, benimle

oynuyorsun."

Elim daha hızlı hareket ediyor ve eli suyun altında tamamen kaybolduğunda vuruşlarım düzensizleşiyor.

"Ellerin kıcımın altında, dudakların boynuma doğru eğilirken beni kabaca sıkıyor." Alt dudağını ısıyor ve ağzından küçük, yumuşak bir inilti çıkıyor.

Onu zihnimde canlandırıyorum - sırtı kavisli, göğüsleri yüzüme doğru itilmiş. "Boynunun kıvrımını öpüyorum, kendimi çok hızlı hareket etmekten alıkoymaya çalışıyorum," diye devam ediyorum.

"Evet." Başını havluya bastırıyor ve dudakları aralanıyor.

"Dişlerimi kullanarak sütyeninin askılarını aşağı çekiyorum ve göğüslerini ortaya çıkarıyorum." Duraklıyorum ve titrek bir nefes veriyorum. "Göğsüne giden yolu yalıyorum, ağrıyan meme ucunu sıcak, ıslak ağzıma çekiyorum." Yumruğumun üst kısmı başımın altına geliyor ve vücudum bu temasla titriyor. "Acele etmiyorum, sen yalvarana kadar her göğsüne yeterince ilgi gösteriyorum. Külotun sıırıslık ve sikime biniyorsun, boşalmaya çalışıyorsun."

İnliyor ve gözleri dalgalanarak kapanıyor.

"Dişlerim göğüs uçlarına sürtünüyor ve kollarımda titriyorsun. Onların sertliği ve teninin yüzüme değen yumuşaklığı beni tüketiyor. Sana doyamıyorum, ama sikim o kadar ağrıyor ki içinde olmak zorundayım."

"Evet," diye fısıldıyor. "Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var." Dudaklarını yaladığında neredeyse patlayacaktım. "Geri çekiliyorum ve kıcını tek koluma yaslayıp bir elimi serbest bırakıyorum." Parmaklarım uzunluğundan aşağı doğru kayarken şaftımı daha sert sıkıyor ve uca yaklaştığımda rahatlıyor. Reagan'ı düşünürken Kollarını ve tenini üzerimde hissetmek beni itiraf etmek istediğimden daha çabuk boşalmaya hazır hale getirdi. Daha önce olanlar bunu kolaylaştırmıyor. "Elimi aramıza koyarak vücudunun etrafına uzanıyorum ve parmaklarımı külotunun içine daldırıyorum."

"Sana ihtiyacım var, Jude."

Yanaklarındaki kızarıklık irademi zayıflatıyor ve sesim muhtaç ve sinirli çıkıyor. "Neye ihtiyacın var, Reagan?"

"Seni içimde istiyorum. Ağrım var ve ateşliyim." Dili tekrar dışarı fırlıyor ve göğsü daha hızlı inip kalkıyor.

Vuruşlarım eşitleniyor, daha akıcı hale geliyor. "Külotunu kenara çekiyorum çünkü sabırsızım. Ben de içinde olmak istiyorum. Sikim amını dürtüyor. Hissediyor musun?"

"Evet." Sertçe yutkunuyor ve gözlerini açarak başını bana doğru çeviriyor. "Hissedebiliyorum."

"İçime itiyorum." Bir an için konuşmayı kesiyorum çünkü konuşma kabiliyetim zorlanmaya başlıyor.

Sınıra çok yakınlım. "İlk başta seni yavaşça içime alırken her santimini hissetmek istiyorum."

"Ağzın nerede?"

"Seninkine karşı. Seni derinden öpüyorum ve içine daha sert girerken inlemelerini yakalıyorum. Kıçın cama dayanmış durumda ve seni kendime doğru çekiyorum, bedenlerimiz arasında boşluk bırakmıyorum."

Su hareketlenmeye ve kabarcıklar ayrılmaya başladığında, sikimi okşamayı bırakıyorum. Vücuduna bir göz atma ihtimaline kendimi kaptırdığım için hareket bile edemiyorum. "Aletime biniyorsun, vücutlarımız çarpışırken her bir hamleyi karşılıyorsun. Bir kolum beline sarılmış, diğeri hâlâ kıcını avuçlarken adını inliyorum."

"İçimde çok iyi hissediyorsun."

Su hareket ediyor ve bir parça göğüs görüyorum, bu da sikimin seğirmesine neden oluyor. "Seni ne kadar çok istediğimi hissediyor musun?"

"İstiyorum," diye fısıldıyor.

Sessizleşiyorum, düzensiz nefes alışını ve kendisiyle oynarken suyun çıkardığı sesleri dinliyorum. Aklım başımdan gitti. Nasıl hissettiğimi tarif etmenin başka bir yolu yok. Yanakları kızarıyor ve dili sürekli dışarı fırlayıp dudağına sürtünüyor. İzliyorum, parçalanacağı anı bekliyorum.

"Sikime sürdün bebeğim. Benim için gel," diyorum, artık yumruğumu elimde pompalamıyorum olmama rağmen. Açgözlü ve bencil davranıyorum ve bunun farkındayım. Gözlerini açıyor, yüzüme bir an bakıyor ve bildiğini söyleyebilirim. Elimi hareket ettiriyorum, yetişmek için şaftımı hararetle okşuyorum. Sanki hiç atlamamış gibi, saniyeler içinde, yüzeyin hemen altında yaklaşan bir orgazm kaynıyor.

Onun ritmine uyarak hızımı artırıyorum. "İçine gömüldüm, kendimi gidebildiğim yere kadar zorluyorum."

Sözlerim kesildi ve artık konuşmıyorum. O da inliyor, ben de... İkimiz de birbirimize çok yakınız ve başka bir şey söyleyemeyecek kadar kendimizi kaybetmiş durumdayız. Ağzı açık kalırken ve nefes alıp vermesi dururken gözlerimi kapatamıyorum ya da başka tarafa bakamıyorum. Tam arkasındayım, vücudum sistemimi parçalayan büyük orgazmdan titiyor.

Ön sevişmenin miktarı ve Reagan'ın edepsiz konuşmalarını duymak beni sınıra o kadar yaklaştırdı ki, görüşüm yoğunluktan bulanıklaştı. Gözlerim bir anlığına kapanıyor ve göz kapaklarımın ardındaki ışık patlamaları kör edici hale geliyor. Gözlerimi açmadan önce ciğerlerime hava çekmeye çalışarak birkaç titrek nefes alıyorum.

Reagan'ın yüzü telefona daha yakın ve benim ona baktığım gibi o da bana bakıyor.

On

u. "Bu çok ateşliydi," diye fısıldıyor, daha yüksek sesle itiraf etmekten korkuyor gibi.

"Öyleydi." Hafifçe gülüyorum ve yatağıma geldiğime pişman oluyorum. Her yerde müstehcen konuşmamızın kalıntıları var.

çarşaf.

"Boşaldığında komik bir surat yapıyorsun." Kıkırdıyor.

Vücudumu yatağın kenarına yaklaştırıyorum ve yüzümü tam kameranın içine sokuyorum. "Öyle mi?" "Evet, böyle bir şey." Dudaklarını ağzına götürüp balık suratı yapıyor.

"Bilmiyorum, Reagan."

Kahkahası daha da yükseliyor. "Ben de. Kanıt ister misin?" "Kanıtınız yok."

Kontrolsüzce gülüyor ve başını sallıyor. "Öyle ama."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve kalbim göğsümde çılgınca atmaya devam ediyor. "Nasıl?"

Nefes alıyor ve yavaşça üflüyor, çok gülmekten nefesini tutmaya çalışıyor. "Ekran görüntüsü aldım." Dudağını ısırtıyor ve masum numarası yaparak birkaç kez göz kırptıyor.

"Yalan söylüyorsun," diyorum ama midem bulanıyor çünkü bu kesinlikle yapacağım bir şey ama bunu düşünmemiştim bile.

Bir kaşını kaldırıyor ve sırtıyor. "Kanıt ister misin?" Gözlerim irileşiyor ve kanıtın onda olduğunu anlıyorum. "Hayır!" "Keyfim için saklayacağım."

"Reagan," diye fısıldıyorum ve telefonuma biraz daha yaklaşıyorum. "Evet, Jude?" diye soruyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Gülümsüyorum çünkü ödeşme çok kötü olabiliyor. "Seni bunun için yakalayacağım."

"Buna güveniyorum," diyor histerik bir şekilde kıkırdarak. İleri doğru uzanıyor ve ekran kararıyor.

Aval aval bakıyorum, o andan sonra telefonu yüzüme kapatmasına şaşırıyorum. Ama sonra

yüzümün ekran görüntüsünü içeren bir mesaj geldi.

Reagan yalan söyledi, lepistes suratım yok ama kesinlikle orgazmın ortasındayım. Beni alt etti ve etkilendim.

Kesin olarak bildiğim bir şey var ki o da Reagan Preston'ın yarışa girmeden önce düşündüğüm kadın olmadığı ve başımın ciddi şekilde belada olduğudur.

BÖLÜM 18

KAMPANYA OTOBÜSÜ beş dakika önce otelin otoparkından ayrıldı ve çalışanlarım şimdiden bir konu hakkında hararetli bir konuşma yapıyor. Ben habersizim, aklım hala dün gecede.

Jude ile dün gece yaptığım FaceTime görüşmesinden daha erotik bir deneyim yaşamamıştım. Başka erkeklerle yaptığım gerçek seks bile bana onun için gelmemi söylerkenki alçak, boğuk sesi kadar derin bir heyecan vermemişti.

Ben de tam olarak bunu yaptım. Onun için boşaldım, bedenim bilinçsizce onun emrine itaat ederek coştı. Ve bu, aramayı sonlandırdıktan sonra hala üzerimde yıkanan zevk dalgaları ile devam eden bir orgazm olmuştu.

Onunla telefonda seks yapmak bana bunu yaptıysa, gerçek seks yaparsak ne olur? Düşüncesi bile nabzımı hızlandırıyor. Dün gece derin ve tatmin edici bir uykuya daldıktan sonra rüyamda Jude'un çıplak ve kaslı vücudunu gördüm. Bu sabah sıcak ve ağırlı bir şekilde uyandım, vücudum *daha fazlasını* istiyordu.

"Bu konuda başka seçeneğimiz yok gibi," diyor Lexi, sesi her zamankinden daha keskin. "Bu *benim işim*

Eğer ben bununla başa çıkabiliyorsam, siz de çıkabilirsiniz."

Şaşkınlığımı üzerimden atıp kaşlarımı çatıyorum. "Tom'u mu kastediyorsun? O senin işini almayacak Lex. Kimse böyle bir şey yapmaz."

Omuz silkiyor. "Göreceğiz bakalım. Tom'un işleri kendi bildiği gibi yürütmek gibi bir ünü var." Bunu inkar edemem. "Söyleyeceklerini dinleyebiliriz ama bu yapmamız gerektiği anlamına gelmez."

"Bence dinlemeliyiz," diyor Lexi, omuzları çökmüş bir halde. "Dün geceki münazaradan sonra bazı anketler yaptırдық. Sadece izleyenlerden bir örneklemdi ama..."

"Kötüydü," diye bitiriyorum. "Gerçekten kötüydü."

Başımı iğrenerek sallıyorum. Rakibim tartışmamızda beni duman etti ve sonrasında FaceTime'da onu becerdim. Hemen *sonra* değil... Hemen sonra soyunma odamda onunla öpüştüm ve kampanya yöneticim tarafından basıldım.

Gerçek Reagan Preston hangi cehennemde? Hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermeyen çelik

gibi inatçı kadın?

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Keşke babam bilseydi.

Bu düşünceye gülmeden edemiyorum. Eğer bilseydi, kafası patlardı. Aptalca ve dikkatsiz davranıyorum. Ve bunu tekrar yapacağımı zaten biliyorum. Jude'la olan bu şey hayatımda ilk kez yaptığım bir şey.

tamamen benim için bir şey.

"Kendini mi kaybediyorsun?" Lexi soruyor.

Çılgın kahkahalarımı durduruyorum ve derin bir iç çekiyorum. "Hayır, ben iyiyim." Çalışanlarımın ciddi ve şaşkın yüzlerine bakıyorum. "Bakın çocuklar. Bu seçimi kazanmak istiyorum. Hepimiz canımızı dişimize takarak çalışıyoruz ve ben bundan daha fazla gurur duyamazdım. Bazen siyasette yukarıdan görmezden gelemeyeceğiniz bir emir alırsınız ve Tom da bu yüzden geliyor. Bu ekipteki hiç kimsenin bir eksiği olduğu için değil. Oyun yüzümüzü takınalım ve bunun ölüm kalım meselesi olmadığını hatırlayalım. Seçimin sonucu ne olursa olsun, hayat devam edecek. Hepimiz iyi olacağız."

Lexi başını sallıyor ama tamamen şaşkın görünüyor. Bu dün söyleyebileceğim bir şey değildi. O zaman hayatımın bu Senato koltuğunu kazanmaya bağlı olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra bir münazarayı kesin olarak kaybettim. Ve hayatta kaldım. Aslında hayatta kalmaktan fazlasını yaptım. Kendime yenilmişlikten başka bir şey hissettirdim. Jude bu yarışın dışında da bir hayat olduğunu hatırlamama yardımcı oldu.

"Hadi çörek alalım," diye öneriyorum. Lexi saatine bakıyor.

"Durursak Tom'la buluşmaya geç kalırız." Gülümsüyorum. "Daha da iyi. Çörek olsun o zaman."

Roy bir şekilde dev otobüsümüzü Chicago şehir merkezindeki küçük bir fırının önüne park etmeyi başarıyor.

Çörek ve kahve stokladıktan sonra herkesin morali daha da yükseliyor.

Otelin önüne geldiğimizde Tom Palmer House'un önünde bekliyor. Siyah saçlarının şakaklarına aklar düşmeye başlamış, ama bunun dışında aynı görünüyor. Onu karşılamak için otobüsten inmeden önce derin bir nefes alıyorum ve omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Reagan," diyor bakışları vücudumda gezinirken. "Uzun zaman oldu."

Yeterince uzun değil.

"Hazır mısın?" diye sordum. "Ne, sarılmak yok mu?"

Ona sahte bir gülümseme verdim. "Sarılmak yok. Sanırım çantalarınız için yardıma ihtiyacınız var? Yaşlanıyorsun."

Gözlerini kısar. "Ben sadece kırk üç yaşındayım, Reagan. Belboydan çantalarımı otobüse yüklemesini isteyeceğim çünkü bu pahalı bir takım elbise ve dışarı çok sıcak."

Otobüse binmek için dönüyor ve ben önüne geçerek onu durduruyorum. "Dinle, bunu tamamen profesyonelce yapmalısın, tamam mı?"

Tom'un yedi yıl önce çekici bulduğum sırtışı, şimdi onu gerçekte olduğu gibi bir pislik gibi gösteriyor. "Şimdiden benim hakkımda iffetsiz düşünceler mi besliyorsun?" diyor alçak bir ses tonuyla.

Gözlerimi deviriyorum. "Kesinlikle hayır. Bir kez hata yaptım ve bunu kabul ediyorum. Ama bir daha asla." "Hatırladığım kadarıyla üç kez oldu. Bir kez otel odamda, bir kez asansörde-"

"Dur," diyorum, yanaklarım yanıyor. "Ya geçmişi unut ve profesyonel ol ya da bu otobüse adımını bile atma."

"Vay, vay, vay. Artık otuzuna geldiğine göre sert bir kız mısın?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu senin kararın."

"Baban bu terimlerden hiç bahsetmedi."

Artık beni eskisi gibi korkutmayan bakışlarını tutuyorum. Jude bu pisliğe siktirip gitmesini söylerdi ve bunu bilmek bana da bunu yapma cesareti veriyor.

"Ne olacak Tom?" Sabırsızlıkla soruyorum. "Kahvem soğuyor."

"Profesyonel, elbette," diyor yumuşak bir sesle. "Görünüşe bakılırsa yapacak çok işimiz var."

"Sanırım öyle."

"Hadi başlayalım." Otobüsün kapısına doğru bir el sallıyor. "Önce bayanlar."

Başımı sallıyorum ve otobüse giden merdivenleri tırmanıyorum, parmaklarının kıcıma değmesi beni geriyor.

Lanet olası pislik. Fark etmemiş gibi yapıyorum çünkü personelimin önünde ona bunu

söyleyemem. Tanışma faslı bittikten sonra Lexi'nin yanına oturuyorum ve diğer tarafımda yer olmadığından emin oluyorum.

Şimdi, zorlu bir rakibe karşı Senato yarışına ek olarak, Tom'un ilerlemelerini de savuşturmak zorundayım. Genç bir bakireyken yaşlı bir adamın ilgisinin tadını çıkarmak o kadar kolay değildi. Tom'un benim ilkim olmasından nefret ediyorum. O zamanlar onun için bir şey ifade ettiğimi sanıyordum, ama ben sadece birçoğundan biriydim.

Telefonum bir mesajla çalışıyor ve ekrana bakıyorum.

İyi birine benziyor.

Ona bakıyorum, o da gözlerini deviriyor. En azından Tom'dan hoşlanmama konusunda yalnız değilim.

Tom ekibime, "Sizinle çalışmaktan çok memnunum," dedi. "Bu kampanyayı tekrar rayına oturtabileceğimizi düşünüyorum. Zorluklara rağmen kazanma konusunda deneyimliyim. Reagan, sen benim tecrübelerimi biliyorsun, değil mi?"

Onu tokatlamak istiyorum. Ya da daha iyisi, taşaklarını tekmelemek. Tom kasıtlı olarak benim genç aptallığımı yüzüme vuruyor. İşte tam da bu yüzden onu burada istemiyordum.

"Sanırım öyle," diyorum kaşlarımı birleştirerek. "O kadar uzun zaman oldu ki hatırlamak bile zor." "Hafızanı tazeleyeceğim," diyor Tom göz kırparak.

"İyy," diye

mırıldandı Lexi.

Aynen benim

düşüncelerim.

TOM'un bazı fikirleri iyi. Yasama deneyimimi vurgulamamı ve Demokratların yoğun olduğu eyaletimizde Demokrat tabanı bir araya getirmemi istiyor. Ev sahibi avantajı gibi.

Ama çoğunlukla, sabahı ve öğleden sonrayı Jude'u gözden düşürme planları hakkında tartışarak geçirdik. "Bana odaklanalım, ona değil," diyorum en az beşinci kez.

"Her iki açıdan da çalışmalıyız."

Oturduğum yerden kalkıyorum, bütün gün otobüste oturmaktan kaslarım ağrıyor. Bu gece bir miting için Güney Illinois'e gidiyoruz, bu da bize yol boyunca strateji geliştirmek için tüm gün veriyor. Öğle yemeği için durduğumuzda Tom'dan bir saatliğine kaçmayı başardım ama bunun dışında bütün gün onunla uğraştım ve gerginim.

Tom, "Lexi, bana tüm ilçe parti başkanlarının e-posta adreslerini içeren bir tablo getir," diyor. Burnunun üzerinde tünemiş olan gözlüklerinin üstünden bakıyor.

Lexi cevap vermeden önce, "Ona emir verme," diyorum. "Ona sor."

Tom bana ters ters baktı. "Formaliteleri bir kenara bırakmalıyız."

"Sorun değil, ama nezaketi elden bırakmayalım."

Tom elindeki kalemi otobüsün diğer tarafına doğru çevirir ve kalem camdan seker. "Bak, Reagan. Seninle sürekli bu ileri geri konuşmaları yapmayacağım. Baban beni buraya bu kampanyayı yürütmem için gönderdi. *Yürütmem için*. Arkadaş çevrenle el ele tutuşup fikir paylaşman için değil.

Yetkinin kimde olduğu konusunda anlaştığ mı?"

Otobüs tamamen sessiz. Tom ve ben birbirimize bakarken kimse kılını bile kıpırdatmıyor. Çenemi açıp gülümsemeye zorluyorum.

"Evet, temiziz."

"Güzel. Otele vardığımızda, sen ve ben odanızda güdük konuşmanız üzerinde çalışacağız."

"Sen, ben ve Lexi," diye düzeltiyorum. "Lexi ve ben otellerde aynı odayı paylaşıyoruz."

Şimdiye kadar bir ileri bir geri gittik ama Tom'un etrafta olmasıyla işler değişti. Lexi'nin bundan sonra her otelde benimle kalmasını istiyorum.

Tom masanın üzerindeki kâğıda bakarak, "Elbette," diyor. "İsterse oturabilir."

Çok küçümseyici. Keşke onu Jude'a şikayet edebilseydim, ama bu olmuyor. Dün geceki orgazm ortası fotoğrafına gizlice bakmak için cep telefonumu çıkardığımda, ondan bekleyen bir mesaj görüyorum. Bir saatten fazla süre önce göndermiş.

Jude: Seni düşünüyorum.

Ben: Aynı. Cevap yazmam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, dün geceki fotoğrafını satmak için Trib ile bir anlaşma yapmaya çalışıyordum.

Jude: Komik. Onlara seksi inlemelerinin beni azdırdığını

söyle. Ben: Bugün neredesin?

Jude: St. Louis'deki MO sınırına yakın. Sen

mi? Ben: Güneydeki miting.

Jude: Berber'i işe aldığını duydum.

Tom siyasi çevrelerde Tom "Berber" Harbor olarak bilinir çünkü rakiplerinin önünü keser. Acaba Jude artık benim takımımda olduğu için korkuyor mu? Ayrıca haberi nasıl bu kadar çabuk aldığını da merak ediyorum.

Beni mi gözetliyorsun?

Jude: Her zaman. Bunu sakın unutma. Tom sapığın teki, ondan

uzak dur. Ben: O benim kişisel favorim değil, ama yardıma

ihtiyacım var.

Jude: Keşke ikimiz de istediğimizi alabilsek. Kazanmak istiyorum ama bir yanımda bunun gerçekleşmesi için senin kaybetmenden nefret ediyorum.

Ben: Her şekilde iyi olacağım. Yeni bir bakış açısı

kazandım. Jude: Seçimden sonra görüşmeye başlayabilir

miyiz? Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum.

Kasım'a daha çok var Titan. Ve yarış buradan sonra daha da zorlaşacak. O zamana kadar benden nefret edebilirsin.

Jude: Asla.

Ben: Yani beni ezmek ve sonra benimle çıkmak mı

istiyorsun? Jude: Onun gibi bir şey.

Ben: Bunun sadece siyasi rakibinle yasak bir ilişkinin heyecanı olmadığına emin

misin? Jude: Eminim. Seni bir Cumhuriyetçi yapacağım. ;)

Ben: Asla.

Jude: Ateşini seviyorum. Ve sana her zaman saygı duyacağım, aynı fikirde olmasak bile.

Kelimeleri okurken içim yumuşadı.

"Reagan?" Tom beni o anın içinden çekip çıkarıyor. "Neredeyse geldik. Yaptığın çok önemli işi bitirebilir misin?"

Yine küçümseme. Tom tam bir pislik. Gözlerimi deviriyorum ve tekrar telefonumun ekranına bakıyorum.

Ben: Kazanırsam seçimden sonra hala benimle çıkmak

isteyecek misin? Tabii ki.

Tamam. Çünkü planım var. Oyun başlasın, Titan.

Jude: Oyuna devam. Ve sonra FaceTime yapalım.

BÖLÜM 19

Carl panik içinde odama dalmadan önce takım elbisemi değiştirip bir içkinin tadını çıkarmaya fırsatım bile olmadı. Volta atıyor, saçını başını yoluyor ve söylediği tek bir kelimeyi bile anlayamadığım bir şekilde atıp tutuyordu.

"Ne?" İçkimin kenarından ona bakarak soruyorum. "Sakin ol Carl."

Adam her an kalp krizi geçirip erken yaşta mezara girebilir; her şey onu strese sokuyor.

Önümde duruyor ve ellerini iki yanında yumruk yapıyor. "Onlar yaptı," diye homurdanıyor, zar zor ayakta durabiliyor.

"Kim ne yaptı?" Bardağımı masaya koyuyorum ve bana fırlatacağı haberlere karşı kendimi hazırlıyorum.

"Preston. Onu yakaladık."

Kaşlarım kalktı. Şimdi merakımı uyandırdı. "Öyle mi?"

Yine volta atıyor, otel halısına yeni bir desen işliyor. "Dün sana Harbor'ın kampanya ekibine katıldığını söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet." Haberi duyduğumda bu beni korkutmamıştı ve Carl da bu fikirden dolayı endişeli ya da heyecanlı görünmüyordu ama şimdi neredeyse manik oldu.

"Pekâlâ," diyor, kollarını çılgınca sallamaya başlamadan önce durup saçlarını düzeltiyor. "Sana Reagan'ı yok etmek için mükemmel bir şeyim olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun, ama sen bana kesinlikle olmaz demiştin?"

Vücudum geriliyor ve anında ona karşı korumacı hissediyorum. "Bunun bir parçası olmak istemiyorum. Sana onu itibarsızlaştırmak için bir kampanya yürütmediğimizi söylemiştim."

"Harbor evliyken onunla yattı, Jude. Bu o kadar büyük ki siyasi kariyerini mahvedecek."

Bekle, ne? Reagan Harbor'ı mı becerdi? Harbor evli miydi? Harbor'ın babasının kampanyasında çalıştığını biliyorum ama babası bu faaliyeti onaylamamıştır. Eğer bunu bilseydi, Harbor'ı onun hayatına geri göndermezdi.

Haber beni o kadar şaşırtıyor ki ilk başta cevap bile veremiyorum. Yumruğum kupanın etrafında kıvrılıyor ve onu avucumun içinde ezmek istiyorum. "Hayır, Carl! Kesinlikle olmaz."

Gözleri irileşir ve başı geriye gider. "Jude-"

"Dinle," diyorum ayağa kalkıp onun kişisel alanına girerken. "Kimi becerdiği ya da ne zaman becerdiği umurumda değil. Bu, seçimi kazanmak için kullanılmasını istediğim bir şey değil. Beni anlıyor musun, Carl?"

"Bu tabuttaki son çivi-"

Burnum onunkine değiyor ve elimi geri çektiğimde yakasına uzanmak üzereyim. "Eğer bu sızarsa -Fasulyeleri kim dökerse döksün, senin için geliyorum Carl. Bir daha asla politikada çalışmayacağından emin olacağım. Kendimi açıkça ifade ettim ve senden emirlere uymanı bekliyorum." Gözlerinin içine bakarken ve bunu basına sızdırmayacağına dair söz vermesini beklerken bakışlarım buz gibi.

Gözleri kısılıyor ve öfkeyle doluyor. "Seni anlamıyorum Titan." "Anlamana gerek yok, sadece emrettiğimi yapmalısın."

Ondan bunu yapmasını istemeyi siktir et.

İnsanlardan benim isteklerime uymalarını istemenin ötesindeyim.

Carl kendisinin haklı, benim haksız olduğumu düşünürse ağzındaki baklayı çıkarır. Onun hakkında bunu biliyorum. Zaferime olan sadakati, Reagan'ın onuru ve benim isteklerim dahil her şeyden üstündür.

Benden uzaklaşıyor ve dudaklarını büzerek başını sallıyor. "Onsuz kazanamayabilirsin." "Öyle olsun." O kadar sinirliyim ki bir şeyi ya da birini -tercihen Tom Harbor'ı- yumruklamak istiyorum.

"Biz her zaman onurlu insanlar olduk ve bu kampanyanın da farklı olmamasını istiyorum." Kime daha çok kızgın olduğumu anlayamıyorum. Carl'a mı Reagan'a mı?

Carl çünkü o Carl. Ama aynı zamanda sadece işini yapıyor.

Ya da Reagan'ın Tom Harbor'la yatıp iz bıraktığı için.

"Senin daha büyük taşakların olduğunu düşünmüştüm, Jude," diye cevap veriyor Carl, ama ona izin vermem için beni kışkırtamıyor.

Ne kadar büyük bir avuç olduğunu görmesini sağlayarak kasıklarımı tutuyorum ve gülüyorum. "Erkekliğimi kanıtlamak için yıllar önce yaptığı bir şey yüzünden bir kadını parçalamama gerek yok. Belki sen kadınları incitmekten zevk alıyorsun ama ben kesinlikle almıyorum."

Başı titriyor, nefesinin altında yarıştan ve nasıl kaybedeceğimden bahsediyor. Ona ters ters bakarak yerime oturuyorum ve kahve fincanımı alıyorum. "Şimdi izin verirsen, huzur içinde içkimi bitirmek ve yarınki yarışa hazırlanmak istiyorum, Carl."

Gitmeye başladı ve kapıyı kapatmadan önce "Amcık" dediğini duydum.

Sandalyemde öne doğru eğildim, derin bir nefes aldım ve gözlerimi ovuşturdum. Bu sabah uyandığımda güzel bir *gün* olacağını düşünmüştüm, ama *yanılmışım!* Reagan'ın Tom'la yattığı düşüncesini aklım almıyor, sadece Tom ondan birkaç yaş büyük olduğu için değil, Reagan bunu yaptığında Tom evli olduğu için de.

Reagan evliliği hafife alacak bir tipe benzemiyor. Ama yine de onun hakkında gerçekten ne biliyorum? Carl'ın derlediği kampanya dosyasında okuduklarım ve medyada duyduklarım dışında çok az şey.

Oldukça temel bilgiler. Herkesin internette arayarak bulabileceği şeyler. Carl özel bir dedektif tutana kadar Tom'la ya da başka bir adamla ilgili bir söylenti bile yoktu.

Belki de doğruluk payı yoktur. Belki de haberlere çıkıp on saniyelik bir şöhrete sahip olmak isteyen kıskanç bir kız kardeşin sözüdür.

Tam kendime ikinci bir içki koyacaktım ki telefonum öttü.

Boo: Hey.

Bir an ekrana bakıyorum ve ona Tom hakkında bir şeyler söylemeyi düşünüyorum. Hikâyeyi bir de ondan dinlemeyi çok istiyorum ama o zaman da onu bir şeyle suçladığımı düşünebilir. Ayrıca paniğe kapılacak ve muhtemelen bunu ona karşı kullanacağımı düşünecek - konuyu açarsam ne olursa olsun boku yerim.

Ben: Hey, sen.

Yuh: Günü'n iyi geçti

mi? Ben: İyiydi.

O da cevap yazıyor, ekrandaki üç küçük nokta hızla hareket ediyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak viski şişesini alıp masada yanıma koyuyorum. İçimde ona ihtiyacım olacağına dair bir his var.

Boo: Ne oldu? Benimki de iyiydi. Tom'un burada yolda olması farklı. Bugünkü mitingdeki kalabalık Lexi'nin beklediğinden daha azdı ve bu herkesi endişelendirdi.

Farklı. Eminim seviştiği biriyle yolda olmak ve sevişmek *istediği* adama mesaj atmak gününe gölge düşürmüştür ya da en azından heyecan seviyesini artırmıştır.

Ben: Çıplak mısın?

Yardım edemedim ama tüm konuyu geçiştirdim.

Yuh: Sadece Louboutin'lerimi giydim.

Kusursuz beyaz teni, siyah ve kırmızı topuklu ayakkabıları ve başka hiçbir şeyi olmayan zihnimdeki resmiyle "Siktir," diye inliyorum.

Ben:

Yalancı.

Boo:

Ben: Yani herkes orada kargaşa içinde mi? Eminim Tom tüm tecrübesiyle bunun üstesinden gelebilir.

Boo: Çok tecrübeli ama ekibim onun iş yapış biçimine alışık değil. Ben: Bana şu ayakkabılardan tekrar bahset.

Yuh: FaceTime yapmak ister misin? Lexi 20 dakikalığına gitti.

Ben: Lexi?

Boo: Bu gece aynı odayı

paylaşacağız. Ben: Hazır olduğunda

beni ara.

Çabucak kravatımı çıkarıyorum ve daha rahat olabilmek için gömleğimin üst iki düğmesini açıyorum. Lexi'nin içeri girme ihtimaline karşı kıyafetlerimi çıkarmıyorum, gerçi bu ilginç olabilir.

Sinir bozucu, uzay çağı zili çalıyor ve çok endişeli görünmemek için üçüncü çalışta cevap veriyorum.

Yüzü kameraya yakın ve tamamen giyinik bir şekilde gülümsüyor.

"Çıplak olduğunu düşünmemiştim," diyorum gözlerim ekranda gezinip onu bütünüyle incelerken.

Kıkırdıyor, kahkahayla başını arkaya eğiyor ve güzel boynunu ortaya çıkarıyor. "Hayır ama öyle olduğumu düşünseydin beni FaceTime'dan aramak isteyeceğini tahmin etmiştim."

Sırıttım. Onu çıplak görmeyi tercih ederdim ama ne olursa olsun onunla sohbet ederdim. "Tom nerede?" Viskiye dudaklarıma götürerek herhangi bir ipucu için onu izliyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, telefonu kendisiyle birlikte geriye doğru çekiyor. "O bir yerlerde. Muhtemelen çok uzakta değildir. Asla öyle olmaz."

"Eminim," diye mırıldanıyorum bardağın dibine

doğru. Çatık kaşlarıyla başını eğiyor. "Ne?"

"Yok bir şey. Bana mitingden bahset. Tartışma yüzünden mi?"

"Bilmiyorum." İç çekiyor. "Bence herkes sebepsiz yere panikliyor. Yemin ederim, stresli değillerse mutlu da degillerdir."

"Carl da."

Reagan'ın kapısı yüksek sesle çalınır ve Reagan bembeyaz kesilerek başını kaldırır. "Bir saniye bekle," diyor ve parmağını dudaklarına götürüyor. "Ben bu her kimse ondan kurtulana kadar bir şey söyleme. Tamam mı?"

"Söz veriyorum," diyorum ve kalbimin üzerine bir çarpı işareti koyuyorum.

Yataktan indiğinde, kamera tavanı gösteriyor, bana hiçbir şey vermiyor, ama otel odasının kapısının açıldığını duyuyorum.

"Ne istiyorsun?"

"Konuşabileceğimizi düşünmüştüm," diyor bir adam.

"Tom, meşgulüm. Bunu başka bir zaman yapabilir miyiz?" diyor ve ben de yapamayacağımı bildiğim halde bir şeyler görebiliyormuşum gibi yüzümü neredeyse ekrana bastırıyorum.

Kapı kapanıyor ve "Hadi ama, böyle yapma" diyene kadar gittiğini düşünüyorum. Bu gece başka ne yapman gerekiyor?" Sesi şimdi daha yüksek; telefona yaklaştım olmalı.

"Tom, gitmen gerek. Burası Lexi'nin de odası ve senin burada olmandan memnun olmayacaktır." Reagan'ın sesi gergin geliyordu.

Tom'un ekranını görece kadar yakın olması ihtimaline karşı parmağımı kameramın üzerine koyuyorum ama yine de her şeyi duyabiliyorum. Bu noktada nefesimi tutuyorum, ses çıkarmadan mümkün olduğunca küçük nefesler alıyorum.

"Yemek odasında oldukça meşgul görünüyordu. Bence o dönene kadar en az on dakikamız var. Arayı kapatmak istemez misin? Seni uzun zamandır görmedim."

Bir darbe sesi duyuyorum, ten tene çarpıyor ama ne olduğunu görmeyi ne kadar çok istesem de parmağımı kameradan çekmeye cesaret edemiyorum.

"Dokunma bana Tom. Git buradan. Seni kampanyamdan attırmadan önce defol. Git dediğimde ciddiyim."

"Seni son gördüğümünden çok daha farklısın. Tanıdığım Reagan'a ne oldu?" Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyorum. Odasına bir şey aramak için gelmişti, belki de bunun olmasını bekliyordu - belki de yıllar önce bıraktıkları yerden devam etmişlerdi.

"Ben büyüdüm. Artık küçük bir kız değilim. Ben bir kadını ve bu benim kampanyam. Rahatlamak için ayırdığım zamanı bölüyorsunuz. Şimdi gidersen memnun olurum, yoksa seni kampanyadan çıkarttırırım."

Kahkahası derin ve sağır edici. "Aptal olma Reagan. Bana ihtiyacın var. Bu yüzden buradayım."

Kapının ardından gelen ağır ayak sesleri bir an için duyduğum tek şey.

"Dışarı." Sesi bu kez daha yüksek, daha buyurgan. "Davet edilmediğin sürece odama gelme."

"Reagan," diyor ve sesi kesiliyor. Telefonu kulağıma yaklaştırıp ne dediğini duymaya çalışıyorum ama hiçbir şey duymuyorum.

Birkaç dakika sonra kapı kapanıyor ve telefon titriyor, görüşüm yatağın üzerindeki boktan mavi yorganla değişiyor. "Özür dilerim," diyor telefonu eline alıp kameraya bakarken yüzünü buruşturarak.

"Sorun değil." Başka bir şey söylemiyorum ve onun konuşmaya başlamasını bekliyorum. Belki bana geçmişlerini anlatır. Belki bana gerçekten güvenir.

Gözleri kısa bir süreliğine kapıya doğru kayıyor ve derin bir nefes alıyor. "Ne kadarını duydun?" "Pek bir şey duymadım," diye yalan söylüyorum. "Kimdi o?"

"Tom," diyor yüzünde ekşi bir ifadeyle. "Strateji konuşmak istedi."

Yalan dilinden döküldüğü anda midem düğümleniyor. "Carl gibi. Bütün gün strateji konuşabilir ve bundan asla bıkmaz."

"Evet. Aklındaki tek şey kazanmak."

Bir yalan daha. Tom onun odasına iş konuşmak için gelmemiştir ve bu gece kazanmak istediği tek şey Reagan'ın külotunun içine dalmaktır. Bunun için adamı suçlayamam. Her zaman aklımda.

onunla aynı odada.

"Kahretsin, Lexi geliyor. Koşmam lazım," diyor ve bana el sallıyor. "Yakında konuşuruz."

Cevap veremeden telefonu kapatıyor ve Carl'ın odamdan telaşla çıkmasından sonra kafamda daha fazla soru işareti kalıyor.

Reagan Tom'la kaldığı yerden devam etmek mi istiyor? Muhtemelen... Duyabildiğim için onu başından savmış olabilir.

Kazanmak için benimle oynuyor mu? İmkansız değil.

Ama bildiğim bir şey var ki, bunu öğreneceğim ve seçimden daha fazlasını kazanmak için var gücümle mücadele edeceğim.

BÖLÜM 20

Jude'u son gördüğümünden bu yana üç haftadan fazla bir süredir aralıksız kampanya yürütüyoruz. Aramızdaki tek şey mesajlar ve ara sıra kısa telefon görüşmeleri. Bir de orgazmın ortasında çekilmiş fotoğrafı var.

Ama bu yeterli değil. Onunla birlikte olmak istiyorum ve gizlice dolaşmaktan bıktım. Son zamanlarda gergin ve bunun sebebi kampanya mı yoksa ben miyim bilmiyorum.

Kampanya otobüsüm Elmhurst'e doğru yola çıktı. Chicago banliyösünde bir grup lise son sınıf öğrencisine sesleneceğim.

Lexi otobüs dolabından aldığı elbiseyi bana fırlatıyor ve ben de üstümü değiştirmek için banyoya giriyorum. Hafif, kolsuz, lacivert bir elbise ve nude topuklu ayakkabılarla iyi uyum sağlıyor. Umarım Ağustos sonundaki kavurucu sıcakta serin kalmama yardımcı olur. Saçlarımı at kuyruğu şeklinde topluyorum ve dikkatlice uçuk pembe dudak parlaticısı sürüyorum. Bu yaz, hareket halindeki bir otobüste makyaj yapmanın ilginç görünümlere yol açabileceğini öğrendim.

Dışarı çıktığımda Tom beni onaylarcasına bakıyor. "Az önce Titan'ın bu partiye geleceğine dair bir mesaj aldım" diyor.

"Ne?" Ses tonum amaçladığımdan daha keskin. Jude'u görmeyi çok istiyorum ama kampanya gereği ona katlanamıyormuşum gibi davranarak değil.

"Hükümet öğretmeni ikinizi de davet ettiklerini ve başlangıçta gelemediğini ama şimdi gelebileceğini söyledi." Tom omuz silkiyor. "Bu bir sorun değil. Bu çocukların bazıları ilk kez oy kullanacak Reagan. Diğer seçmenlere yaptığın gibi onların oylarının peşinden git."

Lexi otobüsün diğer tarafından sesleniyor. "Evet, ama..."

"Ne?" Tom ona sorar.

"Bence bu işi gizli tutmalısın," dedi bana. "Tartışmak yok. Bu sadece senin öğrencilerle, onun da öğrencilerle konuşması şeklinde olmalı."

Başım la onaylıyorum. Tom başını sallıyor. "Yine ortaya çıkacaksın. Bu sözümü unutma."

"O zaman ben yaparım. Bir liseye gidip kimseye çamur atmayacağım."

Otobüs durdu ve Roy geldiğimizi haber verdi. Lexi ve ben otobüsün kapısına yöneliyoruz, ikimiz de Tom'la tartışacak havada değiliz.

"Onu görme konusunda ne hissediyorsun?" diye soruyor nefesinin altında.

"Aynı anda hem heyecanlanıyorum hem de korkuyorum." Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.
"Bu ne kadar tuhaf? O

ve bunun başka biri olduğu için olup olmadığını merak ediyorum." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Yumuşakça iç çektim. "Eminim ona verebileceğimden daha fazlasını istiyordur. Etrafta gizlice dolaşmak ikimiz için de tehlikeli. Belki de kendisini bir bok sanan Cumhuriyetçi bir hatun bulmuştur."

"Kes şunu," diyor Lexi, kolumu tutarak. "Eğer sadece sıcak bir beden isteseydi, seninle asla ilişkiye girmezdi. Seni risk almaya değer buldu."

Ona gülümsüyorum. "Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun. Bana ne giydireceğini, ne zaman yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu ve beni nasıl güldüreceğini biliyorsun."

"Sen de beni aynı şekilde tanıyorsun."

"Evet, ama..." Lisenin ana giriş kapısının önünde durdum ve ona döndüm. "Benim için çok şeyden vazgeçtin. Banliyöde yaşıyor, düzenli bir işte çalışıyor, akşamları ve hafta sonlarını kendine ayırıyor olabilirsin. Bunun yerine, uyanık olduğun hemen her anı benimle çalışarak geçiriyorsun."

"Bu işi seviyorum," diyor. "Ve bunu tüm kalbimle inandığım en iyi arkadaşım için yapmak büyük bir bonus."

Elini tutup sıkıyorum. "Sensiz kaybolurdum."

Lisenin kapıları açıldı ve heyecanlı bir kadın bizi karşılamak için dışarı çıktı. "Temsilci Preston," diyor elimi sıkarak. "Ben Tracy Tyler.

hükümet öğretmeni. Davetimizi kabul ettiğiniz için *çok* onur duyduk."

"Burada olduğum için çok mutluyum," diyorum ona. "Bu benim kampanya yöneticim, Lexi Grant." Omzumun üzerinden bakıyorum. "Ve bu da kampanya danışmanım, Tom Harbor."

Lexi ve Tom'un ellerini sıkar ve ardından, "Bay Titan az önce geldi. Sizi sınıfa götüreceğim." Yolda, bu yıl öğreteceği tüm üniteleri sıralıyor.

"Yerel yönetim mi?" İlgimi çektiğini söyledim. "Bu harika bir fikir. Keşke daha fazla öğretmen bunu yapsa."

Tracy beni floresan ışıklarıyla beni lise günlerime geri götüren büyük bir sınıfa götürürken gülümsüyor. Ben içeri girerken öğrencilerden birinden kısık bir ısıklık sesi geliyor.

Sınıfın önünde oturduğu sandalyeden ayağa kalkan Jude, ışığın geldiği yöne doğru bir bakış fırlatır.

Gözlerimiz kilitlenirken kalbim çarpıyor. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Soluk mavi bir elbise gömleği giymiş, üst düğmesi açık ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Gri takım elbise pantolonu, sandalyesinin arkasına astığı ceket ve kravatıyla son derece seksi görünüyor.

"Temsilci Preston," diyor hayalini kurduğum alçak ses tonuyla. "Sizi gördüğüme sevindim."

Uzattığı eli sıkıduğımda nefesim ciğerlerimden bir hışımla kaçıyor. Birbirimize dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Bay Titan," diyorum, kendimden emin ses tonum içimin nasıl eridiğini yalanlıyor. "Ben de sizi gördüğüme sevindim."

Sınıfın önündeki diğer sandalyenin önünde durup elbisemi ve saçımı düzeltiyorum.

Jude onun önünde duruyor ve beni izliyor, kendisi de oturmak için benim oturmamı bekliyor.

"Temsilci Preston," diyor Tracy, "Bize kendinizden bahseder misiniz?"

Toplanan öğrencilere gülümsüyorum, çoğu tamamen ilgisiz görünüyor.

"Adım Reagan," diyorum. "Ve bana sıkça sorulan bir soru da adımı Başkan Ronald Reagan'dan alıp almadığımı. Öyle. Babam yirmi dört yıldır senatör ve Demokrat olmasına rağmen Reagan'ın tarzına ve dürüstlüğüne hayran. Bence seçilmiş yetkililerimiz herkesle birlikte çalışabilmeli ve herkesle iyi geçinmelidir. Otuz yaşındayım ve üniversiteden sonra hukuk fakültesine gittim. I

Eyalet meclisine aday olmaya karar vermeden önce sadece birkaç ay avukatlık yaptım, bu yüzden hukuki yardıma ihtiyacınız olursa... beni aramayın."

Bu birkaç kahkaha alır. Sıra Jude'a geldiğinde, öğrencilere liseyi Illinois'de okuduğunu, ardından burslu olarak Illinois Üniversitesi'ne gittiğini ve Deniz Piyadeleri'ne kaydolduğunu söylüyor. Askeri başarılarından hiç bahsetmiyor.

"Lise son sınıftayken insanlar size hayatınızda ne yapmayı planladığınızı sorar ya?" diye soruyor öğrencilere. Bazıları başını sallar. "Benim hiçbir fikrim yoktu. Siz de henüz bilmiyorsanız sorun değil. Bunu anlamak için kendinize zaman tanıyın, ancak karar vermenize yardımcı olması için ya üniversiteye gitmenizi ya da orduya katılmanızı şiddetle tavsiye ederim."

Sınıfın ön sırasında ona hülyalı bir ifadeyle bakan bir kız var. Utangaç bir gülümsemeyle bana döndüğünde, ben de kızın baktığı gibi hissediyorum.

"Kafes dövüşüne hazır mıyız?" diye sordu bana. "Kesinlikle sen kazanacaksın, çünkü ben kadınlara vurmam."

"Siyasette kavga etmek çok dünde kaldı, öyle değil mi?" Ben de öyle diyorum.

"Evet. Daha deneyimli olan sen olduğun için onlara bir eyalet temsilcisi ya da senatörün hayatından bir günü anlatabilirsin."

Hürmeti beni etkiliyor. Ona sırtımı dönmek zorundayım, yoksa duygularımın ortaya çıkacağını biliyorum. Öğrencilere eyalet meclisindeki ve meclis dışındaki hayatımı anlatıyorum ve ardından Tracy öğrencilerin sorularını yanıtlamak üzere kürsüyü açıyor.

Arkadaki bir kız hemen elini kaldırıyor. "Kız arkadaşın var mı?" diye soruyor Jude ve gergin kahkahalar atıyor.

Gülümsüyor. "Resmi bir şey yok ama özel biri var. Facebook durumum 'üzerinde çalışıyorum' olacak."

Bana döndüğünde öyle bir sıcaklık hissediyorum ki bacak bacak üstüne atmak zorunda kalıyorum. "Peki ya sen?" diye soruyor bir erkek öğrenci. "Benimle mezuniyet balosuna gelmek ister misin?"

"Ah..." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp boğazımı temizliyorum. "Ben de Jude ile aynı yerdeyim."

Hayatımın her bölümü o kadar kamuya açık ki bu ilişkiyi sadece kendime saklıyorum."

"Çok seksisin," diye sesleniyor odanın arkasından bir erkek sesi. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama elimde bir şey yok, o yüzden tekrar kapatıyorum.

Jude sandalyesinde daha dik oturur. "Evet, çocuklar... bunu duymak istemeyebilirsiniz ama sadece oturun ve bana bir dakika verin. Ben büyürken, babam ben on iki yaşındayken çekip gitti. Bu yüzden annem beni tek başına büyütmek zorunda kaldı ve biliyor musunuz? Çok iyi bir iş çıkardı. Bana her zaman babamın yanımda olmamasının benim için asla bir mazeret olamayacağını söylerdi ve hiçbir zaman da olmadı. Evde iyi bir örneğiniz olsun ya da olmasın, doğru olanı yapın, dostum. Kadınlara saygı göster. Eğer seks yapıyorsan, korun. İyi notlar alın. Dürüst bir insan ol."

Tüm oda, yüzündeki ciddi ifadeyle beni çağıran Jude'a kilitlenmiş durumda. Ona yaklaşmak istiyorum ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

"İtibar, diğer insanların sizin hakkınızda ne düşündüğüdür" diyor. "Karakter ise derinlerde kim olduğunuzdur. Karakterinize odaklanın, itibarınız kendi başının çaresine bakacaktır. Birinin bana verdiği en iyi tavsiye bu." Bana doğru bakıyor. "Birinin sana verdiği en iyi tavsiye neydi, Reagan?"

Aklımı başıma toplamaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. Jude'un beni büyüleme gibi bir yeteneği var.

"Sadece bir hayatınız var" diyorum. "Büyük hayaller kur, sıkı kovala ve hayallerinin ne olduğuna"

sadece senin karar verebileceğini bil. Liseden mezun olduğumda annem bana bunu söylemişti."

"Bu harika bir tavsiye," diyor Jude, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde. "Her zaman senin için önemli olan şeyler için savaş."

Tracy boğazını temizler. "Pekâlâ o zaman. Reagan ya da Jude ile el sıkışmak ya da selfie çekirmek isteyen varsa, şu an tam zamanı."

Ön sıradaki kız yerinden fırlar ve Jude'a koşar.

"Ekim ayında on sekiz yaşında olacağım," diyor nefes nefese bir ses tonuyla. "Ve *kesinlikle* oy vereceğim. Senin benim ilkim olmanı istiyorum."

Jude hafifçe güler, kaşları çatıktır. "Teşekkürler."

İkimiz de öğrencilerle selfie çekiyoruz ve sonra Carl ve Lexi tüm sınıfla birlikte fotoğrafımızı çekmek için herkesi topluyor. Jude ve ben grup fotoğrafı için arka sıradayız ve tam fotoğraf çekilirken avucunu kışımın üzerine kaydırıp sıkıyor.

Derin, temiz bir nefes alıyorum. Başımı dik tutmalıyım. Ama Jude bu kadar yakınımıdayken kolonyasının hafif kokusunu alabiliyorum.

Bu kokuyla kaplanmak istiyorum. Onun teninin her santimini benimkinin her santiminde istiyorum. Yatağa atlamak ve aramızdaki tüm bu cinsel hayal kırıklığını gidermek için direnmek gittikçe zorlaşıyor.

Tom'un dikkatli bakışları üzerimde ve bu hoşuma gitmiyor.

"Lex, ben tualete gidiyorum," dedim. "Otobüste buluşuruz."

En yakındaki kadınlar tuvaletine doğru ilerlerken topuklu ayakkabılarım boş koridorun zemininde tıkırdıyor.

Oraya vardığımda ellerimi lavaboya dayıyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum.

Her zamanki Reagan. Burada görececek bir şey yok. Kimse Jude Titan yüzünden duygusal bir karmaşa yaşadığını söyleyemez.

Sadece ben biliyorum ve bunu içimde saklayabilirim.

Banyo kapısı açılıyor ve baktığımda Jude'un içeri girdiğini görüyorum. Lavabodan uzaklaşırken kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Karanlık, aç bakışları üzerimde geziniyor. Sadece bu bakıştan bile onu *hissedebiliyorum*. Beni banyo girişinden görünmeyecek şekilde banyo duvarına yasladığında zor nefes alıyorum.

"Şu bahsettiğin adam var ya," diyor ellerini belime dolayarak, "şanslı piçin teki. Tanıdığım biri var mı?"

Avuçlarımı göğsünün üzerinde gezdiriyorum, parmaklarımın altındaki her kas çıkıntısının tadını çıkarıyorum. "Oldukça sarhoş edici biri," diyorum. "Ön kolunda çok seksi bir dövme var. Her gece onun hayalini kuruyorum."

Elleri kışıma doğru kayıyor ve beni yukarı kaldırıyor, bacaklarım içgüdüsel olarak onun beline dolanıyor. "Bu doğru mu? Onun içine gömülmesini mi istiyorsun?"

"Evet." Parmaklarımı kısa saçlarının arkasına geçiriyorum ve ağızlarımız sert, cezalandırıcı bir öpücükle çarpışıyor. Nefesim kesilene kadar birbirimizin tadına bakarken ereksiyonu karnıma baskı yapıyor.

"Hayatındaki tek erkek ben miyim?" Jude bana soruyor, yüzlerimiz hala bir santim uzakta. "Elbette. Bunu bana neden soruyorsun ki?"

Gerilir. "Sadece bilmek istiyorum. Benimle oynama, Reagan."

"*Değilim*," diyorum alçak ve sert bir ses tonuyla. "Başka kimse yok. Senin için var mı?"

Sadece başını sallıyor. "Senin için aklımı kaçırdım. Bana bunu yapan başka kimse yok."

Kirli yanaklarını ellerimin arasına alıyorum. "Yasak olanın heyecanı mı? Beni elde ettikten sonra hâlâ beni isteyecek misin?"

Kaşlarını indiriyor. "Sana *sahip* olduktan sonra mı? Yani seviştikten sonra mı?" Bir kez başımı salladım.

Yüzünde kurt gibi bir gülümseme beliriyor. "Bu sana *sahip olmak* değil, Reagan. Benim için sana *sahip olmak* demek, bedenini, kalbin ve ruhunla benim olman demek. Birbirimize ait olduğumuz anlamına geliyor."

Gözlerim yaşla doldu. "Seni bu seçimde kaybetmek istemiyorum."

"Reagan?" diye bir erkek sesi banyoya seslenir.

Gözlerim dehşet içinde açıldı. Bu Tom ve ben burada rakibimle öpüşüyorum. Jude parmağını dudaklarına götürüp başını sallıyor.

"Ne?" Kızgın bir ses tonuyla sesleniyorum.

"İşiyorum." "Oh. Neden bu kadar uzun sürüyor?"

"Tom, *git* buradan. Burada genç kızlar var."

Kapının kapandığını duyuyorum ve Jude ayaklarımı yere indiriyor.

"Git onu buradan çıkar," diye fısıldar Jude. "Ben önümüzdeki otuz saniye boyunca burada kalacağım."

Bana hızlı, yumuşak bir öpücük veriyor ve ben banyodan aceleyle çıkmadan önce gözlerimiz bir saniyeliğine buluşuyor.

Bu riskliydi. Ve şimdi ben Tom'u buradan çıkarırken Jude liseli bir kızın tuvaletinde mahsur kaldı.

"Tom," diyorum ona yetişmek için koşarken, "konuşmamda yaptığım değişiklikler konusunda çok haklı olduğunu fark ettim. Bir sonraki durağımıza giderken seninle yeni versiyonun üzerinden geçebilir miyim?"

"Tam zamanında," diye mırıldanıyor.

Okulun ön kapısından çıkarken dönüp çıktığımız tuvaletin kapısına bakıyorum. Jude başı eğik bir şekilde dışarı çıktı. Rahatlayarak nefes veriyorum.

Yakalanmamız an meselesi. Lexi sırrımı saklayacaktır ama bizi yakalayacak bir sonraki kişi o kadar sadık olmayabilir. Bu çılgınlığı seçim sonrasına kadar durdurmalıyız.

Ama yapamam. Jude benim için çok şey ifade ediyor. Yeterince olmasa da şimdilik sahip olduğumuz tek şey olan bu çalıntı anlar için kariyerimi riske atmaya devam etmek zorundayım.

BÖLÜM 21

KAMPANYA YALNIZLIKTIR.

Etrafınız her gün binlerce insanla çevriliyken bunun gerçek olduğunu hayal etmek zor. Ancak en büyük kalabalıklarda bile boşluk vardır.

Dün Reagan'ı görmek pek çok duyguyu harekete geçirdi. Onu yalnız yakalamadan liseden çıkmasına izin veremezdim. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve Tom resme girdiğinden beri aramızda mesafe vardı.

Yanımda otururken onu bir şahin gibi izledi. Carl her zaman gözlerini benden ayırmaz ama aynı yoğunlukta değil. Tom ona görev icabı değil, aklındaki arzuyla bakıyordu. Onunla birlikteyken ben de aynı bakışa sahibim.

Ranzamda oturmuş tavana bakarken, Reagan ve Tom'un birlikte görüntüsünü aklımdan çıkaramıyorum. Ne kadar kirli olursa olsun bir geçmişleri var ve onları ilk başta bir araya getiren şeylerin ne kadarının şimdi onları tekrar bir araya getiriyor olabileceğini merak ediyorum.

Carl perdeyi geri çekiyor ve yüzünü kişisel alanıma sokuyor. "Bu haftanın programını gözden geçirelim."

Başımı çeviriyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Uyuyor olabilirdim," diyorum ranzadan yuvarlanmadan önce.

Kağıtları masanın üzerine yayarken gülüyor. "Uyumayacağını biliyordum. Uyumak için çok fazla şey var."

Kabine kayıyorum, telefonumu yüzüstü bırakıyorum ve pencereden dışarı bakıp sıra sıra mısırların geçip gidişini izliyorum. "Belki de yorgunumdur."

Beni görmezden geliyor ve önüme bir kâğıt parçası koyup parmağıyla üzerine vuruyor. "Üç gün sonra Peoria'da bir münazaramız var," diye hatırlatıyor, sanki unutulabilmişim gibi. "Sanırım Bayan Preston'ın tabutuna çiviye çakacak olan bu olacak."

Kağıdı ona doğru itiyorum. "Ben hazırım."

"Okuldaki görüntünüz viral oldu. Şu anda özellikle genç seçmenler arasında anketlerde üst sıralardasınız."

"Bunu duymak her zaman güzeldir." Telefonum bip sesi çıkarıyor ve ben de açıp ekrana bakıyorum.

Yuh: Sen ünlü birisin.

"İyi bir şey mi?" Carl soruyor. Telefonumun üzerinden ona bakıyorum ve merakla kaşlarını çatıyor.

"Sadece bir seçmenimden mesaj."

Sakinleşti ve evrak işlerine geri döndü. "Sana doyamıyorlar." "Evet." Ona hızlı bir cevap göndermek için telefonumun kilidini açıyorum.

Ben: Ben zaten bilgilendirildim.

Boo: Bence neredeyse bir hayran

kulübüne ihtiyacın var. Ben: Başkan

olmak ister misin?

Boo: Ben senin en büyük hayranınım.

Etrafımda ne olursa olsun ve kaos ne kadar çılgınlaşırsa çılgınlaşsın, o bana gülümsemek için bir neden veriyor. Carl'la ilgili her şeyi unutarak usulca kıkırdıyorum.

"Bilmem gereken bir şey mi var?"

Telefonumu kapatıp tekrar yüzüstü yerleştiriyorum. "Hiçbir şey yok. Sadece bazı sosyal medya paylaşımlarına göz atıyorum."

Carl yumruğunu masaya vurur ve homurdanır. "Lanet olsun. Seyahat konaklamasından kim sorumlu?" diye otobüsün arkasına doğru bağırır.

"Sorun nedir?" Kollarımı kabin minderinin arkasına doğru uzatarak soruyorum.

"Bu saçmalık yüzünden biri kovulacak." Şakağının yanındaki damar çıkıntı yapıyor ve neredeyse nabzının attığını görebiliyorum. "Bize yine Preston'ın otelinde yer ayırtmışlar."

Sanki bulutlar dağılmış gibi. Seyahat asistanına iyi çalışmaya devam etmesini söylemeliyim. "Önemli bir şey değil."

Kampanyaya yeni katılan Jonathan utanç içinde yüzünü asarak ön tarafa doğru yürür. "Evet, efendim. Bir sorun mu var?"

"Preston kampanyasıyla aynı otelde yer ayırtmışsınız. Bay Titan bu şartlar altında çalışamaz. Bize en kısa zamanda yeni odalar bulmanız gerekiyor, yoksa kovulursunuz."

Jonathan bana bakıyor ama başını kaldırmıyor. Titrek bir sesle, "Diğer her şey rezerve edildi," diyor.

"İptal et, otobüste kalacağız."

"Jonathan," diyorum ve Carl'a dik dik bakıyorum. "Otel odalarını terk edin. Aynı otelde olmak dünyanın sonu değil. Bunu daha önce yaptık ve hayatta kaldık. Yine yapabiliriz. İyi çalışmaya devam edin."

Jonathan'ın başı kalkıyor ve yüzündeki şaşkınlığı görebiliyorum. "Teşekkür ederim efendim. Bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim," diyorum ona gülümseyerek. "İyi bir iş çıkarıyorsun."

Başını öncekinden biraz daha dik tutarak otobüsün arkasına doğru yürümeden önce gülümsüyor.

"Boktan bir iş yapıyor ve bunu sen de biliyorsun." Carl öfkesini kontrol etmeye çalışıyor, ellerini ovuşturuyor masanın üstünde birlikte.

Ona el salladım. "Sadece bir gece Carl. Bunu kendi avantajıma kullanabilirim." İç çekiyor, yanaklarını şişiriyor. "Nasıl?"

"Preston'ın aklına biraz girebilirim. Daha münazaraya başlamadan onu atlatabilirim."

Dudağını kıvrır ve gözlerini kısar. "Ona ulaşabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Onu çingiraklamak kolay. Onu son tartışmada gördünüz. Bunun kritik olduğunu söylemiştin. Neden konumumuzu avantajımıza kullanmayalım?" Boşuna çabalıyorum çünkü Reagan'a daha yakın olmak istiyorum. Carl bunu oyun planımın bir parçası olarak kullandığını düşünürse bana destek vereceğini biliyorum.

"İŖe yarayabilir," diyor kırılaŖan saçlarını alnından aŖađıya doğru tararken. "İŖe yarayacak. Ŗimdi bana haftanın geri kalanından bahset."

Tüm hafta boyunca planladığı mitingler ve küçük belediye binaları toplantıları hakkında konuŖuyor. Birkaç saniyede bir baŖımı sallıyorum, Reagan'a bir mesaj yazarken dinliyormuŖ gibi yapıyorum.

Yine oda arkadaşı olacağımızı duydum.

Hemen cevap vermiyor ve ben de hakkımda ne söylendiğini öğrenmek için dikkatimi Instagram'a veriyorum. Ama gördüğüm ilk resim ona ait. Bir şeye gülüyor ve rahatlamış görünüyor.

Ama fotoğrafta en çok dikkatimi çeken şey onun güzelliği değil, Tom. Onun arkasında, dikkatli gözlerle, tamamen çok yakınında duruyor.

Mesajı ekranımın üst kısmında yanıp sönüyor.

Yuh: Peoria mı?

Instagram'ı kapatıyorum ama Reagan'ın fotoğrafını telefonuma kaydetmeden ve ona bir yanıt göndermeden önce değil.

Ben: Evet. Eğlenceli olabilir.

Boo: Ya da tam bir felaket.

Ben: Y?

Boo: Tom hep beni izliyor. Ben:

Fark ettim.

Elim telefonu daha sıkı kavriyor ve bir mesaj daha giriyorum.

Ben: Eminim Lexi onu birkaç dakika meşgul edebilir. Boo:

Umalım da öyle olsun.

Seni tatmam lazım.

Ona tekrar dokunmayı düşündükten sonra kendimi ayarlamam gerekiyor. Çoğu gece kabuslarımın yerini alıyor, onları gelecek hayalleriyle kovalıyor.

Boo: Ben de... Gitmeliyim. Sonra konuşuruz.

"Jude, söylediğim bir şeyi dinliyor musun?"

Başını eğmiş ve kollarını kavuşturmuş sinirli Carl'a bakıyorum. Gülümseyip telefonumu koltuğa fırlatıyorum. "Aklım oyunda. Devam et. Tüm dikkatim sende."

Ben Reagan'ı hayal ederken o konuşuyor. Onu çıplak. İlemeleri. Teninin tadına bakarken aldığı minik nefesler.

Birkaç gün içinde gerçeğe dönüştürmeyi planladığım fantezilerle düşüncelerimi işgal ediyor.

"Preston ekibi hangi katta kalıyor?" Carl, Peoria'nın en lüks otelinin resepsiyon müdürüne sorar.

Bilgisayarında yazmaya devam ediyor ve başını kaldırıp bakma zahmetine girmiyor. "Buna cevap veremem efendim." Zar zor ayakta durabiliyor ve gözlerimi otelin lobisinden başka bir şeye dikemiyorum. Her karanlık-

Şık otelin içinde yürüyen saçlı kadın, yüzlerini görene kadar Reagan'dı. "Carl, hangi katta olduğumuzun gerçekten bir önemi yok. Sadece dinlenmek ve yarına hazırlanmak için bir oda istiyorum."

"Bu akşam otelde çok sınırlı boş yerimiz var ve odanız çoktan tahsis edildi." Tam ben dönerken başını kaldırıp bakıyor. Gözleri vücudumun ön masanın üzerinde görünen kısmında gezinirken gülümsüyor. "Ama sizi bir süite yükseltmeyi düşünebilirim Bay Titan."

"Bu harika olur." Öne doğru eğildim ve isim etiketini daha iyi görebildim. "Melinda."

Kızardı. "Benim için bir onurdur," diyor ve alt dudağını çiğnemeye başlıyor.

Kollarımı kavuşturarak tezgâha yaslanıyorum ve o klavyeye vururken ben de odayı tarıyorum.

"Süitte iki yatak odası mı var?"

Hay sikeyim. Bunu hiç düşünmemiştim. Carl'ın benimle kalmasını istememin imkanı yok.

Kaldığım süre boyunca tek bir planım var, o da gizlice kaçıp Reagan'la vakit geçirmek.

"Hayır," diyor hemen. "Sizin odanız Bay Titan'ın altındaki katta."

Carl nefesinin altında saçmalık ve saygı hakkında mırıldanmaya başladı. Ben kendi fikrimi söylemeye zahmet etmedim.

Çünkü tam istediğim yerde, biraz yalnız kalabileceğim kadar uzakta. "İşte anahtarlarınız."

Carl beni dürtüyor ve üzerinde 1011 yazan plastik anahtar kartımı uzatıyor. Tam kartı ondan alırken onu görüyorum. Saçları rüzgârda uçuşarak döner kapıdan içeri giren Reagan Preston ve arkasındaki kapıda duran Tom Harbor.

Telefonundan başını kaldırıp beni görüyor ama küçük bir gülümseme dışında bir tepki vermiyor. Tom onun yanında yürümek için hamle yapıyor ve kolundan tutarak daha fazla yaklaşmasını engelliyor.

Vücudum geriliyor ve ileri doğru bir adım atıyorum ama gözleri açılıp benimkilere kilitlenince duruyorum. Ellerini onun üzerine koyma şekli kanımı kaynatıyor. Aralarında bir şey olsa ve ben oyuna geliyor olsam bile, benim hoşuma gitmeyecek kadar agresif davranıyor. Tom'un yüzü gergin ve onunla konuşurken dudakları zar zor hareket ediyor.

"Lütfen çantalarımızı teslim eder misiniz?" Carl Melinda'ya sorar.

Yüzümü onlara dönüyorum çünkü ancak bu şekilde kendimi Harbor'ın üzerine yürümekten ve kışına tekme basmaktan alıkoyabiliyorum. Manşeti şimdi görebiliyorum: "Titan, Berber'i devirdi" ve bu muhtemelen kampanyamı mahvedecek çünkü bir manyak olarak resmedileceğim.

Eğildim ve çantamı aldım. "Ben kendim alırım, teşekkürler Melinda."

Parlak bir şekilde gülümsüyor ve yanakları pembeleşiyor. "Rica ederim, Bay Titan."

Carl bir teşekkür bile etmeden uzaklaşıyor ve ben arkasından gitmeye başladığımda Reagan'a bir göz atıyor. Omzunun üzerinden bakıyor ve ben yürürken ona baktığımı fark ediyor.

"Bu onların arasında, Jude. Sen karışma," diyor Carl sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

"Düşman bile olsa, kimse bir kadına böyle dokunmamalı, Carl. Hiç kimse."

"Bu bizim işimiz değil. Muhtemelen bir sevgili kavgasıdır." Son ifadesi neredeyse bir yumruk gibi
bağırsak.

Ama bu benim işim. Reagan söz konusu olduğunda, özellikle de biri ona elini sürüyorsa, benim işim haline geliyor. Onu sahiplenmek ve benim olarak işaretlemek için karşı konulmaz bir ihtiyaç duyuyorum.

Kontrol ettiğimden beri üç saat geçti ve Reagan'dan iyi olduğunu ve daha sonra mesaj atacağını söyleyen bir mesaj dışında hala bir şey yok.

Çoktan çalıştım, bir şeyler yedim ve süitimin taba rengi Berber halısına desen vermeye başladım. Carl gece için izin aldı ve bazı yerel Cumhuriyetçi kodamanlarla buluşmak üzere caddenin karşısındaki bara gitti. Ona kendimi iyi hissetmediğimi ve yarın için kafamı toplamam gerektiğini söyledim.

Oturma odasında attığım yüzüncü turdan sonra telefonumu çıkarıp Reagan'a bir mesaj yazıyorum.

Ben: Sahil temiz.

Mesaj gönderilmeden önce kapı çalındı. Neredeyse koşarak kapıya gidiyorum ve gözümü gözetleme deliğine dayıyorum. Dışarıda Reagan'ı görüyorum, kapüşonunu o kadar aşağı çekmiş ki güneş gözlükleriyle kaplı yüzünü zar zor görebiliyorum.

Kapıyı açıp onu içeri çektim, duvara yasladım ve kapının çarpmasına izin verdim. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Cevap vermesine fırsat vermeden dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve kollarımı vücuduna dolayarak onu kendime çekiyorum.

İçimde eriyor ve kollarını omuzlarımın üzerinden geçirerek parmak uçlarını saçlarımın dibine sokuyor. Nefes nefese inlemeleri benimkilerle eşleşiyor, birbirimizi havayla besliyor, dillerimizi açlıkla birbirine doluyoruz.

Bacaklarını kaldırıp belime doluyor ve sertleşmiş aletime sürtünürken kollarım onu sıkıca bana doğru tutuyor.

Onunla konuşmak istesem de öpüşmemize engel olamıyorum. Ağzının tatlılığını tatmayalı ve yumuşaklığından zevk almayalı çok uzun zaman oldu.

Elleri gömleğimi çekip altına giriyor. Tırnakları sırtımı kazıyıp sistemime küçük şok dalgaları gönderdiğinde inlemelerim daha da artıyor. Elim kapüşonunun tabanını buluyor ve tenimizin birbirine değdiğini hissetme ihtiyacıyla onu yukarı çekmeye başlıyorum.

İkimiz de arkamıza yaslanıyoruz ve o benimkini pençelerken ben bir elimle onun kapüşonunu çekip çıkarıyorum. Güneş gözlüğü kapüşonuna dolanıyor ve kıyafetlerimizle birlikte yere düşüyor, sonra dudaklarımız hiç duraksamadan tekrar birbirini buluyor.

Onu sırt üstü duvara doğru itiyorum, bedenini kendi bedenimin baskısıyla tutuyorum ve kollarını tek elimle tutarak havaya kaldırıyorum. "Reagan." Dudaklarım onunkilerin üzerinde geziniyor. "Benim olduğumu ve sadece benim olduğumu söyle."

Bacakları belime daha sıkı sarılıyor ve göğsü yüzüme doğru itiliyor. "Ben sadece seninim," diyor nefes nefese bir ses tonuyla, gözlerimin içine bakarak.

Ellerini duvara yaslıyorum ve dudaklarımı boynuna indiriyorum. "Paylaşmıyorum," diye homurdanıyorum tenine karşı, topuklarını kıcıma gömüp bedenlerimizi daha da yakınlaştırırken.

Dudaklarım boynundan göğüs dekoltesine doğru bir yol açıyor ve anında pozisyonumuzdan pişmanlık duyuyorum. Vücuduna tapmak istiyorum ama o duvara yaslanmışken bunu yapamam. Ellerini bırakıyorum ve onu kanepeye doğru taşıırken ağzım onunla birleşiyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyor ağzıma, vücudu minderlere yaslandığında ve ben onu ağırlığımla örttüğümde.

Bir koluma yaslanıyorum ve onun güzel iri gözlerine bakıyorum. "Ben de seni özledim," diye itiraf ediyorum, sutyen askısının etiyle birleştiği noktayı izleyip kollarını teker teker aşağı çekerken.

Tam ağzımı göğüs ucuna indirmiştim ki kapı çalındı. Reagan kaskatı kesildi ve gözlerim onunkilere kaydı. "Muhtemelen temizlik görevlileridir. Onları görmezden gel," diyorum çünkü yapmak istediğim son şey durmak.

Başını sallıyor, dudağını ağzına götürüyor ve minderlere geri yerleşmeye başlıyor. İki kapı daha çalınır, ama bu sefer daha yüksek sesle. "Jude. Aç şu lanet kapıyı," diyor Carl.

Beni üzerinden iterken Reagan'ın elleri göğsüme çarpıyor. "Siktir," diye fısıldıyor Reagan. "Ne yapacağım ben şimdi?" Yerdeki giysi yığınının doğru koşuyor ve onları bir demet halinde göğsüne doğru tutuyor.

Yan dönüp onu izliyorum. "Bana bir saniye ver!" Carl'ı birkaç saniyeliğine sakinleştirmek için ona sesleniyorum.

"Acele et," diye yanıtlıyor.

"Yatak odasına git. Oraya girmeyecek."

"Kurtul ondan," diyor, sutyeni hâlâ omuzlarından aşağı sarkarken ve gömleğim de dahil olmak üzere giysiler elindeyken koşarak uzaklaşıyor.

Kapı kapandıktan ve Reagan içeri girdikten sonra kendimi ayarlayıp kapıyı açıyorum. "Ne?"

Carl kocaman bir gülümseme ve bir klasörle dışarıda duruyor. "Bende," diyor, yanımdan geçip giderken.

"Neyiniz var?"

Dosyayı yüzüme doğru salladı. "Senatör Preston'ı alaşağı edecek şey bende."

"Ona karşı yarışmayacağım, Carl. Bunu daha önce de yaşadık." Bara doğru yürüyüp kendime

bir içki dolduruyorum. "Bir tane ister misin?" Soruyorum çünkü sormazsam bir şeyler ters gidecek.

"Hayır, kalmıyorum. Sadece bunları kendim teslim etmek istedim. Bunu konuşmuştuk ve Reagan'a karşı yarıştığını biliyorum ama sen sadece bir kişiye değil, aile ismine karşı yarışyorsun."

Ona Preston ailesini araştırmayı bırakmasını kaç kez söylediysem de Carl beni dinlemedi. "Elinde ne olduğunu sanıyorsun?" Reagan'ın duyabileceğini çok iyi bildiğim için soruyorum ama işi şansa bırakmak ve Carl'ın burada olması gerekenden daha uzun süre kalmasını istemiyorum. Şu anda benim önceliğim o, babasının iyi ismi değil.

"Kendisinden çok daha genç bir kadınla ilişkisi varmış. Elimde bunu kanıtlayan fotoğraflar var." Carl dosyayı yanımdaki tezgâha fırlatıyor ve fotoğraflar kayıyor.

İlk fotoğrafta Reagan'ın babası kolunu bir kadının omzuna atmış ve gülümsüyor. Parmak uçlarımla arkasını kullanarak fotoğrafı kenara itiyorum ve bir sonraki fotoğrafı ortaya çıkarıyorum. Kucaklaşırlarken kadını yanağından öpüyor.

"Yani babasının bir zampara olduğunu ortaya çıkarmamı mı istiyorsunuz?"

"Tüm platformları aile değerleri üzerine kurulu ve işte bunun bir yalan olduğunun kanıtı. İnsanlar sırf ismi yüzünden ona oy veriyor." Benim tarafıma geçip fotoğrafları daha da yayıyor. "İsmi mahvedin, adaylığı bitirin."

Viskimden bir yudum almadan önce ona, "Bunları bana bırak, bir gece düşüneyim," dedim.

"Onu alaşağı etmek için çok fazla fırsat kaçırdın, Jude. Bu, seçim gününden önce zaferini perçinlemek için son şansın. Eğer bu fotoğrafları ortaya çıkarırsak, kampanya biter."

"Bunu düşüneceğim Carl," diye homurdandım.

"Çok uzun düşünme." Kapıya doğru yürür ve duraklar. "Seçim günü yaklaşıyor. Bunun gibi çok fazla şansımız kalmayacak" diyor ve kapıyı çarparak çıkmadan önce bana.

Birkaç dakika sonra yatak odasının kapısı açılır ve Reagan giyinmiş ve ağlayarak dışarı çıkar. "Bu doğru olamaz. Babam anneme bunu yapmazdı."

Odanın karşısına geçip ona sarılıyorum. "Hayatımızdaki herkesi kontrol edemeyiz, Reagan."

Yüzünü göğsüme gömüyor. "Bana her zaman aile ve adımızı lekelememekle ilgili vaazlar veriyor ama bunu yapan kendisi."

"Özür dilerim," diyorum dudaklarımı saçlarına dayayarak. "Carl'ın fotoğrafları yayınlamasına izin vermeyeceğim." Geri çekiliyor ve gözyaşlarını yanaklarından siliyor.

"Onları görmem gerek."

Tezgâha ve babasıyla diğer kadının fotoğraflarının olduğu dosyaya doğru yürürken tek kelime etmiyorum. Bir tanesini almadan önce bir süre etrafta dolaştırdı. "Kendi gözlerimle görmesem inanmazdım."

Yavaşça arkasından yürüyorum ve kollarımı beline doluyorum. Babasının kadını yanağından öptüğü fotoğrafa bakıyor ve ikisi de gülümsüyor, fotoğraflarının çekildiğinin farkında değiller.

"Şu anda ona çok kızgıyım," diyor fotoğrafı bırakıp bir başkasını eline alarak. "Bana sürekli soyadı ve her şeyi nasıl doğru yaptığı hakkında vaaz veriyor. Kendimi çok küçük ve yetersiz, aile ismine layık değilmişim gibi hissettiriyor ve kim bilir ne kadar zamandır tüm dünyaya yalan söylüyor."

"Bunları gömeceğim," diyorum ona, bedenimi yaklaştırarak birbirimize yaslanmamızı sağlıyorum.

"Teşekkürler," diyor ve fotoğrafı diğerlerinin üzerine bırakıp kollarımda dönerek bana bakıyor.

"Onunla konuşmam gerek."

Yüzündeki küçük saç tellerini fırçalayıp birkaçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Sessiz kalacağım." "Carl bunun olmasına izin vermez. En azından uzun süre."

"O benim için çalışıyor Reagan, tam tersi değil."

Kısa bir süre gülümsüyor ve elini göğsüne koyuyor. "Sen çok yenisin. Kampanya yöneticileri her zaman bizim istediğimiz ya da onlara söylediğimiz şeyleri yapmazlar, Jude. Bunu unutma. Onların tek bir amacı var, seni seçtirmek."

Parmak uçlarımı kullanarak çenesini eğip gözlerini gözlerime getiriyorum. "Bunun ortaya çıkmaması için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

Parmak uçlarında duruyor ve beni usulca öpüyor. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Gitsem iyi olacak. Lexi'yle bu konuyu konuşmalıyım."

"Gecemizin böyle geçmesini planlamamıştım."

Programda birlikte başka bir durağımız yok ve artık münazara da yok. Bu, seçimlerden önce Reagan'la geçirebileceğim son fırsattı ve Carl farkında bile olmadan beni engellemenin bir yolunu buldu.

Alnını dudaklarıma dayıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. "Biliyorum," diye fısıldıyor, parmaklarını yüzümde gezdirirken. "Ben de."

"Seni özleyeceğim." Carl her şeyi mahvetmeden önce söylediğim sözleri tekrarlıyorum.

Başını çenemin altına sıkıştırıyor ve yanağını göğsüme yaslıyor. "Ben de seni özleyeceğim."

Onu sıkıca sarıyorum, kollarımda nasıl koktuğunu ve hissettiğini ezberliyorum. Önümüzdeki birkaç hafta yorucu geçecek ve ben her şeyden çok bu anda kalmak istiyorum. Burada bir balonun içindeyiz. Seçim dışarıda. Odamın içinde, biz Reagan ve Jude'uz. Sahip olabileceğimizden fazlasını isteyen bir adam ve bir kız.

Önümüzdeki birkaç hafta içinde olacaklar kampanyalarımızın geleceğinden daha fazlasını etkileyecek; kaderimizi belirleyecek.

BÖLÜM 22

Annemle babamın sokağına girdiğimde boğazım düğümleniyor. Garaj yoluna park etmek ve annemin her sabah sadakatle suladığı parlak renkli çiçeklerle dolu saksıları görmek istemiyorum. Kapıdan içeri girip onu sevgi dolu bir kocayla paylaştığını düşündüğü eviyle ilgilenirken görmek istemiyorum. Ve kesinlikle yalancı, beleşçi babamla yüzleşmek istemiyorum.

Sadece sürmeye devam etmek istiyorum. Evin önünden geçip, mahallenin dışına çıkmak ve sonunda eyalet sınırını geçmek. Saklanmak ve hala içimde akan acıyı dindirmek istiyorum. Her şeyin bir yalan olduğunu bilerek nasıl mücadele edebileceğimi bilmiyorum. Örnek aldığım babam sadece bir sahtekârmiş.

Ama her zamanki gibi, istediklerimi bir kenara bırakıyorum. Yavaşlıyorum ve uzun, taş araba yoluna dönüyorum. Babamın koyu renkli sedanı park etmişti. Ona mesaj atıp yüz yüze görüşmem gerektiğini ve bunun acil bir durum olduğunu söyledim.

İçeri girdiğimde çantamı ve anahtarlarımı tezgâhın üzerine bıraktım. Mutfak boş, havada ev yapımı muzlu ekmek kokusu var.

"Reagan?"

Babam koridordan sesleniyor ve mutfağa giriyor. "Neler oluyor?" diye soruyor. "Nedir bu acil durum?" "Annem nerede?"

"Darülaceze için gönüllü olmak."

Derin bir iç çekiyorum, sanki babamı ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum. Tuzlu ve biberli saçları seyreilmeye başlamış. Gözlerinin yanında kırışıklıklar ve alnında çizgiler var. Bana attığı beklenti dolu bakış - sabırsızca kemerli kaşları - her zaman beni hoplatmıştır. Ama bu sefer, zaten çiğ olan sinirlerimi daha da geriyor.

"Baba..." Sertçe yutkunuyorum, kendimi çelikleştiriyorum. "Sana evli bir adamla ilişkim olduğunu söylesem ne derdin?"

Gözlerini kısar. "Bunun politik bir intihar olduğunu söyleyebilirim. Sen aklını mı kaçırdın Reagan?" "Sen mi?"

"Affedersiniz?" Alçak, uğursuz sesi beni acı acı güldürüyor.

"Evli bir adamla ilişkim yok baba. Görünüşe göre, seninkinden ziyade annemin dürüstlüğüne almışım."

"Ne cüretle-"

Ona doğru bir adım attım. "Hayır, *bu* ne cüret? Fotoğrafları gördüm. Sakın inkâr etmeye kalkma." "Ne fotoğrafları? Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Kalbim hızla çarpıyor, o kadına şefkatli bir bakış atarkenki görüntüsü bilincime kazındı. "Kaç yaşında baba? Benim yaşında görünüyor. Aileye öncelik vermek ve büyük aşkınla evlenmek üzerine verdiğin tüm o öğütler... Sen bir sahtekârdan başka bir şey değilsin."

Yüzündeki öfke yavaşça kayboluyor ve kaşlarını endişeyle birbirine yaklaştırıyor. "Bana neler olduğunu anlat, Reagan."

"Kaç tane ilişkiniz oldu?" Kılını bile kıpırdatmıyor.

"Kaç tane baba?" Yavaşça tekrarlıyorum. "Bildiğini sandığın şey ne?"

"Benimle oyun oynama. Politikacı saçmalıklarına başvurma ve soruya soruyla cevap verme. Biraz dürüst ol baba. Yakalandın. Erkek ol ve bunu kabullen."

Başını neredeyse belli belirsiz sallıyor. "Sadece bir tane."

"*Sadece* bir tane mi? *Sadece* bir tane diyecek cesaretin var mı?" Şimdi bağıríyorum. "Anneme ihanet ettin ve *sadece* bir kez olduğu için sorun olmadığını mı düşünüyorsun?"

"İyi olduğunu sanmıyorum." "Annem biliyor mu?" "Hayır."

Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Sana çok iyi davranıyor. Hak ettiğinden çok daha fazlası ve sen onun yarı yaşında bir kadınla mı takılıyorsun?"

"Yanılıyorsun." "Hem de nasıl."

Şakağını ovuşturuyor, endişesi yüzüne kazınmış. "Hangi fotoğraflardan bahsediyorsun? Kimde onlar?"

"Titan kampanyası."

"O zaman bunu nasıl duydunuz? Basına çoktan verildi mi?" İfadesinde korku görüyorum.

"Hayır. Ama şu anda senin hasar kontrolün umurumda bile değil. Anneme söylemen gerek." "Reagan...bu düşündüğün kadar basit değil."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Yirmili yaşlardaki kız arkadaşınla yakalandın. Bana oldukça basit görünüyor."

"Yirmi küsur mu?" Gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Benden daha genç görünüyor, baba." Sesim zehirle karışık. "Annemi genç ve şımarık bir sarışınla aldattığına inanamıyorum. O senin stajyerin mi?"

Yere bakar. "Hayır. Sanırım... Yani... Ne olduğunu biliyorum. Titan kampanyasının elindeki o fotoğraflar bana ve... yani diğer kadına ait değil."

"O zaman kim bu kız?"

"Benim kızım."

Kendimi sabitlemek için bir elimi mutfak tezgahına koydum. "Ne?"

Başını sallıyor, yüzünde utanç dolu bir ifade var. "Bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığım için üzgünüm." "Neyi öğrenmek? Burada neler olduğunu mu? Bana tam olarak neler olduğunu söyle."

"Stephanie Barnes ile yirmi iki yıl önce bir ilişki yaşamaya başladım. Görünüşe göre birlikte fotoğraflandığım kadın kızımız Kennedy. Yirmi yaşında."

Kendimi dengesiz hissediyorum. Keşke Jude burada olsaydı. Onun karanlık gözlerine bakıp görünmezliği hissetmek isterdim.

Her zaman etrafımı saran bir güvence örtüsü.

"Yirmi iki yıl mı? Ve...?" Boğazımdaki yumruyu temizliyorum. "Yapamam... Yani, ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Nasıl yapabildin?"

"Üzgünüm, Reagan."

Onu susturmak için bir elimi kaldırdım. "Yapma. Pişman olan insanlar yirmi yıldan fazla bunu sürdürmezler. Soğuk ve sert kanıtlar olmasaydı hâlâ inkâr ediyor olurdun. *Yalancından* başka bir şey değilsin."

Başını sallıyor, ifadesi ağırbaşlı. "Evet. Çifte hayatımın ortaya çıkacağı düşüncesinden korkuyordum ama şu anda neredeyse rahatlamış hissettiğimi söylemeliyim. Senin ve Abby'nin Kennedy ve Chris'i tanımanızı istedim-"

"Dur." Sesim duygularımla titriyor. "Sadece dur. Beni iğrendiriyorsun. Bir metresin ve *iki* diğer çocuklar?"

"Evet. Böyle olmasını istememiştim. Ben sadece-"

"Hayır." Sözünü kestim ve sonunda gözyaşlarım sel oldu. "Anneme söylemek zorundasın." "Titan kampanyası fotoğrafları ne zaman yayımlayacak?"

"Hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Ya sen önümüzdeki yirmi dört saat içinde ona söylersin ya da *ben söylerim*." "Reagan-"

"Bana karşı bir daha asla o sert ses tonunu kullanma. Asla. Sen düşündüğüm adam değilmişsin. Tüm bu kendimi yerden yere vurmalar, seçilmek için uğraşmalar... Hepsi senin için. Hepsi benimle gurur duymanı sağlamak ve işini devam ettirmek içindi. Ama hepsi bir yalandı."

Derin bir iç çeker. "Dinle, bunun bir şok olduğunu biliyorum. Özür dilerim. Ama düşüncesizce bir şey yapma." "Bir daha bana ne yapacağımı söyleyemezsin!"

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra tekrar dener. "Kampanyaya biraz ara verin."

"Buraya gelebilmek için mecburdum. Ve geri dönüp bu maskaralığı sürdürmemin imkanı yok."

"Reagan, buna mecbursun."

"Hayır, bilmiyorum."

Başını sallıyor. "Neyin tehlikede olduğunu bilmiyorsun."

"Ben de bilmiyorum. Her şeyden haberim yok baba. Sen kukla ustasısin, ipleri elinde tutuyorsun, böylece her zaman istediğin gibi davranabiliyorsun. Hazır olmadığımı söylediğimde kaçmam için bana baskı yaptın ve işte buradayım, boyumdan büyük işlere kalkıştım."

"Bunu hâlâ yapabilirsin."

"Yapmak isteyip istememem önemli mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Neden istemeyesin ki? Akıllı başında hangi otuz yaşındaki insan Birleşik Devletler Senatörü olmanın getirdiği güç ve etkiyi istemez ki?"

"Asla benim için değildi, baba. Her zaman senin içindi." Gözyaşlarımı yanaklarımdan siliyorum.

"Özür dilerim Reagan. Gerçekten üzgünüm. Keşke sana kalbinin sesini dinlemeni söyleyebilseydim ama... bunu yapmana ihtiyacım var."

Kalbim tekrar hızla çarpmaya başladı. "Bunu yapmamı mı *istiyorsun*? Bu da ne demek oluyor?"

"Gizli bir aileye sahip olmak pahalı bir şey," diyor derin bir iç çekerek. "Yirmi yıl boyunca kimsenin haberi olmadan onları geçindirmenin bir yolunu bulmak zorunda kaldım."

Babamın sözleri içime işledikçe midem bulanıyor. Kendisi için kazdığı bu çukur daha da derinleşiyor ve karanlıklaşıyor.

"Sen sattın," diyorum usulca. "Sen sahtekârsın."

"Muhtemelen yine de vereceğim oylar karşılığında ödemeleri kabul ettim. Bu sahtekârlık değil."

"Stan Preston Etik Okulu'na göre değil, hayır. Ama o zaman, karınızı kandırmak da yirmi iki yıl boyunca."

"Reagan-"

"Buradan çıkmam gerek." Gözlerimi kapatıyorum ve yanaklarıma daha fazla yaş süzülüyor. Babam en yatıştırıcı ses tonuyla, "Biraz yavaşlayalım ve bu işi çözelim," diyor. "Çözmesi gereken tek kişi sensin," diye karşılık veriyorum. "Yirmi dört saat." Kafasını sallıyor. Kendi bombamı patlatmadan önce gözlerimle buluşmasını bekliyorum. "Biriyle görüşüyorum baba."

"Oh?"

"Evet. Jude Titan."

Yüzünü buruşturması her şeyi anlatıyor - bu haber onu gizli ailesini öğrenmemden daha çok rahatsız ediyor. Başından beri onun oyununda bir piyondan başka bir şey değildim.

"Kahretsin, Reagan."

"Bana teşekkür etmelisin. Artık o fotoğrafların neden henüz sızdırılmadığını biliyorsun." "Eğer onunla görüştüğün ortaya çıkarsa, işin biter. Mahvolursun."

Gülüşüm acı. "Mahvoldum, tamam. Ama bunun Jude ile hiçbir ilgisi yok." Tezgâhtan çantamı ve anahtarlarımı alıp ona son bir kez bakıyorum. "Yirmi dört saat."

"Bana ültimatom veremezsin."

"Bunu senden duymayı hak ediyor. Şu anda en azından bunu yapabilirsin."

Kapıdan çıkıyorum ve çantamdan büyük, koyu renk güneş gözlüklerimi çıkarıyorum. Lekeli göz makyajımı bu gözlüklerin arkasına saklayabilirim ama duygularımı gizlememin imkânı yok. Az önce dünyam alt üst oldu. Kampanya aklımın ucundan bile geçmiyordu.

Otobüse geri dönmeyeceğim. Lexi'ye bir sonraki emre kadar herkesi eve gönderebileceğini yazacağım. Şu anda birlikte olmak istediğim tek kişi, beni kimsenin anlamadığı kadar anlayan kişidir. Jude'a aceleyle bir mesaj gönderiyorum:

Sana ihtiyacım var. Buluşabilir miyiz? Jude: Tabii ki. Neredesin?

Ben: Ailemin evinden ayrılıyorum. Şu anda personelime geri dönemem. Berbat durumdayım.

Jude: Bu gece Palmer House'da kalabiliriz. Randevularımı iptal eder, rezervasyonu yapar ve sana oda numarasını mesaj atarım.

Ben: Tamam. Teşekkür ederim. Jude: Orada görüşürüz.

Arabamı çalıştırıp uzaklaşıyorum, annemin ben oradayken eve gelmediğine şükrediyorum. Babamın ona bu haberi verdiğini düşünmek bile beni yeniden öfkeli gözyaşlarına boğuyor.

Hepsi bir yalandı. Babamın ilişkisini öğrenmek, kendim ve kendi motivasyonlarım hakkında gözlerimi büyük ölçüde açtı. Çirkin, utanç verici sırrımın -Jude ile olan ilişkimin- aslında sahip olduğum en doğru şey olduğu ortaya çıktı.

BÖLÜM 23

Daha kapıyı çalmaya fırsat bulamadan onu otel odasının içine çekip kollarımla sarıyorum. İçimde eriyor, sanki onun çapasıymışım gibi bedenimi sıkıca kavırıyor.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum saçlarına.

"Her şey düzelmeyecek. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak." Gömleğimi elleriyle yumrukladı ve yüzünü göğsüme gömdü.

Onu yatıştırıyorum, sırtını ovuyorum ve başını şefkatle öpüyorum. "Özür dilerim," diyorum çünkü böyle bir anda başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ellerim saçlarına dolanıyor, ensesinde dinleniyor ve sessiz kalıyorum.

Cam gibi gözlerle bana bakıyor, gözyaşları dökülmeye hazır. "Babamın bir pislik olduğunu biliyordum ama gerçekte nasıl bir pislik olduğunu fark etmemiştim Jude."

Kahkahalarımı tutuyorum. Çoğu insan Stan Preston'ın iyi bir adam olmadığını biliyor - bir politikacı ve burnunu temiz tutamayacak kadar uzun süredir sistemin içinde olan biri. Ama dünya bunu bilse bile, kızı bu bilgiyi işlememişti. Babasına pembe gözlüklerle bakıyordu. Ailelerimizdeki kusurları görmek zordur, bu kusurlar herkes için aşikâr olsa bile.

"Şu anda çok kızgınım, yapmak istiyorum..."

"Biliyorum," diyorum kollarımı ona sımsıkı sararak.

"Hayatımın kontrolden çıktığını hissediyorum ve bunu durdurmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım yapamıyorum." Dudaklarımı alnına bastırarak fısıldıyorum. "Özür dilerim."

Yukarı bakıyor, dudaklarımla buluşuyor. "Hayatımda bana neşe veren tek kişi sensin."

Yumuşakça gülümsüyor.

Ellerim yüzüne gidiyor, yanaklarını avuçlarımla içine alıyor ve gülümsemesine karşılık veriyorum. "Ben de aynı şeyi hissediyorum." Öne doğru eğilerek dudaklarımızı birbirine değdiriyor, yumuşaklığının tadını çıkarıyorum.

Parmak uçlarında duruyor ve kollarını boynuma doluyor. "Öp beni, Jude. Bu gece senin içinde kaybolmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

"Bundan emin misin, Reagan? Geri dönüşü yok."

"Eminim," diye fısıldıyor, gözlerini kırpmadan gözlerimin içine bakıyor.

İlk seferimizin bu şekilde olmasını planlamamıştım ama aylarca süren öpüşmeler, flörtleşmeler ve yoğun sevişmelerden sonra karşı koyamıyorum. Ayrıca onun için dünyanın geri kalanını yok

edebileceğimi bilmenin inkar edilemez derecede ateşli bir yanı var.

Ağzımı onunkine bastırıyorum, nefesini içime çekiyorum ve kendi nefesime karıştırıyorum. Bu anda, hayatımızdaki diğer her şey yok olmaya başlıyor ve önemli olan tek şey biz oluyoruz.

Elleri gömleğimin altından kayıyor, tırnaklarının tenime sürtünmesiyle tüylerim diken diken oluyor. Ellerim vücudunda geziniyor, onu kendime doğru kaldırıp yatağa doğru taşırken kışını avuçlarımın arasına alıyorum. Dudaklarımız birbirini hiç bırakmıyor, birbirimize bağlı kalma ve kaybolma ihtiyacı her zamankinden daha güçlü. Bunun yumuşak ve nazık bir yanı yok. Muhtaç, açgözlü ve birbirimize açız.

Yavaşça, onu altımdaki yatağa yerleştiriyorum ve bacaklarının arasına yerleşiyorum. Aletim çoktan sertleşti, eşofmanıma baskı yapıyor ve onun içinde olmak için can atıyor.

Parmaklarımın uçları tulumunun askılarını buluyor, göğüslerini ortaya çıkarmak için kollarından aşağı kaydırıyor. Öpüşmemize ara vermeye hazır değilim; bana verdiği hava durdurulamayacak kadar tatlı.

Elim kolundan göğsüne doğru ilerliyor ve sütyen giymiş göğsünü avucumun içinde kavriyor. Kalbi parmak uçlarımın altında çılgınca atıyor, benimkinin hızlı ritmiyle eşleşiyor. Çıkardığı küçük inilti beynimi allak bullak ediyor, bana istediğimden daha hızlı gitmemi söylüyor ve ben bunu duymazdan geliyorum. Reagan'a dokunduğum her anın tadını çıkaracağım çünkü başka ne zaman şansım olacağını bilmiyorum.

Tenimi tırmalıyor ve gömleğimi sırtımda yukarı doğru hareket ettiriyor. Elleri kürek kemiklerimin arasına girdiğinde, gömleği başımın üzerinden çekerken dudaklarımız ayrılıyor.

Başım serbest kalır kalmaz dudaklarım boynuna iniyor ve göğsüne doğru bir iz açarak göğsünü sütyeninden kurtarıyor. Meme ucunu ağzıma çekip onunla oynamaya başladığımda sırtı yataktan kalkıyor. Vücudunun yemyeşil yumuşaklığıyla karışan sertlik beni şehvetten çılgına çeviriyor. Onu tatmam, tüm vücudunu keşfetmem ve benim olduğunu iddia etmem gerekiyor.

Eşofmanını bacaklarından aşağı indirirken, kendimi yukarı itmeden önce külotunu da yırtıyorum. Ayaklarımın üzerine geri yerleşiyorum ve parmak uçlarımı pürüzsüz teninde gezdirerek ona bakıyorum. "Bu gece bana her şeyini ver, Reagan. Vücudumdaki tüm acıyı ve öfkeyi çıkar," diyorum pantolonunu indirip yataktan kalkarken. Pantolonlar yana savruluyor ve zaten yerde duran giysi yığınınına katılıyor.

Parmakları yorganı kavriyor ve bacakları hafifçe kapanıyor, ama yatağa geri tırmanıp aralarına sokulurken onları birbirinden ayırıyorum.

"Jude," diye inliyor. "Benim için hiç böyle olmamıştı. Seninle her şey çok daha güzel."

Gözlerinde yaşlar parlıyor ve boğazımın düğümlendiğini hissediyorum.

"Benim için de öyle," diyorum boğazımı temizleyerek. "Ama bunu kelimelere dökmek çok zor." "Hiçbir şey söyleme," diyor usulca. "Sadece göster bana."

Elimi karnının üzerinde gezdiriyorum ve ağzımı ona doğru yaklaştırıp dilimin düz kısmıyla hafifçe yalıyorum. Sırtı yataktan kalkıyor ve nefes nefese kalıyor, yorganı daha sıkı kavriyor. Ağzım tekrar onun üzerine iniyor, tatlılığının başka bir tadına ihtiyaç duyuyorum. İnliyor ve ayaklarını yatağa doğru uzatarak bacaklarının daha da açılmasına izin veriyor.

Ona açım, hayatımda hiçbir şeye aç olmadığımı hatırladığım kadar açım. Parmakları saçlarıma dolanıyor, yüzümü amına doğru tutuyor.

Adımı inliyor ve saçlarımı çekiştiriyor, vücudunda ziyafet çekerken beni şehvetten çıldırtıyor. Dilim onun üzerinde geziniyor ve ben emdikçe inlemeleri nefes nefese ve tizleşerek artıyor.

Nefes alış veriş düzenlenirken ve "Evet, Evet" diye bağırmaya başladığında, onu uçurumun kenarında yakaladığımı anlıyorum.

Ellerim kışının altına kayıyor, daha iyi bir açıda edebilmek için vücudunu kaldırıyor. Yüzümü gömüyorum
Onu.

"Evet. Aman Tanrım. Ben çok-" diye homurdanıyor ve vücudu ellerimde gerilirken sessizleşiyor. Kalçaları kapanıyor, beni cennete hapsediyor ama ben durmuyorum. Burada ölebilir ve mutlu bir adam olabilirdim.

Bundan daha tatlı bir ölüm olamaz. Mutluluğumu klitorisine karşı inletiyorum, vücudu bana karşı titrerken ona yeni bir his veriyorum. Onun zevk çılgınlıkları aletimin ihtiyaçla zonklamasına neden oluyor, ama içimde bundan daha güçlü bir şey oluyor. Sanki kendimi çoktan onun içine boşaltmışım gibi, fiziksel olmaktan öte bir şekilde.

Yatağa yığılmadan önce nefesini içine çekiyor. "Siktir." Bulanıklığını gidermek için tekrar tekrar göz kırpmıyor.

Yüzümü kaldırıp dudaklarımı yalayarak temizlediğimde gözlerim hâlâ onunkilere kilitlenmişti. "Bu çok ateşliydi. Benim yüzümden parçalanmanı izlemek gibisi yok." Vücuduna tırmanıyorum ve pantolonumu tekmeliyorum. Aletim onun açıklığını dürttüğünde duruyorum. "Kahretsin, prezervatifim yok."

Durumu nasıl düzeltereceğimi düşünmeye başladım. Kapıcı bir tane getirebilir mi? Eminim bu sabaha kadar magazin basınında yer alırdı.

Parmakları omuz kaslarımı okşuyor. "Ne zaman test yaptırdın?"

"Geçen ay, ama biriyle birlikte olmayalı aylar oldu. Her zaman koruma kullanıyorum ve her test temiz çıktı."

"Ben de," diyor ayak bileklerini kıcıma dayayarak. "Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Yumuşak teni ve hafif amber kokusu zaten azalan kontrolümü sınıyor. Daha önce hiç prezervatifsiz bir kadın sikmemiştim.

"Reagan... bir azizi baştan çıkarabilirsin." Kıpırdamadan durmak ve onun bu andaki hislerini ezberlemek istiyorum ama vücudum içine girmem için bağılıyor.

"İyi ki öyle değilsin." Bana tembelce gülümsüyor ve topuklarını kıcıma sokarak sikimi ona doğru itiyor. Başını kaldırıyor ve dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve tüm bekleme düşünceleri buharlaşıyor. "Becer beni," diye fısıldıyor ağzımın içine.

Temkinli olabilirim ama aptal değilim. Aşık olduğun kadın sana onu becermeni söylediğinde, yaparsın.

Aramıza uzanarak, onu incitmemeye dikkat ederek sadece ucunu sokmadan önce sikimi ıslaklığına doğru yönlendiriyorum. Nefes nefese kalıyor ve altımda geriliyor. Daha derine iterken görüşüm bulanıklaşıyor.

Sıcaklığı beni sarıyor ve kendimi kaybediyorum. Vücutlarımız birlikte hareket ediyor, yavaş ve amaçlı bir şekilde birbirimize sürtünüyoruz. Dudaklarımız birbirinden ayrılmıyor ve senkronize bir şekilde hareket ederken ellerimiz diğerinin vücudunda dolaşıyor.

Onu bir porno yıldızı gibi becermeyeceğim. Bu gösteriş yapmak ya da erkekliğimi kanıtlamakla ilgili değil. Bu farklı bir şey, daha fazlası.

Bedenlerimiz birbirine bağlı ve ruhlarımız birbirine kaynaşıyor, bir oluyor.

Altımda parçalandığında, nefes nefese kaldığında ve sikimi sağarak kuruturken adımı haykırdığında, kendimi sonsuza dek ona kaptırdığımı biliyorum. Ve bu çok iyi hissettiriyor.

Kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmış, terli ve tatmin olmuş bir şekilde yan yana uzanıyoruz.

Hafifçe yuvarlanarak bedenime sarılıyor, ben de bir kolumu sırtına doluyorum. "Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum," diye itiraf ediyor.

"Ben de, Reagan. Ben de." Alnından öpüyorum ve onu daha yakına çekiyorum.

Bana bakıyor, yanakları pembeleşmiş ve kızarmış. "Şimdi ne olacak?"

"Biliyorsam ne olayım." Bir nefes veriyorum ve bu sorunun cevabını düşünüyorum.

Birbirinden nefret etmesi gereken iki insan tam tersini hissederse ne olur?

Bu geceden önce, her ikimizin de siyasi kariyerini bitirmeye yetecek kadar şey vardı, ama şimdi... Şimdi söz konusu olan bir işten daha fazlası.

Reagan Preston bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettirdi. Hiç kimse beni onun gibi yakalayamadı. Hiçbir kadın beni bu kadar çabuk ve tamamen aşık etmemiştir.

Sadece beni etkilemekle kalmadı, aynı zamanda kalbime de girdi.

İkimiz de ileriye bakmadık veya eylemlerimizin sonuçlarını düşünmedik, ancak eminim ki ne tür sonuçlarla karşılaşacağımızı er ya da geç öğreneceğiz.

Umurumda bile değil. Bu noktada, Reagan ya da Senato koltuğu söz konusu olsa, onu seçerim.

BÖLÜM 24

İçim içime sığmıyor, sevinçli ve yıkılmış, umutlu ve mahvolmuş hissediyorum.

Jude ile geçirdiğim gece yaralı kalbimin ihtiyacı olan merhemdi. Onun sıcaklığı ve gücü benim dayanağım oldu ve duygularını bana hiç bilmediğim şekillerde akıtırken dünyanın geri kalanı kayboldu.

Fiziksel bir seksti: terli, derin ve akıllara durgunluk veren. Ama her şeyi büyüten çok daha derin bir şey vardı.

Şafak sökmeden hemen önce odadan çıkmadan önce bana veda öpücüğü verdiğinde, bana her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Gözleri koyu çelik rengindeydi ve bakışlarında gördüğüm yoğunluk ona inanmamı sağladı.

Lexi, Chicago'daki kampanya merkezimin arkasına park etmiş olan kampanya otobüsümde beni bekliyor. Otobüse bindiğimde ve elimdeki iki Starbucks bardağından birini ona uzattığımda bana endişeli bir bakış atıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor. "Kötü, değil mi?"

Derin bir iç geçirdim ve otobüsteki küçük mutfak masasında onun karşısına oturdum. Diğer çalışanlar gelmeden önce onunla yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Kampanyama devam edip edemeyeceğimi bilmiyorum ama Lexi'nin bana ihtiyacım olan doğru tavsiyeyi vereceğini biliyorum.

"Evet, kötü."

"Birileri Jude ile aranızdakileri öğrendi mi?"

Başımı salladım. "Babamın bir ilişkisi var. Uzun süreli bir ilişki. Bu kadından iki çocuğu var. Aslında artık çocuk sayılmazlar."

"Vay anasını," diyor Lexi, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş.

"Buna inanamıyorum." "Ben de inanamadım."

"Nasıl öğrendin?"

"Carl'ın Jude'a elinde fotoğraflar olduğunu söylediğini duydum."

Lexi'nin elleri havalanır ve yanaklarına iner. "Ne oldu? Sikildik. Acımasızca kığımız sikildi."

"Hayır. Yani... evet, ama bu şekilde değil. Jude Carl'a fotoğrafları yayınlamamasını söyledi."

"Ah, Reagan." Lexi masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutarken sesi acıma dolu. "Ona güvenilebileceğinden emin misin?"

"Eminim. D n geceyi birlikte geçirdik."

"Vay canına. Tamam." Derin bir nefes alıyor. "Yani bu da... ideal değil, ama koşullar göz önüne alındığında anlıyorum."

"Lex, bunu daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum."

Kaşlarını şüpheci bir bakışla indiriyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kampanya. Bildiğimiz kadarıyla bitti zaten. Babama anneme söylemesi için yirmi dört saat verdim yoksa ben söyleyeceğim. Ve annem öğrendiğinde, babamı terk edeceğini düşünüyorum. Terk edecek. Onu bunu bilecek kadar iyi tanıyorum. Gazeteciler araştırmaya başladığında diğer kadını da öğrenecekler. Bunca zaman bunu bir sır olarak saklamayı başarmasına şaşırdım."

"Ama bu o Reagan, sen değilsin. Bu yüzden biraz oy kaybedeceksiniz ama onları başka bir yerden toparlayacağız."

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve ona yorgun bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim. Daha iyi bir arkadaş isteyemezdim. Ama bunun olması gerektiğini sanmıyorum."

"Reagan, hayır," diyor Lexi kararlı bir şekilde. "Bunu istiyorsun. Şimdi bırakamayacak kadar çok mücadele ettin."

"Her şey babam içindi. Beni hazır olmadan önce aday olmaya itti çünkü insanlara emekli olduktan sonra kendi kullanamayacağı oyları borçlu."

Lexi'nin ifadesi kararır. "Ne göt herif ama."

"Katılıyorum. O konuya girmek bile istemiyorum. Eğer seçilirim ve babamın etkisi olmadan belli bir şekilde oy kullanırsam, etki olmadığını nasıl kanıtlayabilirim? Preston'ın adı bu skandalla lekelenecek."

"Onun adı, evet. Ama bunu atlatabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Kahvemden uzun bir yudum alıyorum ve tekrar konuşmadan önce sıcaklığının karnıma ulaşmasına izin veriyorum. "Muhtemelen yapabilirim. Ya da en azından sonuna kadar savaşılabirim. Ama Lex... istemiyorum. Babamla aramdaki ipler kopar kopmaz kendimi çok daha hafiflemiş hissettim. Artık kaçmak zorunda olmadığımı fark ettim. Bu benim hayatımda ne yapmak istediğime karar verme şansım. Daha önce buna hiç sahip olmamıştım."

"Evet, anlıyorum."

Masaya bakıyorum. "Seni ve tüm ekibi hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi hissediyorum. Anketlerde önde giderken çekilmek..." Başımı salladım. "Ulusal parti insanları beni asla affetmeyecek.

Bu benim siyasi kariyerimin sonu olacak."

Lexi omuz silkiyor ve gülümsüyor. "Eğer öyle olmasını istiyorsan. Asla asla deme. On yıl sonra geri dönüp kaçabilirsin... ya da kaçamazsın. Kim bilir?"

"Personeler ne söyleyeceğimize karar vermeliyiz. Onlara tüm hikayeyi anlatmak istemiyorum. Hikaye ortaya çıkana kadar annem mahremiyeti hak ediyor."

"Sadece kişisel nedenlerden dolayı olduğunu söyle. Kimseye bundan daha fazla bilgi borçlu değilsin."

"Öyle hissediyorum ama." Pencereden ufukta yükselmekte olan güneşe bakıyorum. "Bu insanlar benim için çok şeyden vazgeçtiler. Benim için mücadele ettiler. Ve hepsi işsiz kalacak."

"O yüzden belki biraz daha bekleyebiliriz."

"Kampanya yapmaya devam edemem," diyorum iç çekerek. "Kalbim artık bu işte değil." "Önümüzdeki hafta için gösterileri iptal edebiliriz ve sen de izne ayrılabilirsin." "Öyle mi dersin?"

Bunu düşünmeden önce nefesimi tutmak ve annemin babamın haberine vereceği tepkiyi atlatmak kulağa daha iyi geliyor.

"Evet," diyor Lexi. "Tozun dumana karışması için biraz zaman ayıralım." "Tamam. Bu planı sevdim."

"Herkesin gelmesini beklerken neden gidip kahvaltı yapmıyoruz? Geldiklerinde onlara izin konusunu anlatırız."

Yakındaki bir lokantaya gidip krep alıyoruz. Lexi ile konuşmak ve gülmek iyi hissettiriyor. Bu bana hayatımda işimden daha önemli şeyler olduğunu hatırlatıyor.

İş her zaman benim itici gücüm olmuştur - sabah uyandığımda aklıma gelen ilk şey. Ama son zamanlarda Jude sabahın erken saatlerindeki düşüncelerimi ele geçirdi. Hatta gün boyunca düşüncelerimi ele geçiriyor.

Üzerimdeki hafif, erkeksi kokusunu alabiliyorum. Dün gece ona yeterince yaklaşmadım, bedenim onunkiyile sarmaş dolaşken ve o içimdeyken bile. İçimde bir yangın başlattı ve sonra alevleri ağızıyla, elleriyle ve...

"Ne kadar büyük?" Kreplerimizi bitirirken Lexi bana soruyor.

"Büyük. Ve onu nasıl kullanacağını biliyor."

"Gizemli adamından daha mı büyük?"

Gülümsemem kayboldu. Lexi'ye Tom ve benimle ilgili gerçeği üniversitede söyleyemedim. Kimseye söyleyemezdim, çünkü Tom'un kariyeri tehlikedeydi.

"Benim gizemli adamım," diyorum usulca. "Evet, Jude kesinlikle ondan daha büyük."

"Güzel. O pislik senin kalbini kırdı. Onun için haftalarca ağladığımı hatırlıyorum."

"Daha çok günler."

"Bana haftalar gibi geldi. O her kimse, ondan nefret ediyorum." Gülümsüyorum. "Evet, ediyorsun."

Gözlerini bana dikti. "Neden öyle gülümsüyorsun?" "Çünkü benim ilk sevgilim olan gizemli adam... Tom'du."

Lexi kabinin kendi tarafına yaslanır. "Ne oluyor lan? Tom'du da ne demek? *Tom* Tom gibi mi?"

"Evet."

"Ve sen bana söylemedin?"

"O zamanlar yapamazdım. Birine söylersem işini kaybedeceğini söyledi."

"Taşak kesesini kaybedecek. Kalbini kıran pisliğin o olduğunu bildiğim için yavaşça kesip atmaktan zevk alacağım."

Bu görüntüye gülüyorum. "Lex, seni seviyorum. Ama Tom olayını aştım. Tamamen aştım. Artık Jude'a sahibim, geçmişteki o aptalca şeylerin hiçbir önemi yok."

"Yani aranızdaki şey ciddi mi?"

Yüzüme yayılan kocaman sırıtışa engel olamıyorum. "Sanırım öyle. Umarım öyledir."

"Senin adına sevindim. Bu bok fırtınasının ortasında bir parça güneş ışığını hak ediyorsun." "Teşekkürler."

Telefonum bir mesajla çalıyor. Birkaç saniye sonra Lexi'ninki de. Ekranıma bakıyorum. Tom Harbor: *Hemen otobüse bin. Arayanı tanıımıyorsan telefonuna cevap verme.*

Lexi telefonundan başını kaldırarak, "Tom otobüse gitmemiz gerektiğini söylüyor," diyor. "Evet, aynı mesajı ben de aldım."

Hesabı hızlıca ödüyorum ve otobüse doğru yürüyoruz. Otobüse adımımı atar atmaz personelin yüzüne bakıyorum ve bir şeylerin *çok* yanlış gittiğini anlıyorum.

"Neler oluyor?" Tom'a soruyorum.

Baskı altında genelde soğukkanlı olan Tom bile sarsılmış görünüyor. Bana telefonunu uzatıyor ve ben de ekrandaki habere bakıyorum. Gözlerim manşeti tarıyor ve doğrudan fotoğraflara gidiyor.

Babam ve gizli kızının fotoğrafları gözümün içine bakıyor. Birinde onu alnından öpüyor, diğesinde kolunu ona doluyor ve üçüncüsünde ona mutlulukla gülümsüyor.

Kendimi hasta hissediyorum. Dengemi korumak için duvara uzandım.

"Çok üzgünüm Reagan," diyor Tom, sesi içten geliyor. "Bunu öğrenmenin boktan bir yolu bu." Otobüs sessiz. Onlara zaten bildiğimi söylemeli miyim? Hayır, çünkü o zaman onlara Jude ve benden bahsetmek zorunda kalırdım.

Lexi, "Çocuklar, Reagan'ın biraz zamana ihtiyacı var," diyor. "Bu hepimiz için bir şok. Kampanyaya bir hafta ara verdiğine dair bir basın açıklaması yapacağız. Herkes dikkat çekmesin, medyayla tek kelime konuşmasın ve benden ya da Tom'dan haber beklesin."

Çalışanların hepsi otobüsün kapısına yöneliyor, çoğu benim hissettiğim gibi uyuşmuş görünüyor. Claire yanımdan geçerken "Üzgünüm Reagan," diye mırıldanıyor.

Gözlerimin sıcak yaşlarla dolduğunu hissettiğimde sadece Lexi, Tom ve ben kalmıştık. Jude'un bana gömdüğünü söylediği fotoğrafları haberlerde görmeyi kaldıramıyorum.

"Bunu bana yaptığına inanamıyorum," diyorum, sesim titreyerek. "Bana söz vermişti.

Yapamam..." "Ne demek istiyorsun?" Tom sorar.

Lexi hemen devreye girer. "Babasını kastediyor tabii ki."

"Sana söz mü verdi? Bu onun ilk ilişkisi değil mi?" Tom tiksintiyle başını sallar. "Piç kurusu en azından bana söyleyebilirdi."

"Piçlerden bahsetmişken," diyor Lexi, "Tom, senin de gitmen gerekiyor."

"Gitmek mi?" Başını sallıyor. "Hayır, hasar kontrolüne başlamalıyız. Bu bize çok zarar verecek ama bunu hafifletebiliriz."

"Bir hafta ara veriyorum," diyorum sertçe. "Kampanyadan uzakta. Bu senden uzak kalmak demek." "Bu partinin elinde tutması gereken bir Senato koltuğu, o yüzden böyle bir lüksün yok tatlım."

"Otobüsümünden defol git," diyorum, ses tonum alçak ve düz. "Git. Hemen şimdi." "Bunu halletmek için bana ihtiyacın var, Reagan."

"İstedğin kadar yönet Tom. Sadece benden bir şey bekleme. Bir hafta izin yapıyorum." "O fotoğraflar Titan kampanyasından geldi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sertçe yutkunuyorum ama birkaç damla gözyaşının kaçmasına engel olamıyorum. "Bunu biliyorum, evet." "Ve biz de iki kat daha sert karşılık vermeliyiz."

"Seninle bir hafta sonra konuşuruz Tom."

Güç gösterisi gibi hissettiren bir şekilde bakışlarımı birkaç saniye tutuyor, ama sonra nihayet kapıya doğru yürüyüp gidiyor.

Oturdum ve gözlerimi kapattım. "Bunca zamandır benimle oynuyor muydu? Beni tamamen mahvedebilmek için ona aşık olmamı mı istiyordu?"

Lexi cevap vermiyor ama ne diyebilir ki? Beni uyarmıştı ve ben dinlemedim.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve kontrol ediyorum.

Baba: *Erkek arkadaşının o fotoğrafları sızdırması çok hoş. Annenin öğrenmesi için iyi bir yol.* Öfkeli bir mesaj attım.

Ben: *Son 22 yılda ona kaç kez söylemiş olabilirsin baba?*

Cevap vermiyor.

Lexi nazikçe, "Hadi benim evime gidelim," dedi. "Biraz uyumaya ihtiyacın var." Uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum ve telefonumu ona uzatıyorum.

"Bu şimdilik sende kalsın. Yapamam."

Çantasına koydu ve arabasına doğru yürüdük. Lexi'nin yatağının yorganının altına güvenle

gömüldüğümde ağlayacağım. Ama şimdilik söyleyecek bir kelime bile bulamıyorum.
Jude'dan gelen bu tokat daha önce hiç olmadığı kadar acı veriyor.

BÖLÜM 25

Michigan Bulvarı'ndan köşedeki küçük kafeye doğru yürürken Reagan'ın vücudunu hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. Ellerimi ceplerime sokmuş, kaldırıma bakıyor ve önceki geceyi kafamda yeniden canlandırıyorum. Lezzetli ayrıntılarda o kadar kaybolmuşum ki, yüzüme mikrofon tutulana kadar muhabirleri görmüyorum.

"Titan, Preston ailesi hakkındaki son ifşaat hakkında ne düşünüyorsun?"

Başımı kaldırıp etrafımda toplanan küçük kalabalığı tarıyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Son manşeti görmediniz mi?" diye sesleniyor arkadaki bir adam.

Başımı sallıyorum ve herkesi neyin telaşlandırdığını merak ediyorum. "Bugün gazeteyi okumadım." Grubu hafifçe kenara iterek uzaklaşmaya başladım.

Tek düşüncem Reagan. Kendimi kurtaramadan bir adam gazeteyi suratıma yapıştırıyor ve manşeti gözlerimin önünde sallıyor.

Senatör Stan Preston Kopya Çekerken Yakalandı

Midem bulanıyor ve gazeteyi yüzümden siliyorum. "Şu anda yorum yapamam," diyorum dişlerimi gıcırdatmadan ve son muhabirin yanından geçmeden önce.

Peşimdeler, caddede beni takip ediyorlar. Kahretsin, Reagan kendinden geçmiş olmalı. Başlık doğru ama fotoğraftaki kadınla ilgili değil. Gizli tutmak için uğraştığım her şey artık herkesin malumu oldu. Adil ya da değil, bu Reagan'ın kampanyasını etkileyecek.

Taksi çağırarak için köşede durduğumda, muhabirlerden biri bana çarptı. "Özür dilerim Bay Titan." Kaşlarımı çatarak arkamı döndüğümde kızardı. "Bu kampanyanız için her şeyi değiştiriyor, değil mi?"

Cevap vermeden önce yüzüm yumuşuyor. Rakibi olarak, kampanyasının alevler içinde kalmasını umursamamalıydım. Preston'ın son ifşaatından dolayı mutlu olmalıyım. "Bu yarış Temsilci Preston ve benim aramda. Babasına karşı yarışmıyorum." Elimi uzattım ve gördüğüm ilk taksiyi çağırdım. Taksi kaldırıma yanaştığında, bir sonraki cevabımı bekleyen yirmi gazeteciye dönüyorum. "İddiaların doğru olup olmadığı konusunda yorum yapamam, ancak bunun seçimin sonucu üzerinde hiçbir etkisi olmamalı."

Adımı bağırlıyorlar, ben kapıyı kapatırken kayıt cihazlarını taksinin içine sokmaya çalışıyorlar.

"100 East Bellevue Place, lütfen," diyorum taksi şoförüne, gazetecileri geride bırakarak uzaklaşmaya başladığında.

Dikiz aynasından bana bakıyor. "Zor bir gün müydü?"

Arka cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum ve mesajlarımı kontrol ediyorum. "Öyle de diyebilirsin." Carl'ın kışını tekmeleyeceğim.

Reagan bana mesaj atmadı ama manşeti çoktan görmüş olmalı - otel odamdan ayrılalı bir saatten fazla oldu. Ona hızlıca bir mesaj gönderiyorum ve telefonum çaldığında ekrana bakıp cevap bekliyorum.

"Bunu yaptığına inanmıyorum, Carl!" Öfkemi kontrol edemeyerek bağıriyorum. "Sınırı aştın."

Gülmeden önce "Bana teşekkür etmelisin" diye cevap veriyor. "Sana fotoğrafları yayınlamamanı söylemiştim.

Kovuldun, Carl."

"Hayır, değilim. Korkak gibi davranmayı bırak ve adam ol, Jude. Beni kampanya yöneticinin olarak işe aldın ve ben de işimi yaptım. Seçim günü zaferini garantileyeceğim."

"Seni ben işe aldım ve seni kovabilirim, Carl. Derhal geçerli olmak üzere, artık ne menajerim ne de arkadaşımın." Sadakat, onur ve görev hakkında cevap vermeye başlar başlamaz aramayı sonlandırıyorum.

Bunların hepsi Carl'ın yaptıklarını haklı çıkarmak için kafasından uydurduğu saçmalıklar ve ben bunların tek kelimesine bile inanmıyorum. Carl'ın onurlu bir adam olduğunu sanırdım. Milyon yıl geçse de kampanyaya kendini bu kadar kaptırıp fotoğrafları yayınlayacak kadar alçalacağını düşünmezdim.

Reagan'ın numarasını çeviriyorum, ama anında sesli mesaja geçiyor. "Reagan." Nefesimi tutup taksinin tavanına bakıyorum. "Özür dilerim Reagan. Bununla hiçbir ilgim yok. Beni ara. Konuşmamız gerek."

"Planlar değişti," diyorum taksi şoförüne, kırmızı ışıktayken dikiz aynasında gözlerinin beni bulmasını bekliyorum. "Onun yerine beni 15. Cadde ve Güney Eyalet'e götür."

"Evet, efendim." Başını salladı, gözlerini yola çevirdi.

Gazeteciler muhtemelen binamın önünde kamp kurmuş beni bekliyorlardır, ama neyse ki binamda onları uzak tutacak yirmi dört saat çalışan bir kapıcı var. "Clark ve Dearborn'un arka tarafına çekin lütfen. Sakinlerin garajından gireceğiz."

Ben çılgınca Reagan'a bir mesaj yazarken, "Sorun değil," diye yanıtlıyor.

Beni ara!

Sadece cevap vermemekle kalmıyor, mesajlar teslim edildi olarak bile görünmüyor. Bu ve hemen sesli mesajını almak arasında, telefonunun kapalı olduğunu biliyorum.

Taksinin camından dışarı bakıyorum, şehrin geçip gidişini ve kaldırımlarda dolaşan yüzlerce insanın her zamanki gibi günlerine devam edişini izliyorum, oysa benimki tamamen çökmüş durumda.

Bu sabah otelden çıktığımda, kokusu hâlâ üzerimde ve tadı hâlâ dilimdeyken bulutların üzerindeydim. Gece mükemmeldi. Sonunda Reagan Preston'a sahip olabilmek beni dünyanın zirvesine çıkarmıştı. Olasılıklar hakkında hayal kurmaya cesaret ettim ama şimdi her şey mahvoldu.

Taksi garajın önünde durdu ve anahtarlarımı çıkarıp uzaktan kumandaya basarak şoförün içeri girmesi için kapıyı açtım.

İçeri girip kapı arkamızdan kapanırken "13,25 dolar tutuyor" dedi.

Taksi durduğunda bir yirmilik çıkarıp ona uzatıyorum ve indikten sonra kapıyı çarpma isteğime

direniyorum. O kadar öfkeliyim ki, Carl'ın evine gidip sinirimi biraz olsun boşaltmak için onun ışıklarını yumruklamalıydım.

Kabin garaj kapısından çıkmadan asansörün içindeyim ve nihayet yalnız kaldığımda duvara yaslanıyorum. "Lanet olsun." Gözlerimi kapatıyorum ve topuğumun tersiyle arkamdaki paneli tekmeliyorum.

Kapılar açılıp kendi birimime doğru köşeyi döndüğümde Carl kapımın önünde duruyordu. Bir ileri bir geri volta atıyor, bir kolunu çılgınca sallayarak telefonla konuşuyordu.

"Orospu çocuğu," diye öfkelendim ve yumruğumu yarıya kadar havaya kaldırarak ona saldırmaya başladım. Yumruğumdan kaçmak için eğilip bükülüyor ve telefonunu düşürüyor. "Bekle!"

Elim ondan birkaç santim ötede duruyor ve onu takip etmemek ya da en azından yere düştüğünde tekmelememek için her şeyimi harcıyorum.

"Büyük bir sorunumuz var," diyor, bir eliyle telefonu almak için eğiliyor ve diğer eliyle yüzünü koruyor. "Seni geri aramam gerek." Telefonu cebine sokuyor ve ayağa kalkarken takım elbisesini düzeltiyor.

"Senin saçmalıklarını duymak istemiyorum Carl." Onu kenara ittim ve anahtarımı çıkardım. "Artık benim için çalışmıyorsun. Yani benim bir sorunum var... Senin yok."

Ben kapıyı açarken kenara çekilip bana ters ters bakıyor. "Bana ihtiyacın var Jude. Preston kampı savaşıyor."

"Bırakın," diyorum ona, sesim her zamankinden daha yüksek çıkıyor.

Carl etrafıma bakıyor ve kapıyı kapatmaya çalışmadan önce koridoru kontrol ediyor. "Anlamıyorsun."

"İhtiyacım yok."

"Garrett Salizar" dediğinde bir ayağım içerideydi.

O pislüğün adını duyunca donup kaldım. Birlikte savaştık, silah arkadaşıydık ama bana madalya verildiğinde mangamda şikâyet eden tek kişi o oldu. O gün benim yanımda savaşan diğer üyelerin bana karşı konuşmasını sağlamaya çalıştı ama hiç destek bulamadı. Madalyayı benim yerime kendisinin alması gerektiğini düşünüyordu.

Kapıyı kapatırken Carl'a "Siktir et onu," diyorum.

Ayağını kapı aralığına sokar. "Yüzü tüm büyük haber kanallarında, hatta CNN ve Fox News'te bile var."

"Kimse onun yalanlarına inanmayacak, Carl."

"Oh, ama öyleler," diyor boktan, sinsi bir gülümsemeyle. "Senin hikayen artık Preston'ınkinden daha büyük."

Stan'in hikayesi artık başrolde değil, siz varsınız."

"Lanet olsun," diye inliyorum ve ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Tamamen ikiye bölünmüş durumdayım. Bir yanım Reagan'ın artık halkın yem nesnesi olmadığı için mutlu ama Salizar'ın on beş dakikalık zaferini elde ettiği ve adımı çamura buladığı düşüncesi öfke seviyemi nükleer seviyeye yaklaştırıyor.

Carl bu fırsatı değerlendirip daireme girdi. "Yalanlarını ortaya çıkarmak için en kısa zamanda bir basın toplantısı düzenlemelisin." Kapıyı kapatıyor ve doğruca barıma yöneliyor. "Bir tane ister misin?" diye soruyor bana bakmadan.

Chicago silüetine bakan duvardaki pencerelere doğru yürüyorum ve her şeyin bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar berbat hale geldiğini merak ediyorum. "Sabahın onunda olmaz."

"Sen bilirsin."

O kadar dalmışım ki, televizyon açılmadan önce Carl'ın arkamdaki ayak seslerini zar zor duyuyorum. "Bay Salizar, *Chicago Star*'dan Amy Crofton, size sorum şu: Neden bu kadar beklediniz?"

Bay Titan'a karşı konuşacak kadar uzun süre mi?"

Arkamı dönmüyorum ve gözlerimi uzaktaki binalara sabitliyorum.

"Bir kahraman gibi gösteriliyor ve Illinois halkı onuru nedeniyle ona oy vermek istiyor ama onda hiç onur yok. O gün savaşı tek kişi o değildi ama kardeşlerinin hayatını kurtardığı için övgü almakta bir sakınca görmedi."

"Ama hayatlarını kurtardı, efendim?" diye karşılık veriyor muhabir.

"Bu bir grup çalışmasıydı. Bay Titan bunu tek başına yapmadı," diyor Salizar titrek bir sesle ve boğazını temizliyor. "O gün yaralarımıza rağmen onun yanında savaşan bir avuç insan vardı ve hepimiz sağ çıkamadık. O gün özel ya da kahramanca bir şey yapmadı. O sadece Amerikan hükümetinde hak etmediği bir pozisyon elde etmek için asker arkadaşlarının ölümünü kullanan bir zafer avcısı."

"Yani ona yalancı mı diyorsun?"

"Eğer Jude Titan bir madalyayı hak ediyorsa, ben de hak ediyorum."

"Bay Salizar, *Illinois Observer*'dan Carter Morris. Yani o geceye dair anlatılanların yanlış olduğunu ve Jude Titan'ın o gece hayat kurtarmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Daha önce de söylediğim gibi, o gece onun yanında savaştım. Onun yaptığı her şeyi yaptım ama bir madalyam yok.

Senato için yarışmayacağım. Jude Titan, deneyimlerini kendi kişisel çıkarları için kullanan güzel yüzlü bir poster çocuğu sadece. Kendisinden başka hiçbir şey ya da hiç kimse umurunda değil."

Kalabalıkta bir mırıltı var ve artık onun konuşmasını dinleyemiyorum. Sürgülü kapıları iterek açıyorum ve balkona çıkıyorum. Carl'ın telefonu içeri girdiğinden beri durmadan çalışıyor ve kısa süre sonra benimki de aynı şekilde çalmaya başlıyor.

Reagan'ın beni çağırdığı umuduyla kalbim göğsümde çılgınca çarparak ona uzanıyorum.

Arayanın Jim olduğunu görünce başımı eğip cevap veriyorum.

"Salizar'ın nesi var?" Jim ben daha merhaba bile diyemeden hızlıca cevap verdi.

Vücudumu korkuluklara yaslayıp metali elimle kavrayarak öfke ve hayal kırıklığımı bastırmaya çalışıyorum. "Bilmiyorum. Yıllar önce bu saçmalığı başlattığında onun bir pislik olduğunu biliyorduk ama kampanyam sırasında ortaya çıkıp çoktan yatağa atılmış aynı saçmalıkları söyleyeceğini hiç düşünmemiştim."

"Tüm bu çilede zafer onun." "O konuşuyor ve medya da dinliyor."

"Merak etme, Jude. Çocuklar ve ben senin arkadayız. Mesajlar gelmeye başladı bile ve onun ağzını kapatmanın ve herkesin düşündüğü gibi bir adam olduğunu kanıtlamanın bir yolunu bulacağız."

"Jim, jestin için minnettarım. Ama zaten olduğundan daha fazla ifşa olmanızı istemiyorum. O günü yeniden yaşamak birçok kişi için çok acı verici. Bırakın olaylar gelişsin. Eminim medya yakında takip edecek yeni bir hikaye bulacaktır ve Salizar çabucak unutulacaktır."

"Burada yapmam gerekeni yapmama izin ver, dostum. Senin benim arkamda olduğun gibi ben de her zaman senin arkanda olacağım. Bütün çocukların da aynı şeyi hissettiğini biliyorum."

"Jim-" diyorum ama sözümü kesiyor.

"Gitmem gerek. Diğer hat çalışıyor ve yapmam gereken planlar var."

"Yapma," diyorum ama nafile, telefonu çoktan kapattı.

Arkamı döndüğümde Carl oturma odasında telefonla konuşuyor ve çatı katında volta atıyor. Bu karmaşayı o başlattı. Reagan'ın babasının fotoğraflarının yayınlanması bugünkü patlamayı ateşleyen alev oldu.

Reagan'a fotoğrafların gizli kalacağına ve hikayenin gömüleceğine söz verdim. O da yapabileceği tek şekilde karşılık verdi; aynı şekilde benim adımımı da lekelemeye çalıştı.

Dolabımda bir ilişkim ya da gizli bir aşk çocuğum yok, ama onurum ve sözümle hareket ettiğim için, yok etmeye çalışmak için en kolay şey bu.

Göğsümü ağrıtan Salızar'ın sözleri ya da adaylığımın olası sonu değil, Reagan'ı sonsuza dek kaybettiğim düşüncesi.

BÖLÜM 26

Titreyen ellerimi sakinleştirmeyi umarak kürsünün kenarlarını kavıyorum. Derin bir nefes aldıktan sonra kameralara doğru bakıyorum ve toplanan muhabir kalabalığına kendime bile inanamadığım sözleri söylüyorum.

"Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim. Senato yarışından derhal geçerli olmak üzere çekildiğimi büyük bir üzüntüyle duyuruyorum."

Toplu bir şaşkınlık nefesi var. Herkes bu basın toplantısını babamın sadakatsizliği haberine yanıt vermek için düzenlediğimi sanıyordu. Bir haftalık tatilimin ikinci günündeyiz ve dün Lexi'ye bunu yapmam gerektiğini söyledim. Bu sabah da ekibimin geri kalanına söyledim.

Sorular o kadar hızlı soruluyor ki gürültüden tek bir tanesini bile seçemiyorum. Sessizlik için elimi kaldırdım ve hazırladığım ifadeye geri döndüm.

"Destekçilerime: Birlikte başladığımız işi bitiremediğim için çok üzgünüm. Desteğinizin anlamı çok büyük. Lütfen bunun benim için doğru karar olduğunu bilin. Yakın gelecekte herhangi bir soru almayacağım ya da röportaj vermeyeceğim. Teşekkür ederim."

Sorular hızlıca haykırılıyor. "Bu babanın ilişkisi yüzünden mi?"

"Hiç bilmediğin iki kardeşin olduğu doğru mu?" "Annenle baban boşanıyor mu?"

Onları görmezden geliyorum ve kürsüden uzaklaşıyorum. Lexi beni buradan gizlice çıkarmak için kullanmayı planladığı bir çıkışı olan küçük bir odaya doğru götürüyor.

Muhabirler sadece işlerini yapıyorlar ama bu skandalın ailemi ne kadar derinden etkilediğini bilmiyorlar. Son iki günü annemle geçirdim, annem yıkılmış durumda. Yıkılmanın da ötesinde. Evet, boşanma davası açıyor ama tüm bu olanlar onun için yürek burkucu. Babamın çalışmadığı onca zaman çalıştığını düşündüğü için kendini aptal gibi hissediyor. Elli iki yaşında, hiç iş deneyimi olmadan bu şekilde yeniden başlayacağını hiç düşünmemişti.

Odanın kapısına yaklaşırken Lexi, "Neredeyse geldik," diye mırıldanıyor. Kameralar yanıp sönüyor ve ben yüz ifademi taş gibi tutuyorum.

Jude ve benim anılarımı barındıran, süslü ve güzel Palmer House'un bir konferans odasındayız. Lexi'ye bunu ayarladıktan sonra başka bir yerde planlamasını söylemek istemedim.

Odaya girip kapıyı kapattığımızda derin bir iç çekiyorum ve bana uzattığı su şişesini açıyorum.

"Teşekkürler," diyorum usulca. "Her şey için Lex."

"Ne zaman istersen."

Tek bir nota gülüyorum. "Evet, bunu bir daha asla yapmayalım."

"Kendi şartlarıyla bitirdin Reagan. Bir basın bildirisi yayınlatabilirdiniz, ama oraya çıktınız ve kelimeleri söylediniz. Bu cesaret ister. Seninle gurur duyuyorum."

Bana sarılıyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum, kendimi binlerce kilo hafiflemiş hissediyorum. Her şey bitti. Sadece duyuru değil, hepsi. Artık babamın hedeflerini ve beklentilerini karşılamak için yaşamak yok. Bundan sonra ne istersem onu yapacağım ve bu harika bir his.

"Buradan nasıl çıkacağız?" Lexi'ye soruyorum, uzaklaşıyorum.

"Bence birkaç dakika burada saklanmalıyız. Şu kapı -" odanın diğer tarafında, bizim girdiğimizden farklı bir kapıyı işaret ediyor "- mutfığa giden bir koridora açılıyor."

Kapı açıldığında ikimiz de söz konusu kapıya bakıyoruz. Jude kot pantolon, siyah bir tişört ve siyah bir White Sox şapkasıyla odaya giriyor.

Birkaç saniye konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdayım ama kendime geldiğimde gözlerim kısılmış bir şekilde odayı geçiyorum.

"Ne halt ediyorsun sen? Kına yakmaya mı geldin? Düştüğümde beni tekmelemeye mi?"

Çelik gibi bakışları üzerime kilitlendi. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun, Reagan. Konuşmamız gerek."

"Şimdi olmaz. Her şey bitti, Jude. Senato'ya giden açık bir yolun var. Benden alabileceğin başka bir şey yok."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun," diyor alçak ve öfkeli bir ses tonuyla.

Lexi odadan sıvışıyor ve Jude ile ben birbirimize bakakalıyoruz.

"Konuşmak için yukarı çıkıyoruz," diyor kararlı bir şekilde.

"Söyleyecek bir şeyin varsa, burada söyle."

"Burada kalamayız. Buraya gelerek çok büyük bir risk aldım, Reagan. Burası muhabir kaynıyor. Üst katta gizlenmeliyiz."

"Göze batma, ha? Neden beni şimdi beceriyorsun, Jude? Benden istediğin her şeyi aldın."

Daha yakına eğiliyor, karanlık gözleri o kadar yoğun ki neredeyse gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. "İstediğin kadar it. Konuşana kadar gitmiyorum. Yürüylebilirsin ya da seni omzuma atabilirim."

"Beni isteğim dışında bir odaya taşırken yakalanırsan her şeyini kaybedersin."

"Yapacağım," diyor düz bir ses tonuyla. "Üç gündür beni ekiyorsun Reagan."

Aklımı kaçıracığım."

Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Aklını mı kaçırdın? Sence *ben* nasıl hissediyorum? Sence annem nasıl hissediyordur?"

Belime uzanıyor, ben de usulca iç çekerek geri çekiliyorum. "Tamam. Ben giderim."

Jude başı eğik bir şekilde odadan çıkmamıza öncülük ediyor. Beni mutfığa götürüyor, orada aşçı üniforması giymiş bir adamın eline bir banknot sıkıştırıyor ve ana yemek pişirme alanının dışındaki küçük bir asansöre yönlendiriliyoruz.

Asansörde kapılar kapandığında Jude elimi elinin içine alıyor. Geri çekilmeliyim ama yapamıyorum. Parmaklarımı dudaklarına götürüp öptüğünde, dokunduğumuzda her zaman karnımda yarattığı o sıcak girdabı hissediyorum. Parmak uçlarım koyu renkli kirli sakalının üzerinde geziniyor.

"Carl'a fotoğrafları yayınlamasını söyledin mi?" Fısıltıyla sordum. "Bana bak."

Yukarı bakıyorum ve gözlerimiz buluşuyor.

"Yapmadığımı biliyorsun, Reagan. Tıpkı senin Salizar'la olan o saçmalığa izin vermediğini bildiğim gibi." Başımı salladım. "Carl."

"Carl," diye onaylıyor Jude. "Ve herif kovuldu, gerçi hâlâ bunu inkâr ediyor."

"Merak ettim. Yani, umuyordum... kulağa çılgınca gelse de."

Asansörün kapıları açıldı. Jude şapkasını aşağı indiriyor ve beni elimden tutarak anahtar kartını okuttuğu bir odaya götürüyor.

İçeri girdiğimizde kalbim küt küt atıyor ve Jude beni kollarına çekiyor.

"Benden şüphe etme," diyor kulağıma. "Ben senin baban değilim."

Derin bir iç çekiyorum, onun kokusunu ve hissini içime çekiyorum. "Özür dilerim. Bu konuda konuşmamız gerektiğini biliyordum, sadece... annemle birlikteydim ve... kendimi korumak için en kötüsünü düşündüm sanırım."

Geri çekiliyor ve gözlerimle buluşuyor. "Kendini benden korumana gerek yok Reagan. Ben korumanız için."

Sesi o kadar içten, ifadesi o kadar samimi ki gözlerim doluyor. Başımı sallayıp kendimi ona yaslıyorum ve kollarının ihtiyacım olan rahatlığı getirmesine izin veriyorum.

"Bence kazanma ihtimalin oldukça yüksek," diyorum usulca gülerek.

"Şu anda bu umurumda değil." Geri çekiliyor ve kocaman elleriyle yanaklarımı kavırıyor.

"Neden bıraktın? Keşke bunu önce benimle konuşsaydın."

"Yapmak zorundaydım. Ben istedim. Tüm yanlış nedenlerden dolayı aday oluyordum ve babam da oy toplayabilmek için kalmamı istiyordu... Ve... bu ben değilim."

"O bir pislik." Jude'un kasları gerginlikten sertleşmiş. "Bunu senin için mahvetmesinden nefret ediyorum." "Bu karar *benim* içindi. Evde kalmak onun için olurdu."

"Ciddi olduğuna söz ver."

"Söz veriyorum."

Vücudu hafifçe gevşiyor. "Bu birlikte olabileceğimiz anlamına geliyor. Artık gizlice dolaşmak yok."

"Bilemiyorum, Jude. Bence en azından seçim bitene kadar bu konuyu gizli tutmalıyız.

Partiniz sizden uzaklaşacaktır. Bu duyulmamış bir şey."

Omuz silkiyor. "Öyleyse bunu değiştirelim. Burada koridoru büyük bir şekilde geçiyorum, değil mi?" Gözlerindeki parıltı beni güldürüyor. "Benim koridorumdan istediğin zaman geçebilirsin."

"İnan bana, planlıyorum." Eğildi ve beni öptü. "Seni otobüsümde istiyorum. Otel odalarımnda. Konuşmalarda yanımda."

Dudaklarım şokla aralandı. "Ciddi misin sen?"

Kıçımı sıkıyor, ereksiyonunu karnımın alt kısmında hissedene kadar bedenlerimizi birbirine yapıştırıyor. "Bu sana ciddi geliyor mu?"

"Senin kampanya oynacağın olmayacağım."

"Hayır, sen benim kız arkadaşım oluyorsun. Sana yanımda ihtiyacım var, Reagan. Deneyimine, desteğine... hepinize."

Jude ile kampanya yapma düşüncesi beni gülümsetiyor. "Eğer eminsen."

"Eminim. Ama bunu resmileştirmeden önce, dolabında bilmem gereken herhangi bir iskelet var mı?" Ona henüz söylemediğim tek şeyi hatırlayınca kalbim sıkışıyor. "Tom Harbor'la yattım."

Kasları tekrar gerildi. "Ne zaman?"

"Um...dokuz yıl önce. Bana karısından ayrıldığını söyledi ama yalan söyledi."

Jude derin bir nefes verir. "Lanet olsun. Son birkaç günü kastettiğini sanmıştım. Dokuz yıl önceki olayı zaten biliyorum."

"Biliyor musun? Ve bana söylemedin mi?"

Omuz silkiyor. "Kampanyamın bilindiğini bilmenin seni strese sokacağını biliyordum. Ve bu bilgiyi asla kullanmazdım."

Başımı salladım. "Dolabında hiç iskelet var mı?"

"Zaten bilmediğin bir şey değil. Kötü rüyalarım ve savaş hizmetinden kurtulma suçluluğum kalıcı olabilir, henüz bilmiyorum."

Çok kısa bir süre içinde benim için çok şey ifade eden bu adam için kalbimin sıkıştığını hissediyorum. "Bu konuda konuşmak ya da konuşmamak istersen... Ben buradayım."

Yanağıma uzanıp başparmağıyla okşuyor. "Biliyorum. Ve bu şekilde kalmanı istiyorum. Parti teşkilatı ve haberler benim için hiçbir şey ifade etmiyor, Reagan. Benim için önemli olan sensin ve başkentte bir sese ihtiyacı olan tüm kardeşlerimiz için bir fark yaratmak."

"Babam parti değiştirdiğimi düşünecek," diyorum usulca. "Ve bu bana büyük bir memnuniyet veriyor." "Zamanla tüm bunları geride bırakman gerekecek, biliyorsun. Seni elinde tutmasına izin verme." "Haklısın."

"Alış buna."

Tanrım, bu sırtışı bayılıyorum. Beni ateşliyor. Jude dudaklarını benimkilere doğru indirdiğinde, onunla yarı yolda buluşuyorum. Yumuşak öpücüğümüz hızla daha fazlasına dönüşüyor. Duyguların beni ele geçirmesine izin veriyorum: kalçalarımındaki güçlü elleri, yatağa uzandığımda boğuk iniltisi ve kendini üzerime bırakması, gözlerinde gördüğüm şehvet ve hayranlığın karışımı.

"Seni seviyorum," diyorum kulağına usulca. "Çok fazla, Jude." "Ben de seni seviyorum. Benim için her zaman önce sen geleceksin."

Gülümsüyorum. "Önce gel derken mecazi anlamda mı söylüyorsun?"

Kahkahası alçak ve seksi. "Bunu hem mecazi hem de gerçek anlamda söylüyorum bebeğim."

Kalçalarını benimkilere doğru döndürürken cevabım bir inlemeye dönüşüyor. Adam beni nasıl tahrik edeceğini gerçekten biliyor.

"Bence en azından önümüzdeki yirmi dört saat boyunca burada kalmalıyız," diyor, nefesi boynumda ılık.

Köprücük kemiğimi öpüyor ve ben de bacaklarımı beline doluyorum. "Kulağa inanılmaz geliyor. Biliyor musun, gerçekten de televizyonda tur atmalısın. Hepsi benim okulu bırakmamla ilgili seninle röportaj yapmak isteyecektir."

"Siktirip gidebilirler. Yarına kadar bu odadan çıkmayacağım."

"Mmm."

Gömleğimi başımın üzerinden yukarı doğru çekti ve karnıma doğru öpücükler konduruyor. Parmak uçlarımı kafa derisinin üzerinde gezdirip saçlarını hafifçe çekiyorum. Tenime karşı inliyor.

"Böyle mi istiyorsun?" diye soruyor, dili az önce düğmelerini açtığı pantolonunun bel bandının altında geziniyor. "Benden tüyler ürpertici, akıllara durgunluk veren, terli bir sikiş ister misiniz Bayan Preston?"

"Bilmiyorum... Olabilir," diyorum alaycı bir ses tonuyla.

"Olabilir mi?" Diz çökme pozisyonuna geçiyor ve pantolonumu kalçalarımından aşağı doğru kaydırıyor. Sırtışı düpedüz hınzırca. "Sadece '*Beni sert becer, Senatör Titan*' dersin."

Ona şakacı bir tokat attım. "Seni pislik."

"Söyle."

Dudaklarımı kapatıyorum.

"Meme uçların o kadar sertleşmiş ki sütyeninden görebiliyorum, Reagan. Hoşuna gittiğini biliyorsun. Söyle." "Önce benim için sertleştiğini söyle," diyorum usulca.

Jude yataktan kayıyor ve kot pantolonunun düğmelerini açıyor. Onları boxer külotuyla birlikte aşağı çekip dışarı çıktığında, kaya gibi sert ereksiyonu bana dönüktü. Tişörtünü çıkarıyor ve ben de bir saniye durup onun inanılmaz vücuduna hayranlıkla bakıyorum.

"Gördün mü?" Bir elini sikinin etrafına sarıyor. "Senin için sertleştim, Reagan Preston."

Pantolonumun geri kalanını kaydırarak çıkarıyorum, o beni izlerken ben de onun gözlerini izliyorum. Tamamen soyunmak için yavaş bir gösteri yapıyorum, sonra sütyenimi yüzüne fırlatıyorum.

"Beni *sert* becer, Senatör Titan."

Bir anda üzerime çıkıyor, beni öyle bir dolduruyor ki nefesim kesiliyor. İkimiz de boşalmanın eşiğine gelene kadar kalçalarımızı birbirine sürtüyoruz, ama sonra çekiliyor ve üzgün bir şekilde inliyorum. Ellerini kalçalarımın dolayarak beni ters çeviriyor ve tekrar eşiğe gelene kadar arkamdan sikiyor.

Ben inleyen, nefes nefese kalmış, terli bir karmaşa olana kadar böyle devam ediyor. Jude beni daha önce hiç duymadığım pozisyonlarda beceriyor ve her seferinde akıllara durgunluk veriyor.

"Bırak geleyim," diye yalvarıyorum ona. "Gelmem gerek, Jude."

Hıznır gülümsemesi geri geldi ve bana işkence etmeye devam edeceğinden eminim. Ama bunun yerine, boşalmam için gereken son birkaç derin ve sert hamleyi yapıyor ve boşaldığımda onun adını haykırıyorum. Yıldızlar görüyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en uzun, en güçlü orgazmdı.

Hemen arkamdan geliyor, içime gömülürken derin derin inliyor. Beni nazikçe öperken ve yanıma uzanıp bedenimi kendine doğru çekerken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz.

"Boktan bir günü nasıl tersine çevireceğini gerçekten biliyorsun

Titan," diye mırıldanıyorum. Şakağıma bir öpücük konduruyor.

"İnan bana, daha yeni başlıyorum."

BÖLÜM 27

REAGAN kanepede bana yaslanmış, o meşum günde benimle birlikte olan denizci arkadaşlarımla yapılan röportajı izliyoruz. Salizar'ın Senato yarışımı mahvetmek için hakkımda yaymaya çalıştığı yalanları ortadan kaldırmaya yardımcı oluyorlar.

"Seni seviyorlar," diye fısıldıyor ve daha yakına sokuluyor.

Hafifçe gülüyorum ve başının üstünü öpüyorum. "Onlar sadık ve onurlu adamlar." Aşk kısmı her zaman orada, söylenmemiş ama gerçek.

"Salizar yıllardır o günle ilgili yalanlar yayıyor. Bu iddiayı ilk ortaya attığında Deniz Piyadeleri bir soruşturma yürüttü ancak iddianın asılsız olduğunu tespit ettik," diyor ABD Deniz Piyadeleri sözcüsü Bay Jones muhabire. "Bay Titan, müfrezede yaralı askerlerin kurtarılmasını sağlamak için güçlerle mücadele eden tek kişiydi. Detayları yanlış anlamadık Bayan Parsons. Jude Titan bir Amerikan kahramanıdır."

Röportaj Bayan Parsons'ın sol üst köşesinde madalya aldığım günkü resmimin bulunduğu bir masada otururken kesiliyor ve gururla gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bay Titan sadece asker arkadaşlarının değil, aynı zamanda Amerikan halkının da saygısını kazanmıştır. Bugün erken saatlerde ABD Başkanı bu röportaja cevaben bize bir mektup gönderdi ve mektubunda şöyle diyor: 'Bay Titan sadece bir Amerikan kahramanı değil, aynı zamanda dürüst bir vatandaş ve ABD Senatosu için bir değer olacaktır. Onun sadakatinden, onurundan ve yüce ulusumuza olan bağlılığından asla şüphe duymadık.'"

Kâğıdı masanın üzerine bırakıyor ve kamera yüzünü yakınlaştırıyor. "Görünüşe göre Jude Titan Birleşik Devletler Başkanı'nın bile desteğini almış. Rakibi Reagan Preston Demokrat Parti için yarıştan çekilmiş olsa da, Bay Titan'ın zaferi kesin değil. Yeni muhalefet Demokrat Parti adına bir taban kampanyası başlattı.

Ama oyunun bu son aşamasında Titan'ın gücünü kimse yenebilir mi? Başkan'ın ve eyaletteki tüm gazi gruplarının desteğini alan Titan'ı yenmek neredeyse imkansız. Seçim günü yaklaşıyor ve o zaman Titan'ın ABD Senatosu'nda Illinois seçmenlerinin yeni sesi olup olmayacağından emin olacağız."

Seçim Günü yeterince çabuk gelemes. Kampanya, savaşta olmak kadar yorucu olmasa da, asıl işin başlayacağı Washington'a gitmeye hazırım.

"Sanırım çantada kekliksiniz Bay Titan." Reagan göğsüme yasladığı eliyle kendini yukarı itiyor.

"Seninle gurur duyuyorum."

Günler önce yarıştan çekildi ve eskisinden bile daha hafif görünüyor. Sanki omuzlarından, orada olduğunu hiç bilmediği bir yük kalkmış gibi.

Onu kendime doğru  ekiyorım ve yüzü benimkine birkaç santim yaklaşıyor. "Sensiz hiçbir anlamı olmaz, Reagan."

Gülümsüyor ve burnunu benimkine sürtüyor. "Bensiz de gayet iyi olurdun. Kendini kandırma."

"Ama hiç eğlenceli olmazdı." Sırıtırıyorum. "Kim tam bir baş belası ve başımın belası olurdu?"

"Eminim benim yerimi doldurmak isteyecek yüzlerce kadın vardır."

Boynunun arkasını kavrayarak yüzünü dudaklarımızın zar zor temas ettiği yere yaklaştırıyorum.

"Onları istemiyorum, sadece seni istiyorum."

Gözleri parlıyor. "Bana sahipsin."

"Dünyaya benim olduğunu söylemeye hazır mısın?" "Evet," diyor havalı, ahlaksız bir ses tonuyla.

Dudaklarım onunkilere çarpıyor, duygularımı ve heyecanımı  p c Ğe döküyorum. Yarışa katıldığımda, ölümüne bir dövüş ve onun kendini beğenmiş, kibirli bir velet olmasını bekliyordum. Onun tam tersi olmasını beklemiyordum. Yolda aklımı başımda tuttu ve bana her gece dört gözle bekleyeceğim bir şey verdi.  alınan anlarımız, gizli telefon görüşmelerimiz, müstehcen mesajlarımız ve daha da müstehcen görüntülü aramalarımız beni anket sonuçlarını ve gazetelerdeki siyasi haberleri düşünemeyecek kadar oyalıyordu.

Yanı başımızdaki masada telefonum çalıyor ama duymazdan geliyorum. şu anda hiçbir şey ikimizden daha önemli değil. Birlikte geçirdiğimiz zaman her zaman kısaydı ve şimdi ona sahip olduğuma göre, onu her zaman yanımda istiyorum. İlişkimizi teknoloji aracılığıyla yaşamak istemiyorum. Hayat, olmamız gerekenden daha fazla ayrı kalmak için çok kısa.

"şunu almak ister misin?" diye fısıldıyor dudaklarıma.

Homurdanıyorum, onu kucağıma  ekiyorım ve sorularına onu eskisinden daha derin öperek cevap veriyorum. Zil sesi kesilir kesilmez, tekrar başlamadan önce    saniyelik bir sessizlik oluyor ama yine de cevap vermiyorum.

Geri çekiliyor ve telefonuma doğru bakıyor. " nemli olabilir."

Kıcını kavrıyorum, yanaklarını ellerimle sıkıyorum. " nemli olan tek şey burada benimle olman. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

 ne doğru kayarak ereksiyonuma sürtünüyor. "Bay Titan, sanırım Seçim Günü'nde size oy vermek için ikna edilmeye ihtiyacım var," diye şaka yapıyor ve kahkahalarla başını geriye eğiyor.

Bu fırsatı boynunu öpmek için kullanıyorum, yumuşaklığını ve beni saran kokusunu hissetmeyi seviyorum.

Boynundan göğsüne doğru bir öpücük izi bırakıyordum ki kapı çalındı. İkimiz de donup kaldık ve bakışlarımız birbirimize kilitlendi.

"şunu alsan iyi olur. Odanızda sizi bekliyor olacağım."

Bileğini tuttuğumda kucağımdan inmeye başladı. "Hayır. Burada benimle kal. Kim olduğu umurumda değil.

Öyle."

Kapıcının  ağırmadan girmesine izin verdiği tek bir kişi var. Reagan benimle birlikte El ele yürüyorlardı ve sonunda kapıyı açtım.

Kapıyı açarken Carl, "Seni arıyordum," diyor. Reagan hâlâ görüş alanımın dışında. "Ne halt ediyorsun da a madın?"

"Carl," diyorum Reagan'ın elini hızlıca sıkarak. "Sana kovulduğunu zaten söyledim. Burada

olman için hiçbir neden yok."

"Lütfen," diye alay ediyor ve kapıyı iterek açıp daireme girmeye çalışıyor. "Bana ihtiyacın var."

Kapıyı Reagan'ı görebileceği kadar açarak, "Görmüyorum," diyorum.

Gözleri açılıyor ve yüzünde bir öfke parıltısı beliriyor. "Onun burada ne işi var?" İkimizin de yanından geçip içeri girdikten sonra yüzünü bize dönüyor.

Kapıyı kapattım ve Reagan'ı yanıma çektim. "Sana hiçbir şey açıklamama gerek yok Carl. Artık kampanyamın bir üyesi değilsin."

Gözleri kısılıyor, aramızda gidip geliyor. "Onu ne zamandır beceriyorsun?" "Bu kadar kaba olma."

Elini mükemmel şekillendirilmiş saçlarında gezdiriyor. "Bir parça kış için her şeyi riske attığına inanmıyorum, Jude. Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum."

Reagan'ın elini bırakarak bir adım öne çıktım ve yüzüne baktım. "Siktir git."

Başını sallıyor ve gülüyor. "Basın bu hikâyeyi ele geçirene kadar bekle."

"İnsanların, özellikle de basının ne dediği umurumda değil. Reagan ve ben artık bir çiftiz ve bunu değiştirmek için kimsenin söyleyebileceği bir şey yok. Şimdi, Carl-" kışına tekmeyi basma dürtüsüne karşı koyarken ellerim yumruk oldu "-artık bunun bir parçası değilsin. Sana bir daha gitmeni söylemeyeceğim."

Ellerini havaya kaldırıp geri çekiliyor ve etrafımdan dolanıp kapıya yöneliyor. "İşimi geri istiyorum, Titan. Eğer bunu yapmazsan, tıpkı Stan Preston'a yaptığım gibi bu hikâyeyi de medyaya açıkla." "

Reagan homurdanıyor ve Carl'a doğru bir adım atıyor. Bakışlarım Carl'a yönelmeden önce gözlerim onunkilere kayıyor ve ikisinin arasına giriyorum. "İnsanlara ne istediğini söyle. Seni tekrar işe almam için beni zorlayamazsın. Devam et Carl. Dünyaya Reagan'la birlikte olduğumu söyle. Saklayacak bir şeyim yok. Onu sevmekten utanmıyorum."

Kapıyı açtığında, kapı aralığında duraklıyor. "Bunu göreceğiz. Bu senin kampanyadaki son çivi olabilir. Her zaman bir kadının sana Senato koltuğunu kaybettireceğini düşünmüştüm ama bunun seviştiğin Reagan olacağını hiç düşünmemiştim."

Koridora adım atmaya fırsat bulamadan yumruğum havaya kalkıyor ve doğrudan yüzüne yöneliyor. Parmak eklemlerim çatırdadığında ve o geriye doğru sendelediğinde, Reagan yanımda, ona tekrar vurmamı engelliyor.

"Yapma," diye fısıldıyor kolumu kavrarken. "O buna değmez."

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Değil," diyorum alnından öpüp elini kolumdan çekmeden önce. "Ama yine de burada hoş karşılanmıyor."

Carl'ı yakasından tutup kapıdan dışarı ve koridora doğru itiyorum. "Ne yapman gerektiğini hissediyorsan onu yap Carl. Beni bir daha arama ya da benimle konuşmaya kalkma, yoksa seni gasptan tutuklatırım."

Doğrulurken çenesini ovuşturuyor. "Buna pişman olacaksın, Jude."

Cevap vermeden kapıyı kapatıyorum ve Reagan'a dönüyorum. "Sen iyi misin?" Soruyorum çünkü tek endişem o, Carl ve tehditleri değil.

Başını sallıyor, sesli bir şekilde yutkunuyor. "Sanırım." İç çekiyor ve adım atmaya başlıyor. "Bu çok kötü."

Kollarım hızla beline dolanıyor ve paniklemesini engelliyor. "Bir şey yok. Biz iyiyiz. Ona aldırış etme."

Elleri kollarımın üzerinde duruyor ve bana bakıyor. "Ama ya medyaya anlatırsa?"

"O zaman itiraf edelim. Yaptığımız hiçbir şeyden utanmıyorum Reagan, sen de utanmamalısın."

"Ama seçimlere günler kaldı."

Gülüyorum, yüzümü boynuna gömüyorum. "Kime karşı kaybedeceğim? Artık hiçbir şeyin

önemi yok. Sanırım Illinois halkı bazen sevdiğimiz insana yardım edemeyeceğimizi anlayacaktır."

Yaklaşıyor ve yüzünü göğsüme yaslıyor. "Çok iyimsersin."

"Bu noktada her şeyi mahvedecek bir şey söyleyemez. Eğer yaparsa, sadece acı ve

hoşnutsuz." Parmaklarım çenesini bulup gözlerini bana doğru çekiyor. "Ben endişelenmiyorum, sen de endişelenmemelisin. İyi olacağız."

Kollarını boynuma doluyor ve parmak uçlarında duruyor. "Bunu söylediğinde..." Gülümsüyor, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Buna gerçekten inanıyorum."

"Nerede kalmıştık?" Ellerim sırtından aşağı kayıyor, kışına yerleşiyor ve onu bana doğru kaldırıyor. "Ah, doğru ya." Bacaklarını belime doluyor ve ben onu yatak odama doğru taşırken usulca inliyor. "Umarım bu gece fazla uyumayı planlamamışsındır."

REAGAN HALA UYUYOR, telefonu ötmeye başladığında komşuları uyandıracak kadar yüksek sesle horluyor. Merakım beni yeniyor ve ona doğru uzanıp ekranına bakıyorum.

Neredesin? Cevap ver Reagan.

Tom Harbor adi herifin tekidir ve ahlak konusunda Carl ile aynı seviyededir. Reagan'ın hayatında ona ihtiyacı yok, kafasını ya da kalbini karıştırmaya çalışıyor. Aralarındaki ilişkiyi uzun süre kendime sakladım. Sonunda Tom'a haddini bildirme vakti geldi.

Reagan'ın kolunu kaldırıyorum, yatağa düşmesine izin veriyorum ve homurdanıyor ama uyanmıyor. Yavaşça elini kaldırıp, parmağını telefonunun kilidini açmak için düğmenin üzerine koyuyorum.

Reagan: 20'de evimin yakınındaki kafede buluşalım.

Harbor meselesini halletme vaktim geldi. Cevap verdikten sonra Tom'la aralarında geçen mesajlaşmaları siliyorum ve telefonunu yanındaki komodinin üzerine koyuyorum. Birkaç dakika içinde giyinip kapıdan çıktım ve onunla yüzleşmek için kafeye doğru ilerledim.

Tom ön tarafta ellerini ceplerine sokmuş, Reagan'ı beklerken yanından geçen yayaları tarıyor. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve binadan iterek doğruca bana doğru geliyor.

Onu son gördüğümünden beri gözlerinin altındaki halkalar büyümüş ve koyulaşmıştı. "Titan, seni burada görmek ne tuhaf." Bana kendini beğenmiş bir gülümseme veriyor.

"Reagan gelmiyor," diyorum ona ve gülümseme sırası bana geliyor. "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyor, Tom."

Başını eğip bana şaşkın bir bakış atıyor. "Nereden biliyorsun?"

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturup ona bakıyorum. "Mesajı yazan bendim."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve hâlâ ne olduğunu anlayabilmiş değil. Dahi olması gereken bir adam için oldukça kalın kafalı. "Onun telefonu ne yapıyorsun?"

Bir sonraki ifademini duyulmasını engellemek için aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Reagan'ı rahat bırakmalısın. Sana erkek erkeğe geliyorum. Birlikte geçmişinizi biliyorum ama hepsi bu... geçmiş. Hayatına devam etmenin ve onu rahat bırakmanın zamanı geldi. Reagan artık benim, Tom. Benim. Anladın mı?" Kollarımı açtım ve duruşumu genişlettim. "Onu korumak için her şeyi yaparım. Bunu hak etmesen de burada bir centilmen gibi davranıyorum. Ona bir e-posta bile gönderdiğini duyarsam, izini sürer ve seni doğduğuna pişman ederim."

"O senin malın değil, Titan." Çenesi titriyor ve yüzü kızarıyor.

Bir kaşımı kaldırıp sırtıyorum. "O senin hiçbir şeyin değil, Harbor. Beni karını aramaya ve yıllar önce yaşadığın ilişkinin kanıtlarını onunla paylaşmaya zorlama. Özellikle de Reagan çok genç ve etkilenmeye açıkken. Stan küçük kızını becerdiğini öğrenirse ne olur sence?"

Yüzündeki kan çekiliyor. "Yapamazsın."

"Dene beni." Yüksek sesle gülüyorum. "Dışarı çıkıp yaşlı ve evli bir adamın genç bir kızdan faydalanıp sonra da onun kalbini kırmasıyla ilgili güzel bir hikaye anlatacağım."

"Reagan benimle yattığında ne yaptığını biliyordu."

Ellerim bir sıkılıp bir gevşiyor ve sözlerim bir etki yaratmazsa yumruklarımı kullanmaya hazırım. "Tom, seni burada yumruklamakla ilgili bir sorunum yok. Sana tek bir şans vereceğim, hepsi bu. O yokmuş gibi davran, yoksa hayatını mahvetmek için elimden gelen her şeyi yaparım."

"Bir gün bana geri dönecek, Titan. Şimdi onunla iyi eğleneler," diyor geri çekilirken. "Ama beni her zaman seveceğini bil."

Sözleri gülünç. Reagan, Tom Harbor'ı hâlâ sevdiğini düşünmemi sağlayacak hiçbir şey söylemedi. Konu ona gelince geçmişinden utanıyor. Yuva yıkan biri olarak tanınmak istemesine imkan yok. O bana aşık ve benim olduğundan hiç şüphem yok.

Harbor kalabalığa karışıyor, omzunun üzerinden bana bakıp gözden kayboluyor. Ben uzaklaşmaya başlamadan önce telefonum ötüyor.

Boo: Nereye kayboldun? Kahveye ihtiyacım var.

Ben: Kahve hazır. Başlat, hemen geliyorum.

Daireme ve Reagan'a dönüyorum. Carl gitti, Tom uyarıldı ve ben her şeyin yerli yerine oturduğunu hissediyorum. Sadece Illinois eyaletinin bir sonraki senatörü olmakla kalmayacağım, sonunda yanımda olacak, aşkıma layık birini buldum.

BÖLÜM 28

Ertesi sabah loş güneş ışığı Jude'un yatak odasına süzölmeye başladığında yanağına usulca bir öpücük konduruyorum ve yataktan kaymaya başlıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye mırıldanıyor ve bir kolunu belime dolamak için uzanıyor. "Gitmem gerek," diye fısıldıyorum. "Uyumaya devam et."

"Burada kal." Beni sıcak bedenine doğru geri çekiyor ve ben inliyorum.

"Bunu riske atamayız. Buradan gitmeliyim ki kimse beni dairenden çıkarken görmesin. Carl hikayeyi sızdırma konusunda blöf yapmıyor olabilir."

Jude yorganı tekrar üzerime sarıyor ve alnımdan öpüyor. "Bunun için endişelenme."

"Nasıl endişelenmem?" Parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum.

Cevabı homurdanmak oldu.

"Kampanyaya daha fazla zarar vermeyeceğim," diyorum, tutuşundan kurtulmaya çalışarak. Beni daha sıkı tutuyor. "Uyumaya devam et, bebeğim."

Birkaç dakika boyunca, daha sonra onun evinden çıkarken görölmekten endişe ediyorum. Carl, binanın tüm girişlerinde bekleyen ve utanç yürüyüşümü çekmeye hazır olan fotoğrafçılara haber vermiş olabilir. Ama hala yorgunum ve kısa süre sonra uykuya dalıyorum.

Birkaç saat sonra uyandığımızda, hızlı ama kesinlikle inanılmaz bir duş seksi yapıyoruz. Jude'un sipariş verip evinde tembel bir gün geçirmek istediğini varsayıyorum ve neden olmasın? Artık önde gittiğine göre kampanyasını yavaşlatabilir.

Ama kahvaltı için dışarı çıkacağımızı söyleyince beni şaşırttı. "Dışarı mı?" Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıyorum. "Herkesin içinde mi?"

"Evet. Sonra şehir merkezinde dolaşacağız. Öğlene kadar fotoğrafçıların peşimizde olacağını düşünüyorum." "Yani bu şekilde ağzındaki baklayı çıkararak Carl'ın önüne mi geçmek istiyorsun?"

Beni öpüyor ve sıcak bir sahiplenme duygusu hissediyorum. "Zamanı geldi, Reagan. Gerçekte olduğum kişi olarak seçilmek istiyorum ve seninle olan ilişkim de bunun bir parçası. Oyun yok. Seçmenlerin onları kandırmışım gibi hissetmelerini istemiyorum."

Jude'da sevdiğim onca şey arasında en çok dürüstlüğünü seviyor olabilirim. "Yine de bu senin tabanını incitecek," diye hatırlatıyorum ona. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Hiç sanmıyorum. Benim önemsedığım taban siyasi partileri umursamıyor. Oyun oynamadan iş yapabilecek bir adam istiyorlar ve o da benim. Ben

Kimin kimi sevip sevmemem gerektiğini düşündüğü umurumda değil. Ben seni seviyorum. Birlikteyiz. Şimdi gidip şanslı bir muhabirin bu haberi yapmasına izin verelim."

O böyle söyleyince... Kahvaltıya gitmeden önce onunla tekrar seks yapmak istiyorum. Ama o haklı. Zamanı geldi.

Paltolarımızı giyip asansöre biniyoruz ve onun binasının lobisine iniyoruz. Kapılar açıldığında kalbim küt küt atıyor ve Jude elimi tutup beni ön kapıya doğru götürüyor.

Lobide ya da binanın ön girişinde fotoğrafçı yok. Bu Carl'ın henüz bir şey sızdırmadığı anlamına geliyor.

"Ne kadar uzağa yürürsek yakalanma şansımız o kadar artar diye düşündüm," diyor Jude. "Buradan yaklaşık bir mil ötede gerçekten güzel krepleri olan bir lokanta var."

"Krep o zaman."

Chicago şehir merkezinin kalabalık caddelerinde Jude ile el ele yürümek gerçeküstü bir his. Kimse bizi fark etmiyor. İlk defa normal bir çift olduğumuzu hissediyorum.

Gigi's Diner'da uzun, açık bir şekilde sevgi dolu bir kahvaltı yaptık. Jude elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi birkaç kez öpüyor. Masanın karşısında elimi tutuyor ve bana sevgiyle bakıyor, gözleri yumuşak ve şefkatli.

"Ee... iş mi arıyorsun, Preston?" diye şakacı bir şekilde soruyor.

Omuz silkiyorum. "Henüz değil. Avukatlığa geri dönebilirim. Lisansımı koruduğuma memnunum." "Yeni kampanya yöneticim olmayı düşüneceğini umuyordum."

Şaka yapmadığını anlayana kadar bunun saçmalığına gülüyorum.

"Jude..." "Reagan."

"Gerçekten mi?"

"Neden olmasın? Bence kış tekmeliyorsun."

"Ama ben bir demokratım. Müesses nizam senin kafanı muayene ettirmen gerektiğini söyleyecektir."

"Kurumlar kışımı öpebilir. Beni herkesten daha iyi tanıyorsunuz. Neyi savunduğumu biliyorsunuz. Beni nasıl hizada tutacağını."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Çoğu kampanya yöneticisi adaylarıyla yatmaz. Çekişmeli kavgalar olabilir, bilirsiniz."

"Bana iyi bir ön sevişme gibi geldi."

"Seçimler o kadar yakın ki bir yönetici belirlemeniz gerektiğinden emin değilim. Sadece personelden birini göstermelik bir yönetici yapın."

"Benim için çalış o zaman. Seçimden sonra."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Senin için çalışıyorum, ha?"

"Benimle çalış. Nasıl adlandırmak istersen. Sağ kolum ol."

"Yani istediğin zaman seni dövebilir miyim?"

Sırıttırıyor. "O da var. Ama ben çok ciddiym Reagan. Birlikte bir şeyler başarabiliriz. Hem senin hem de benim destekçilerimi bir araya getirebiliriz. Herkese uzlaşmanın ilerlemenin yolu olduğunu gösterebiliriz."

"Bu fikri sevdim," diye itiraf ediyorum.

"Güzel." Elimini dudaklarına götürüyor ve tekrar öpüyor. "Ve bakma ama pencereden telefoto lensle fotoğraflarımızı çeken bir adam var."

"Dışarıdaki onca insan arasında onu nasıl gördün?"

Omuz silkiyor. "Bana bir şey doğrultan insanları tespit etmek için eğitildim." "Peki, şimdi ne olacak? Kalıp daha fazla fotoğraf çekmesine izin mi vereceğiz?"

"Hayır. Bir sürü şey aldı. Bence oraya gidelim ve bir muhabirin bizimle yüzleşmesini bekleyelim."

Çok uzun sürmedi. Jude hesap için masaya biraz para bırakıyor ve dışarı çıkar çıkmaz üzerimizde bir video kamera ve Jude'un yüzüne mikrofon uzatan bir TV muhabiri var.

"Bay Titan, Reagan Preston'la ne zamandır çıkıyorsunuz?" diye soruyor bir kadın. Bana bakıyor ve sırtıyor. "Yeterince uzun değil."

"Bu ilişkiyi daha ne kadar sır olarak saklayabileceğinizi düşündünüz?" "Sır olarak kalmasını isteseydik burada olmazdık."

"Hamile mi?"

Ona deli olduğunu söyleyen bir bakışla kaşlarını indiriyor. "Hayır."

"Düşmanla yattığınızı öğrenen seçmenlerin güvenilirliğinizi sorgulayacağını düşünmüyor musunuz?"

Jude'un ifadesi ciddileşir. "Sorun tam da burada, herhangi birimizin düşman olduğu zihniyetinde. Reagan zeki ve insanların hayatlarını daha iyi hale getirme konusunda tutkulu. Ona benim kızım demekten onur duyuyorum. Güvenilirliğime gelince, bunu seçmenlere bırakıyorum."

Mikrofon yüzüme tutuldu. "Temsilci Preston, bu yüzden mi yarıştan çekildiniz?" "Hayır." Detay vermeyince muhabir sinirli bir şekilde iç çekti.

"Ama o senin inandığın her şeye karşı. Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Ama öyle değil. Jude tanıdığım en onurlu adam." Jude elimi tutup beni muhabir ve kameramanının yanından geçiriyor. "Şimdilik bu kadar," diyor ve bir taksi çağırıyor.

"Neden onu öpmüyorsunuz?" diye sorar muhabir.

Oh, Tanrım. Bu işten çıkarabileceği her şeyi çıkarıyor. Ama bir taksi kaldırımda durmak üzere ilerlerken, Jude eğilip beni öpüyor. "Bu reddedemeyeceğim bir teklif," diyor dudaklarıma karşı.

Taksiye bindik ve ben beklentiyle ona baktım. "Nereye?"

"Kampanya otobüsüm," diyor ve şoföre bir adres veriyor. "Artık benimle kalabilirsin."

"Aslında... Eve gidip annemle birlikte olmam gerekiyor. Çok şeyle uğraşıyor ve ben de annemin yanında olmak istiyorum.

yardım etmek için orada. Kız kardeşim Abby şu anda orada ama onun işe dönebilmesi için benim geri dönmem gerekiyor." Başını salladı. "Seni eve bırakayım."

Muhtemelen yeni gerçekliğime alışmak için biraz zaman ayırmalıyım. En hafif tabiriyle bir kasırga gibiydi. Ama ailemin evinden ayrıldığımda Jude'a geri dönmek isteyeceğimi şimdiden biliyorum. İlişkimiz yeni gerçekliğimin büyük bir parçası. Muhtemelen en büyüğü. Kesinlikle en iyisi.

"Seçim günü yanımda olmanı istiyorum," diyor. "Ve o gece. Orada olabilir misin?"

Gülümsüyorum ve elini sıkıyorum. "Sıkacağım. Zafer partinde seninle birlikte kutlama yapacağım günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bunu birlikte yapacağız, Reagan. Senin için önemli olan artık benim için de önemli. Silah kontrolü dışında yani."

Gözlerimi deviriyorum. "İşte başlıyoruz. İdeolojik farklılıklarımız tartışmalara yol açacak, biliyorsun."

"Evet. Ama söylediğim her şeyi kabul eden bir kadın yerine seni tercih ederim." Buna kıs kıs güldüm. "Güzel, çünkü istemiyorum. Ve yapmayacağım."

"Benim için çalış," diyor, ses tonunda yalvaran bir nota var. "Çalışacağını söyle. Seni takımımda o kadar çok istiyorum ki Reagan."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Beni ikna et."

Boğazını temizliyor, gülümsemesini bastırıyor. "Affedersiniz?" diyor şoföre.

"Evet, efendim?"

"Aslında Palmer House'a gidiyoruz, lütfen."

Ona, eğer sabah için planı en sevdiğimiz otelde daha çirkin bir şekilde harika seks yapmaks, e-postama işe alınmam için bir iş sözleşmesi gönderebileceğini söylemeyi düşünüyorum.

Ama, hayır. Bunu hak etmesini tercih ederim.

BÖLÜM 29

REAGAN ve ben kürsünün önünde duruyoruz ama o kenara çekilmiş, gazeteciler denizine bakıyor. Boğazımı temizliyorum, elini hızlıca sıkıyorum ve kalabalık sakinleşince bırakıyorum.

"Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim. Her ne kadar seçim gününün arifesinde olsak da, Reagan Preston ile olan ilişkim hakkında Illinois seçmenlerine açıklama yapma ihtiyacı hissettim."

Kamera flaşları patlıyor, bir an için gözlerim kamaşıyor. Gözlerimi temizlemek için birkaç kez kırptıştırıyorum ve önümdeki kağıt parçasını okumaya başlıyorum.

"Reagan ve ben kampanyaya başlamadan önce birbirimizi tanımıyorduk. O ilk soru-cevaptan önce hiç konuşmamıştık. Ama kısa sürede bir dostluk kurduk." Kağıtları çeviriyorum ve içimden geldiği gibi konuşmaya karar veriyorum. "Bunun birçok insana nasıl geldiğini biliyorum. Birbirine bu kadar zıt iki insanın arkadaş olmasını anlamak zor ama bu her gün oluyor. Reagan benim düşüncelerimi ya da fikirlerimi, bir kocanın görüşlerinin karısınıninkileri değiştirmesinden daha fazla etkilemiyor. Pek çok Amerikalı, silah kontrolünden spor takımlarına kadar her konuda farklı düşünce ve görüşlere sahip bir sevgiliye sahiptir. Ulusumuzu harika yapan da budur. Farklılıklarımızı kucaklayabilmemiz ve birbirimizi sevmeye devam edebilmemiz."

Reagan'a bakıyorum ve yaklaşması için elimi uzatıyorum. "Reagan ile olan ilişkim hiçbir konudaki görüşlerimi ya da fikirlerimi değiştirmedir. Illinois seçmenlerine verdiğim sözleri tutmaya niyetliyim. Birçok insanın düşman olmamız gerektiğini düşündüğünü biliyorum, ancak bu büyük ülkemizdeki sorunlardan biri. Ülkemizin en iyisi olabilmesi için birlikte çalışmanın bir yolunu bulmalı, daha iyisi için ortak mücadele etmeliyiz."

"Seçmenlere Reagan'ın beni daha iyi bir adam yapmak dışında değiştirmediğine dair güvence vermek istiyorum. Benim pürüzlü ve cilasız yanlarıma karşı o nazik ve kibar. Siyasi arenada yeniyim ve onun yanımda olması, Washington'un bazen fırtınalı ve affetmeyen sularında gezinmeme yardımcı olacak. Amerika Birleşik Devletleri Senatosu'nda sizi ve tüm Illinois halkını temsil etmek için sabırsızlanıyorum."

Arkamızdaki muhabirler sorular sorup isimlerimizi bağırırken sahneden el ele tutuşarak iniyoruz.

Nihayet perdenin arkasında yalnız kaldığımızda Reagan, "Bunu gerçekten iyi idare ettin," diyor. "Sen halledersin."

Onu kendime doğru çekiyorum ve bir kolumu beline doluyorum. "Yarın seçmenler sandık

başına gittiğinde göreceğiz."

"Jude." Parmak uçlarını yanağıma değdiriyor. "Seni kim yenecek?" Bana gülümserken gözleri parlıyor. "Bunu yapabilecek tek kişi benim."

Eğlenceme engel olamıyorum. "Sizden başka kaybetmeyi tercih edeceğim kimse yok, Bayan Preston." "Belki bir gün," diyor, öne doğru eğilip beni öpüyor. "Yarın uzun bir gün olacak. gün."

Dudaklarına karşı sırtıyorum. "O zaman seni yatağa götürsem iyi olacak."

Yumuşak bir şekilde gülüyor ve mutfaktan çıkıp bizi bekleyen arabaya binmeden önce beni tekrar öpüyor. Bugünlük medyayla yeterince uğraştım. Yapmak istediğim tek şey eve gitmek, Reagan'ı soymak ve kendimi onun içinde kaybetmek.

ALTI AY SONRA

"Senatör Titan," Sekreterim Gwen'in sesi ofisimde yankılanıyor.

"Evet," diyorum dahili telefona ve kalemimi masanın üzerine fırlatıyorum. "Bayan Preston sizi görmek istiyor efendim."

"Onu içeri al." Gwen'e Reagan'ın yalnızken onaya ya da tanıtıma ihtiyacı olmadığını en az yüz kez söyledim ama o kadar eski kafalı ki onu içeri almayı reddediyor. Sanırım LBJ Beyaz Saray'dayken çalışmış olacak kadar yaşlı. Senato'daki en saygın ve tanınmış sekreterlerden biri ve ekibime katıldığı için çok şanslıyım.

Reagan kocaman bir gülümsemeyle kapıdan içeri giriyor ve Gwen de yavaşça arkasından onu takip ediyor. "Selam bebeğim," diyor çantasını kapının yanındaki kanepeye atarken.

"İkinizin istediği bir şey var mı?" Gwen gözlüklerini yüzüne doğru iterek ve kapının kolunu tutarak soruyor.

Reagan arkasına bakıyor ve Gwen'e gülümsüyor. İkimiz de ona bağlandık ve bize sık sık gösterdiği anne sevgisini hissediyoruz... aşırıya kaçtığında bile. "Biz iyiyiz, Gwen. Belki sadece biraz mahremiyet."

İkimize de bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Siz ikiniz gerçekten bir şeyler yemelisiniz. Size geç bir öğle yemeği söyleyeyim."

Başımı sallıyorum ve Reagan'a bakıyorum. "Bu akşam için planlarımız var ama yine de minnettarım. Neden öğleden sonra dinlenmiyorsun?" diyorum, çünkü önümüzdeki bir saat içinde sözümüzü kesmek için en az beş neden bulacaktır.

"Bu harika bir fikir Jude," diyor Reagan masanın etrafından dolaşp kolunu omzuma atarken.

"Bilmiyorum." Şüpheleniyor ve hâlâ kapının önünde duruyor.

"Birkaç dakika içinde ayrılacağız. Evine git ve ailenle biraz vakit geçir." "Kocamı tanısaydınız böyle şeyler söylemezsiniz. Adam bütün gün uyuyor, horluyor. yük treni ve beni deli ediyor," diye homurdanıyor ve ofisten çıkmaya başlıyor. "Aile abartılıyor." Kapıyı kapatıyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Çekmecesinin açılıp kapandığını ve kalın topuklu ayakkabılarının bizden uzaklaştığını duyduktan sonra ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz. Reagan gözlerindeki yaşları silerek, "O bir trip," diyor.

"Evet, o da bir şeydir. Günün nasıl geçti?"

"İnanılmaz," diye şarkı söyleyerek kucağıma tırmanıyor. "Bir grup gaziyle görüştüm ve sanırım onlara gerçekten yardımcı olabilirim."

Washington'da bana katıldığından beri Reagan hukuk diplomasını iyi bir şekilde kullandı. O almaya karar verdi

Davamı destekliyor ve gazilerin hayatını daha iyi hale getirmeye çalışıyor. Amerika'daki en büyük gaziler grubunu temsil ediyor ve yeni yasaların geçmesi için onlara yardımcı oluyor. Zaman içinde gazilerin ihtiyaçları ve refahı göz ardı edilmiş olsa da onlara nasıl davranılacağı konusunda bir etkisi olabileceğini ve hak ettikleri her şeyi aldıklarından emin olabileceğini düşünüyor.

"Öyle mi?"

"Evet." Yakamın hemen üstündeki saçımın arkasıyla oynuyor ve kolumdaki minik tüyler diken diken oluyor. "Geçmesini sağlayabileceğinizi düşündüğüm bazı sağlam yasalar hazırlıyoruz. Politikacılar için bir savaş kahramanına hayır demek zor olacak."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak, "Politikacılar sadece kendilerini iyi gösterecek şeyleri yaparlar" diyorum. "Biliyorum ama onlara baskı yapacağımızdan emin olabilirsin. Benim de kendi yöntemlerim var, Senatör Titan." O

kıkırdıyor ve kışını kucağımda oynatıyor.

Onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum ve güzel parfümünün kokusunu içime çekerek yüzümü boynuna gömüyorum. "Hızlı bir sevişme için vaktimiz var."

Boynunu yüzümden uzaklaştırırken ellerini göğsüme bastırıyor. "Oh, hayır, yok, bayım. Kennedy'ye yedide yemekte olacağımızı söyledim."

"Geçen gün onu görmedin mi?" Mızımızlanıyorum çünkü Hill'de geçirdiğim uzun ve stresli bir günün ardından aletimin biraz ilgiye ihtiyacı var.

"Bugün onun doğum günü, Jude. Kardeş olarak birlikte ilk doğum günümüz ve bunu kaçırmak istemiyorum." Tartışmak istiyorum ama o haklı.

Kennedy ve Reagan, Reagan durumun ilk şokunu atlattıktan sonra hızlı bir bağ kurdular. Reagan başka bir kız kardeşe sahip olmayı çabucak benimsedi ve ikisi de geriye dönüp bakmadı. Dünyaya nasıl geldikleri önemli değildi; artık birbirlerinden ayrılamıyorlar. Kardeşi Chris New York'ta yüksek lisans yapıyor ama Reagan ve Abby onları öğrendikten sonra hem onunla hem de Kennedy ile vakit geçirdiler. Reagan ve babası arasında her şeyin eskisi gibi olacağından emin değilim ama Reagan'ın Kennedy ve Chris'e karşı hiçbir kırgınlığı yok.

Akşam yemeğinde otururken, iki kız kardeşin eski arkadaşlarmış gibi konuşmalarını izliyorum, mesafeler ya da koşullar onları hiç ayırmamış. Gözlerimi Reagan'dan alamıyorum. Mutluluk ve sevgi saçıyor. Kalbini açma ve geçmişi geride bırakma kapasitesi onun en iyi özelliği.

Birlikte büyümemiş olsalar da birbirlerine benziyorlar ve hatta aynı tavırlara sahipler. Ama Kennedy'nin gözlerinde Reagan etraftayken bir süreliğine kaybolan bir hüznün var. Belki de Kennedy'nin yüzünde gördüğüm şey gölgelerde, kirli bir sır gibi saklanarak büyümekti. Bunu halktan saklamaya alıştı ama Reagan'ın ışıltısı varken görmemek zor.

"İşler nasıl gidiyor, Jude?" Kennedy biz tatlıyı beklerken soruyor.

"Daha iyi olamazdı."

"Gerçek bir politikacı gibi konuştun," diye cevap veriyor ve kahkaha krizine giriyor. "Hepimiz saçmalamıyoruz," diye kendimi savunuyorum.

Kennedy bana hızlıca başını sallıyor ve dudağını ısırtıyor. "Bu kuralın tek istisnası sen olabilirsin." "Umarım sonuncu olmam," diyorum ve ikisine de gülümsüyorum.

Çok uzun zamandır ilk kez tamamen mutlu olduğumu itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Kabuslar artık neredeyse hiç gelmiyor. Reagan birçok terapinin yanı sıra travmayı atlatmama yardımcı oldu. Ama karanlık çöktüğünde, şeytanları kovalıyor ve beni şimdide tutmaya yardımcı oluyor.

"Düğün planları nasıl gidiyor? Başka bir şey yapmamı ister misin?" Kennedy konuyu değiştiriyor, bu da benim için gayet uygun.

"Her şey planlandı."

"Peki ya bekârlığa veda partisi?" Kennedy göz ucuyla bana bakarak sırtıyor. Reagan, "Biz parti yapmıyoruz," diyor ve ben sandalyemden düşmek üzereyim. Biliyorum arkadaşlarım Vegas'ta büyük bir şey planlıyor.

Kennedy avuçlarıyla masaya vurur ve kaşıklar ve çatalar zıplar. "Ne?"

Reagan gülüyor ve bana bakıyor. "Kızları hafta sonu için Bahamalar'a götürüyorum."

"Oh." Kennedy'nin kaşları birbirine yaklaşıyor ve üzüntüsü geri geliyor. "Anlıyorum."

"Saçmalama," diyor Reagan, Kennedy'nin elini kendi eliyle tutarak. "Sen de geliyorsun." Kennedy ellerini birbirine vuruyor ve gülümsüyor. "Erkek yok, değil mi?"

"Yok."

"Ama onları oradan alabiliriz?" Kennedy parlak bir şekilde gülümsüyor. "Bira gibi mi?" Ona soruyorum.

Kennedy sandalyesinde döndü ve bir süre bana baktı. "Erkekler kadınları her zaman kullanmıyormuş gibi davranma."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Yargılamıyorum."

Kennedy tatmin olur ve dikkatini tekrar kız kardeşine çevirir. "Uslu duracağıma söz veriyorum." Duraklar ve güler. "Sözümü geri alıyorum. Sen uslu dur, ben de bir rock yıldızı gibi parti yapayım."

Çikolatalı pasta önümüze konurken Reagan ona "Ne yapmak istiyorsan onu yap tatlım," diyor.

"Belki de bir grup gezisi yapmalıyız," diye ekliyorum, çünkü onları Bahamalar'da sarhoş ve etrafları erkeklerle çevrili bir halde tek başlarına düşünmek beni geriyor. Çatık kaşlarla bana dönüyorlar. "Ne? Bu bir fikir. Çok eğlenceli olabilir."

"Jude, tatlım." Reagan elini koluma koyuyor ve parmak uçlarını dövmemin üzerinde gezdiriyor. "Vegas'a git. Parti yap ama çok fazla değil." Gülüyor. "Ve sonra bana geri dön."

Gülümsüyorum ve elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Yanınıza güvenlik göndermem gerekiyor mu?" Reagan cevap vermeden önce

Kennedy, "Bebek bakıcısına ihtiyacımız yok," diyor. "Bize bir şey olmaz."

"Evet," diyorum çünkü dünyada Reagan'dan daha fazla güvendiğim kimse yok.

Bir ay içinde evleneceğiz. Preston ismini bırakacak ve benim olacak. Reagan Titan. Kulağa hoş geliyor. Geçen yıl yarışa girdiğimde ve o benim rakibim olduğunda, onun karşısında oturacağımı, nişanlanacağımı ve hayatımdan tamamen memnun olacağımı hiç düşünmemiştim.

İşlerin böyle gelişmesi çok tuhaf. Hayatın bunu yapmanın bir yolu var.

Yüzümüze tokat gibi çarpıyor ve bize kontrolün bizde olmadığını hatırlatıyor. Belki de her şey önceden belirlenmiştir ve biz ne yaparsak yapalım, olaylar bizim yardımımız olmadan gelişecektir.

Reagan hayatıma doğru zamanda ama yanlış koşullar altında girdi. Bırakın aşkı, asla bir ilişkiye dönüşmemesi gereken şey hayatımdaki en iyi şey oldu.

Artık onsuz bir gün bile düşünemiyorum. Onun güneş ışığı ve mutluluğu, hayatımın her yerinde parlıyor ve bir zamanlar dünyayı dolduran karanlığı engelliyor.

"Evet" diyeceğimiz ve hayatımızda yeni bir sayfa açacağımız günü iple çekiyorum. Senato için aday olmaya karar verdiğimde tek istediğim kazanmaktı. Bundan daha büyük bir zafer elde edeceğimi hiç düşünmemiştim.

Aşk planlarımızı umursamaz. Hiçbirimizin olamayacağı kadar inatçı ve boyun eğmezdir. Bir kez ele geçirdiğinde, yapabileceğimiz tek şey teslim olmaktır.

Kirli İş'i sevdiniz ve Chelle Bliss ile Brenda Rothert'in birlikte yazdıkları bir sonraki romanı ne zaman yayınlayacaklarını öğrenmek mi istiyorsunuz? [BURAYA TIKLAYIN](#) ve özel bültenlerine katılın!

YAZAR HAKKINDA

CHELLE BLISS

USA TODAY Bestselling yazarı Chelle Bliss, şu anda Meksika Körfezi yakınlarındaki k    k bir kasabada yaşıy r. Kendisi tam zamanlı bir yazar, olağan  st  zaman harcayan biri, sosyal medya bağımlısı ve kahve d ş  n  d  r. Ondan fazla kitap yazdı ve iki serisi mevcut. Boş zamanlarını erkek arkadaşı, iki kedisi ve hamsterıyla geçirmeyi seviyor.

Chelle'in [haber](https://chellebliss.com/newsletter) bültenine abone olun:
chellebliss.com/newsletter

BRENDA ROTHERT

Brenda Rothert dokuz yıl boyunca basılı gazetecilik yapmış bir Illinois'li. Gerçeklerden kurguya 2013 yılında geçiş yaptı ve bir daha asla arkasına bakmadı. Brenda, yeni yetişkinlerden buharlı  ağdaş romantizme kadar anlattığı her hikayede taze karakterler yaratıyor. Diyet kola, çikolata, tembel hafta sonları ve sonsuza dek mutlu sonların aşığıdır.

Brenda'nın haber bültenine abone
olun:
brendarothert.com/subscribe

TEŞEKKÜRLER

BRENDA ROTHERT -

Etrafımdaki ekip olmadan bu işi yapamazdım. Beni her gün ayağa kaldırıyorlar ve odaklanmama yardımcı oluyorlar.

Yayıncım Jessica Estep, asistanım Pam Million, editörüm Lisa Hollett, kopya editörüm Taylor Bellitto, beta okuyucularım Janett Gomez, Chantal Gemperle, Renita McKinney, Michelle Eriksen ve Michelle Follis'e kocaman sarılıyorum. (Yan not: Kirli İş çok farklı bir hikaye olarak başladı, ancak beta okuyucularımız çok daha iyi olmamıza yardımcı oldu ve bunun için minnettarız).

Pam Carrion'a ve okuyucu grubum Rothert's Readers'daki herkese beni her gün destekledikleri ve cesaretlendirdikleri için teşekkür ederim.

Henüz yeni bir yazarken, bir blogcu arkadaşım beni Facebook üzerinden Chelle Bliss ile tanıştırdı. Benden bir sonraki projesi için tavsiye istedi ve sonra üzerinde çalışmaya başladı. Arkadaş olduk. Bu işte gerçek dostlardan daha değerli bir şey yoktur ve Chelle benim için her zaman öyle oldu. USA Today Bestseller olduğunda, bunun böylesine çalışkan ve harika bir insanın başına geldiğini görmek beni çok heyecanlandırdı. Başka bir en çok satan yazarla birlikte yazabilecekken, benimle birlikte yazmayı seçti ve bu her şey demek. O böyle bir insan. Ben onun arkadaşımı ve o beni asla unutmadı. Chelle tanıdığım en gerçekçi, cömert ve sadık insanlardan biri ve aynı zamanda yetenekli bir yazar. Bana her yeni bölüm gönderdiğinde, genellikle yüzümde kocaman bir sırıtişla okumaya dalıyorum. Kirli İş'in kapağında adımın onunkinin yanında yer almasından daha fazla gurur duyamazdım.

En büyük teşekkürü de bu hikâyeye şans verdiğiniz için size ediyorum sevgili okur. "Sesleri birlikte çalışacak mı?" ya da "Haberlerde zaten 7/24 gördüğüm için içinde politika olan bir kitabı GERÇEKTEN okumak istiyor muyum?" diye merak etmiş olabilirsiniz. Ama bunu yaptınız. Bir şans verdiniz ve Jude ile Reagan'ı tanıdınız ve bu bizim için dünyalara bedel. Çok teşekkür ederiz.

CHELLE BLISS -

Dirty Work'ün gerçekleşmesine yardımcı olan pek çok insan var. Kelimeleri biz yazmış olsak da, bu kadar çok kişinin yardımı olmadan asla tamamlanamazdı.

Temsilcim Kimberly Brower'a, editörüm Lisa Hollett'e, kopya editörüm Taylor Bellitto'ya, düzeltmenlerim Rosa Sharon ve Kayla Kennedy'ye ve beta okuyucularım Janett Gomez, Chantal Gemperle, Renita McKinney, Michelle Eriksen ve Michelle Follis'e bir ton duygusal öpücük. Beta okuyucularımız çok iyiydi ve mümkün olan en iyi hikâyeyi ortaya çıkarmamızı sağladılar. Çok farklı bir hikayeyle yazılmış 20.000 kelimemiz vardı, ancak bize geri bildirimlerini verdikten sonra onları atmaya ve yeniden başlamaya karar verdik. Kirli İş'in son halinden daha mutlu olamazdım.

Destegi ve Facebook'ta paylaşmamız için hazırladığı video için Nita Banks'a teşekkür ederiz. Sen

pek çok kişi için amigo kız ve desteğiniz için minnettar olacağım.

Hikayeyi sevdiği ve Kirli İş'i tanıtmamıza yardımcı olmak için harika grafikler hazırladığı için Michelle New'a teşekkürler.

Sara Eirew - Teşekkür ederim ama lütfen bu kadar çok harika fotoğraf çekmeyi bırakın. Sadece bu kadar hızlı yazabiliyorum ve banka hesabım bazen beni mutlu etmiyor.

Brenda Rothert hakkında ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Neredeyse üç yıldır arkadaşız. Bir sorum olduğunda her zaman ilk aradığım kişi o olur. Zekası inanılmaz. Ortak bir kitap yazmak istediğime karar verdiğimde aklıma gelen ilk kişi o oldu. Sizi kandırmasına izin vermeyin... O tamamen kış tekmliyor. Ne zaman bölümünün bittiğini söylemek için bana mesaj atsa, ne yarattığını ve beni nerede bıraktığını okumak için bilgisayarıma koşardım.

Ben 'panster' dedikleri tiplerdenim. Asla bir taslak yazmam ve yazarken hikayenin nereye gideceğine dair net bir fikrim olmaz. Brenda bu durumu anlayışla karşıladı ve biz de bu kitabın canına okuduk. Başka türlü yazmayı hayal bile edemiyorum. Bir oyun gibiydi ve bir sonraki kelimelerini okumak için sandalyemin kenarında bekledim. O bir dahi ve ona bayılıyorum.

Ve bir de siz varsınız... Okuyucu.

Teşekkür ederim.

Teşekkür
ederim.

Teşekkür
ederim.

Bunu ne kadar söylesem azdır. Yazar olarak hayallerimizi yaşadığımız için kutsanmış durumdayız. Siz bize şans vermeseydiniz, bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Politikanın haberlere hakim olduğu bir yılda politik bir roman okuduğunuz için teşekkürler. Umarım siz de Reagan ve Jude'u bizim kadar sevmişsinizdir.

Küçük şaheserimizi okuduğunuz için tekrar teşekkür ederiz.

Brenda ve benim işimiz bitmedi. Daha fazlası için planlarımız var. Hatta bir kapak resmimiz bile var. Aylardır üzerinde çalışıyoruz. [Bu yüzden BURAYA TIKLAYARAK ve bültenimize kaydolarak daha fazlası için hazır olun.](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.